

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · setè període · sèrie P · número 145

Ple del Parlament

Sessió 70, segona reunió, dimecres 21 de febrer de 2024

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre la situació del sector agrari 310-00698/13	3
Pregunta al Govern sobre els processos d'estabilització d'interins de la Generalitat 310-00699/13	5
Pregunta al Govern sobre les inversions a les comarques de Tarragona 310-00700/13	6
Pregunta al Govern sobre l'acció política en matèria de salut 310-00695/13	9
Pregunta al Govern sobre les millores del transport públic a les comarques de Ponent i el Pirineu 310-00696/13	10
Pregunta al Govern sobre els darrers avenços en l'atenció a la violència masclista 310-00697/13	12
Pregunta al Govern sobre el Quart Cinturó 310-00692/13	13
Pregunta al Govern sobre la valoració de la dependència 310-00691/13	15
Pregunta al Govern sobre si s'ha fet justícia amb les conclusions del Grup de Treball d'Anàlisi de l'Impacte de la Covid-19 en les Residències 310-00694/13	17
Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets lingüístics en l'àmbit educatiu 310-00693/13	19
Pregunta al Govern sobre les connexions viàries al Pirineu 310-00702/13	20
Pregunta al Govern sobre el suport al sector turístic 310-00703/13	22
Pregunta al Govern sobre les proves orals de català a les escoles 310-00704/13	24
Pregunta al Govern sobre l'ús dels mitjans públics com un altaveu de propaganda <i>woke</i> 310-00701/13	26

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a combatre l'ocupació il·legal d'immobles 317-00396/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oferiment de col·laboració a les autoritats franceses per a garantir la seguretat en l'organització dels jocs olímpics de París 317-00394/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a resoldre els problemes de climatització dels centres educatius públics i per a assolir un acord per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2024 317-00397/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva voluntat d'arribar a un acord de polítiques d'esquerres i independentista amb la Candidatura d'Unitat Popular en els propers pressupostos per a fer polítiques d'esquerres i independentistes per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2024 317-00395/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva intenció de participar en l'aplicació de determinades mesures en matèria d'immigració que proposa el president del Govern de l'Estat 317-00400/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació del Govern amb relació al projecte del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou i sobre si considera injust l'impost de successions 317-00401/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre els avenços en la negociació del traspàs integral del servei de rodalia 317-00398/13	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu criteri amb relació a la data d'inici del curs escolar 2024-2025 317-00399/13	40
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat 270-00007/13	42
Projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya (debat de totalitat) 200-00026/13	57
Interpel·lació al Govern sobre el pla únic d'obres i serveis de Catalunya 300-00443/13	73
Interpel·lació al Govern sobre la cultura popular 300-00440/13	80
Interpel·lació al Govern sobre les perspectives financeres i pressupostàries per al 2024 300-00446/13	87
Interpel·lació al Govern sobre la transició justa i els canvis en el mercat de treball 300-00441/13	93
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut 300-00437/13	101
Interpel·lació al Govern sobre la resposta del Departament d'Acció Exterior i Unió Europea a l'informe del Parlament Europeu sobre els usos lingüístics a les escoles 300-00439/13	109
Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola 300-00438/13	115
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00445/13	120
Interpel·lació al Govern sobre les causes de la ruïna del sector primari 300-00444/13	126

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 70.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Bon dia. Diputats, diputades... (*Remor de veus.*) Bon dia, diputats i diputades. Reprenem el Ple.

I l'iniciem amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre la situació del sector agrari

310-00698/13

Iniciem les preguntes al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del sector agrari i formula la pregunta el senyor Joaquim Paladella Curto, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Li proposo parlar de la gestió dels ajuts. Li demano, per favor, si ens podria explicar què ha fet el seu departament per agilitzar l'arribada dels ajuts al sector pagès i ramader i donar un respir financer a un sector que ha vist retallats els seus ingressos, i han augmentat les despeses, i està necessitat de liquiditat.

La presidenta

Per respondre, té la paraula senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes una altra vegada. El Govern està al costat del sector primari, també amb tot el que fa referència a la liquiditat i la tresoreria dels nostres pagesos i pageses, ramaders i ramaderes, com ha demostrat els darrers anys, segur, sense cap dubte.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Senyor conseller, ens estem jugant el futur del sector vital per a Catalunya i crec que el mínim que podem fer és esforçar-nos en ajudar en el mínim que se'ns pot exigir, sent més eficaços, més eficients i escurçar els terminis dels pagaments dels ajuts als nostres pagesos.

Què ha fet el seu departament? Publicar un calendari que el que fa, en el millor dels casos, és mantenir la previsió dels pagaments de l'any 2023 i, en el cas dels ecorègims, establir un termini dos mesos més tard dels ajuts similars als de l'any passat. La gairebé totalitat dels grups parlamentaris ens vam comprometre aquí al Parlament que instaríem al Govern a agilitzar el pagament dels ajuts, en cap cas a mantenir-los o a empitjorar-los. Li demanem –li preguem– que ho faci, conseller. No enganyem els pagesos, almenys en el nostre nom.

Molts dels ajuts, per exemple els ecorègims, van lligats a la gestió. Si som més eficaços, més eficients, més ràpids en la gestió dels expedients, els pagesos podran cobrar més prompte. I és que els pagesos ho necessiten i no ens podem disculpar en la dificultat de la gestió, ja que qui paga la conseqüència és qui menys culpa té, és el pagès.

Amb esta conjuntura, i amb estos retards, tenen també excepcional importància el finançament mitjançant crèdits de l'ICF. Si cobrem tard i no del tot bé, ens hem de finançar, és de lògica. Per què sols es va ampliar en 20 milions d'euros les línies de crèdit de fins a 100.000 euros per donar liquidat al sector? En pocs dies es va esgotar la partida; evidentment, era insuficient.

Per què, senyor conseller, no s'ha ampliat el límit de la línia de crèdits fins als 150.000 euros i amb molta més dotació de recursos, tal com van acordar amb el sector? Estem preocupats, senyor conseller. Hi ha tant per fer i ni tan sols són capaços d'ajudar a donar un respir al sector per després afrontar els problemes més estructurals amb més solvència i tranquil·litat. Esta és una crisi que pot deixar molta gent fora del sector. Estem en una cruïlla en la que no ens podem permetre perdre el camí de la bona direcció per una mala o insuficient gestió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Paladella, han agafat el costum de dir moltes vegades coses que són mentida fins que es creuen que són veritat. De fet, aquest Govern no..., està al costat de la pagesia i ho ha demostrat moltes vegades, per exemple, fent ajuts per la sequera, l'única comunitat –també comptant les que governen vostès– que ha fet ajuts per la sequera per al sector primari. Ja hem pagat 30 milions d'euros i en pagarem durant aquest any 130 més. Cap més comunitat ha posat diners per la sequera per als nostres pagesos i pageses. De fet, el total de l'Estat –l'Estat, el ministeri– hi ha posat 270 milions; aquest Govern, 160. Faci'n vostè la proporció.

Si parlem de la PAC, el primer pilar, hem pagat el noranta-dos per cent de l'import. No hi ha cap comunitat –només una– que hagi pagat més. Les comunitats on governen vostès han pagat, per exemple, el seixanta-dos, el setanta-quatre, el vuitanta-cinc... Només Navarra ha arribat al noranta-u. Han pagat molt menys que aquest Govern. És veritat que no hem pagat els ecorègims encara: és el primer any del nou període, el ministeri passa els requeriments tard, s'ha d'adaptar tot el programa i els pagarem tots entre el març i l'abril –tots. Però no només això, sinó que paguem tots els ajuts –tots, els dissociats– en el mateix termini o abans que l'any passat, tot i que és nou període.

Respecte als crèdits, cap govern ha fet el que hem fet nosaltres –cap. Hem fet tres sortides ja de l'ICF, la primera de 60 milions i dues més de 20. Hem posat 100 milions a disposició dels nostres pagesos per a la liquiditat. Això, al Govern li ha costat 10 milions d'euros per bonificar els interessos, 10 milions d'euros més. I ara en tornarà a sortir una altra de 35 milions, perquè les anteriors no es van esgotar en quinze dies, com diu vostè –les anteriors, dic; la darrera sí–, i, per tant en farem una altra, com hem fet des del 22 –des del 22, no ara, perquè vostès se'n recorden que necessiten liquiditat–, des del 22 que vam fer la primera, de 60 milions. N'hem fet una a l'abril del 23 i n'hem fet una altra al desembre del 23. Cent milions d'euros a disposició dels pagesos, que alguns d'ells, té raó, ho estan passant molt malament, i si no potser haguéssim plegat. I aquest Govern els ha posat la liquiditat a la seva disposició. I ara en farem una altra, com hem fet sempre els dos darrers anys.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els processos d'estabilització d'interins de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre els processos d'estabilització d'interins de la Generalitat

310-00699/13

Formula la pregunta la senyora Marta Moreta Rovira, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Bon dia, vicepresidenta. L'hem interpellat en diverses ocasions sobre els diversos processos d'estabilització i concursos d'oposicions. Segur que tots recordaran el que va passar ara fa aproximadament un any amb l'externalització de les oposicions de 13.500 treballadors i treballadores de la Generalitat, un autèntic caos.

Un any més tard, lluny d'arreglar-se, la gestió continua sent realment nefasta. Posaré alguns exemples que deixaran entreveure aquesta poca diligència en els processos d'estabilització. Parlem de la convocatòria de les places d'enginyers forestals. Dos mesos abans del procés d'estabilització apareix de forma pública una carpeta on hi constaven les preguntes i les respostes del procés selectiu –dos mesos abans. Al setembre, obren investigació i a mitjans de gener decideixen anul·lar l'adjudicació de places. Un mes més tard, encara no tenim coneixement de com està aquesta investigació d'un procés que és realment del tot viciat.

I el desgavell continua en l'àmbit educatiu amb el concurs extraordinari d'oposicions del personal docent, quan 4.100 persones es queden sense plaça. Sap què han fet amb aquest procés? Doncs abans que s'acabés el termini de presentació del recurs d'alçada per part dels aspirants sense plaça, s'anuncia l'augment de set mil places per a un nou concurs ordinari d'oposicions, i en comptes d'assignar plaça a les 4.100 persones que van aprovar les oposicions, convoquen un altre procés perquè aquests s'hi hagin de tornar a presentar, altre cop. Es pot imaginar la indignació d'aquestes persones.

Pensen convocar un nou concurs de mèrits amb una taxa addicional, respectant els principis de mèrit, capacitat i lliure concurrència? Tenen pensat fer una borsa de treball per a les persones que han quedat sense plaça?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Bé, l'objectiu d'aquest Govern i, de fet, hi estàvem obligats perquè Europa ens va dir que no podíem tenir la temporalitat que teníem, i, de fet, van penalitzar l'Estat justament per això, i nosaltres apliquem, doncs, la mala anomenada «lleï Iceta». Ens plantegem arribar a final d'any amb menys d'un vuit per cent de temporalitat i encara menys, fins i tot, segurament menys del cinc per cent.

Què hem fet fins ara? I li vull deixar ben clar, perquè la feina ha estat ingent. El concurs d'estabilització en l'àmbit de l'Administració general ha significat que, pel que fa a mèrits, el 99,6% de les persones s'han pogut quedar. Per tant, en aquest sentit..., persones que portaven més de tretze anys amb temporalitat a l'Administració.

En el cas del concurs d'estabilització, s'han pogut quedar el noranta-cinc per cent de les persones que ja treballaven a l'Administració. En aquest cas eren persones que tenien una antiguitat de 4,5 anys treballant; de fet, el setanta-tres per cent, dones. Per tant, en aquest sentit, crec que una molt bona feina.

Una part petita no s'han presentat als concursos d'estabilització i, en qualsevol cas, el que hem fet fins ara és..., les persones que han quedat desplaçades, ja sigui pel concurs de mèrits, ja les hem absorbit; per tant, ja estan tornant a treballar a l'Administració de la Generalitat. I les que quedaran fora del concurs d'estabilització, en el mateix sentit, és a dir, ara ja hem tret unes places, no només a educació sinó també a l'Administració general, per reforçar serveis, perquè necessitem obrir nous serveis, i també per aprofitar, òbviament, la seva expertesa i coneixement. I això ens ha situat ara ja en una temporalitat només –i deixi'm dir-l'hi– del nou per cent. I a final d'any, com li deia, encara anirà a la baixa.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula, senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Vicepresidenta, no li he demanat què han fet, sinó com ho han gestionat, que és molt diferent. Li he posat dos exemples. Acabaré amb el tercer: els processos d'estabilització en l'àmbit de la salut, parlem de l'ICS. Han modificat el criteri per incloure places a la fase 1 a una fase ampliada. Què vol dir això? Què implica a la pràctica? Doncs que quatre 1.679 places que eren de concurs de mèrits ara seran d'oposició ordinària, és a dir, exàmens i mèrits. Com ho explica això, consellera?

La presidenta

Gràcies...

Marta Moreta Rovira

Només li demanem rigor, una mica més de rigor.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Bé, pel que fa a educació, al juny acabarem amb el procés d'estabilització i en el cas dels estatutaris, en el cas de l'ICS, serà a final d'any. I el que ja hem fet, perquè, de fet, ja és una realitat, és que hem convocat oposicions ordinàries del cos superior i també del cos d'administració i arribarem a convocar enguany 2.600 places. Això significarà que a final d'any ens situem a menys del cinc per cent de temporalitat. Aquest era l'objectiu que ens havíem plantejat, és a dir, el que diu vostè de tornar a fer mèrits no és possible, segons la llei estatal.

En tot cas, amb totes les dificultats, tot l'esforç i –sabem– amb tota l'angoixa que ha suposat per als aspirants arribar fins aquí, hem aconseguit l'objectiu d'estabilitzar, de rejuvenir places, d'incorporar nous perfils i, efectivament, de fer una administració a la mida de les necessitats de la ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre les inversions a les comarques de Tarragona.

Pregunta al Govern sobre les inversions a les comarques de Tarragona

310-00700/13

Formula la pregunta la senyora Rosa Maria Ibarra Oller, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Fa quinze dies ens van venir a visitar els quatre directors dels centres Cerca que tenim a Tarragona. Els quatre són centres d'excel·lència i de referència a nivell nacional i internacional. Ens venien a explicar la seva situació, la impossibilitat de créixer, de portar a terme projectes estratègics, fins i tot d'atreure més talent o de retenir el que tenen degut a la situació de les seves instal·lacions.

I la pregunta és molt fàcil: apostarà aquest Govern per invertir els recursos necessaris en aquests centres per tal que puguin seguir captant talent, fent investigació i transferència de coneixement a Tarragona? Apostarà el Govern perquè el Camp de Tarragona sigui també territori de generació de coneixement?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Tot i que la pregunta no sé si s'hauria de dirigir mi o el conseller Nadal. Tant és, perquè treballem conjuntament i, òbviament, la vocació d'atraure talent i de generar talent local a tot el país, a tota la nostra geografia, és una tasca compartida amb el conseller Nadal i el conjunt del Govern. I és el que estem fent.

De fet, deixi'm posar dos exemples concrets de coses que passaran aquesta setmana que expliquen exactament com estem apostant per les inversions i els projectes estratègics a la demarcació de Tarragona. Miri, dilluns vam presentar les dades d'exportacions. La demarcació creix en 11.000 milions d'euros d'exportacions, un 4,9 per cert, quan a la zona euro s'ha baixat un 3,6 per cent. Per tant, unes molt bones xifres del 2023, sobretot traccionades pel sector de la química i el sector de l'automoció.

Segon fet: aquesta setmana mateix, demà mateix, tenim el segon fòrum del corredor de l'hidrogen verd de l'Ebre, en el que participem en nom de la vall de l'hidrogen verd de Catalunya, que conjuntament amb el centre de descarbonització de la indústria, són dos peces fonamentals, dos eines fonamentals, per especialitzar bona part de les inversions, dels projectes, per captar innovació i, sobretot, per treballar amb el talent. De fet, en els dos casos, la Rovira i Virgili hi té un paper essencial, però també els centres CREA, on, òbviament, hem d'aconseguir que es generi la transferència que durant molts anys ha faltat al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Conseller, ens alegrem d'això que diu i esperem que aquesta voluntat de que segueixin, diguem-ne, generant coneixement es vegi reflectida a nivell pressupostari, perquè sense bones instal·lacions no hi ha manera de poder tirar endavant aquests centres.

Però en qualsevol cas, no ens volíem centrar només en la recerca. Aquest vindria a ser un exemple, però n'hi ha molts altres, d'exemples de necessitat d'inversió a les comarques del sud de Catalunya. Per exemple, en l'àmbit sanitari: necessitem que es faci definitivament l'Hospital de Tortosa, que s'havia d'haver fet el pla funcional i no s'ha fet. O, per exemple, les inversions al Pius Hospital per mantenir unes instal·lacions dignes, al Pius Hospital, de Valls. O en infraestructures: la C-12, la C-37. O en la convocatòria dels fons nuclears: van tard, van anar tard i això va fer perdre 60 milions d'euros –60 milions d'euros– als ajuntaments de l'entorn de les nuclears.

Quan decidirà, aquest Govern, dedicar els recursos i l'atenció necessària a les comarques de Tarragona? De moment sembla que només apostin per allò que tant

critiquen als altres, la centralització. I mirin, no qüestionem que Barcelona hagi de tenir totes les inversions possibles, ni molt menys. Les ha de tenir. Però també volem que això passi a la resta del territori, perquè això es diu cohesió territorial. Miri, li donaré una dada prou clara: a les comarques del sud de Catalunya, la inversió dels diferents governs de la Generalitat des del 2010 al 2022 va caure un quaranta-u per cent més que la mitjana de Catalunya. Les nostres comarques no són un territori de segona. A les nostres comarques tenim molts actius que sumen per fer funcionar la resta del país i no es poden menystenir. I el Govern de la Generalitat ho ha de tenir present.

Escoltin el territori, facin possible inversions necessàries perquè hi hagi aquest equilibri territorial, facin possible inversions com el Hard Rock, que realment significa un projecte tractor per al Camp de Tarragona; com el tramvia, i facin-ho de la mà dels ajuntaments...

La presidenta

Gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

...perquè ningú millor que ells saben la realitat territorial.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Diputada, havia vist preguntes òmnibus, però cap com aquesta, eh? Diguéssim..., ha tocat tots els pals. S'ha dirigit a mi quasi per eliminació, diguéssim, però ho podria haver fet a qualsevol conseller o consellera.

Escolti'm, les inversions sanitàries estan en marxa. El conseller Balcells, quan vulgui, quan li faci la pregunta a ell, li podrà respondre amb molt més detall. Els fons nuclears: no per repetir –com deia abans el conseller Mascort al diputat Palade-lla– una cosa moltes vegades, una mentida moltes vegades, s'acaba convertint en veritat. Els fons nuclears hi són, s'acumulen d'un any per a l'altre. El 2024 hem aconseguit un acord amb tot l'òrgan de governança per a la distribució d'aquests fons del 2024, que sobretot han d'anar a projectes. Perquè són molt importants les inversions, sens dubte –sens dubte–, però encara és més important saber què volem ser quan siguem grans. Encara és més important que definim bé quins són els sectors estratègics en els quals volem apostar. I aquest Govern ho té claríssim –ho té claríssim–: la reindustrialització és el factor clau, la principal política econòmica, com diu el president Aragonès, d'aquest Govern. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I el Camp de Tarragona...

La presidenta

Gràcies, conseller....

El conseller d'Empresa i Treball

...la demarcació de Tarragona, és un element central d'aquesta política de reindustrialització.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció política en matèria de salut.

Pregunta al Govern sobre l'acció política en matèria de salut

310-00695/13

Formula la pregunta el senyor Oriol Pallissó Balanyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Oriol Pallissó Balanyà

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, la llengua és una prioritat absoluta per al Govern de Catalunya. A l'inici de la legislatura, l'executiu es va posar a treballar de manera immediata per entrar en una nova etapa de la política lingüística del país, una etapa que assegurés el present i el futur del català. El passat 15 de febrer el Govern de Catalunya anunciava l'inici d'un programa lingüístic per la formació de català a 2.700 professionals sanitaris, reforçant així el compromís d'aquest Govern per la preservació de la identitat lingüística catalana, garantint que totes les persones tinguin dret a ser ateses en la llengua del país.

Però això no és tot, conseller. Volem destacar la feina que ha fet el departament a diferents regions sanitàries. Entre aquestes, la regió sanitària de l'Alt Pirineu i Aran, que han experimentat un èxit remarcable gràcies al pla de millora de l'accessibilitat, un pla que el 2023 es tradueix en gairebé el cent per cent de les intervencions quirúrgiques resoltes dins el termini establert.

I no podem parlar d'accessibilitat sense parlar d'equitat territorial. Conseller, vull acabar celebrant les mesures que s'han adoptat per fer front a la manca de personal en les zones rurals. El departament ha desenvolupat un pla integral d'ocupació amb incentius econòmics i socials per als professionals que hi treballin. Aquest pla, amb un cost anual d'uns 11 milions i mig d'euros, inclou increments salarials significatius per al personal mèdic. A més, s'han establert incentius per a la investigació, la formació i el suport personal dels professionals amb l'objectiu de millorar-ne l'atractivitat. El pla representa una aposta significativa per millorar l'equitat i l'accessibilitat en l'àmbit sanitari rural, tot assegurant que cap ciutadà es quedi enrere en l'accés a l'atenció sanitària, visqui on visqui. I aquells que som d'aquestes zones, com Montblanc, ens n'alegrem moltíssim.

Conseller, ens agradaria tenir més informació dels aspectes relacionats tant amb les mesures dels cursos de català per al personal sanitari així com la previsió de la millora de l'accessibilitat durant aquest any 2024.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. De fet, efectivament, estem en plena transformació del sistema nacional de salut a Catalunya. En aquest sentit, és una transformació a llarg termini que necessita un gran consens i per això estem treballant en el pacte nacional de salut. Ens agradaria que tot això quedés blindat i estem treballant intensament en el pacte nacional de salut. Així mateix, i com no pot ser d'altra manera, estem avançant en alguns elements, evidentment en la qualitat, en l'equitat i en l'accessibilitat, que són els tres grans axiomes que creiem que han de predominar en la nostra acció de govern.

Pel que fa a la qualitat, i vostè ho deia, el català és essencial per poder atendre les persones en el seu idioma, per la qualitat assistencial. I en aquest sentit, l'acció massiva de formació en català de 2.700 professionals de forma simultània és l'acció més intensa que s'ha fet en els darrers anys per normalitzar l'ús de la llengua. A aquest pla de formació –juntament amb Empresa i Treball i a través de les patronals– de forma simultània a 2.700 professionals, a dia d'avui ja se n'hi han inscrit 1.500, i permetrà als itineraris formatius..., donar la formació als professionals. Per tant, això és un tema de qualitat.

Pel que fa a l'equitat, efectivament, setanta-cinc dels 378 equips d'atenció primària del país han estat considerats llocs rurals de difícil cobertura. Hem fet aquest pla de poder accedir a aquestes places amb incentius econòmics, incentius, també, personals i professionals que afavoriran que els professionals puguin anar a aquests llocs de difícil cobertura.

I, finalment, el tema de l'accessibilitat. L'accessibilitat és una obsessió per al departament, i el 2023, efectivament, hem tancat sense pràcticament cap ciutadà fora del temps de cobertura d'intervenció quirúrgica. Però, també, hem millorat substancialment amb l'accessibilitat a la primària, i hi hem de continuar treballant. I en aquest sentit hem posat en marxa, posem en marxa lo que s'anomena la «programació per motius», que ens ajudarà a acabar de millorar.

Per tant, qualitat, equitat i accessibilitat. I continuem treballant intensament per millorar el sistema nacional de salut, que al final és millorar la qualitat de vida de tots els nostres conciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les millores del transport públic a les comarques de Ponent i el Pirineu.

Pregunta al Govern sobre les millores del transport públic a les comarques de Ponent i el Pirineu

310-00696/13

Formula la pregunta la senyora Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Bon dia, consellera Capella. Bones notícies per a la mobilitat a les terres de Lleida, Pirineu i Aran i també al Solsonès. Aquestes setmanes hem vist com ha començat a funcionar, a caminar les rodalies de Lleida, en concret la línia RL3, que connecta el trajecte entre Lleida i Cervera, i que ho fa, a més a més, incrementant les freqüències, fins a deu serveis diaris, en total, per sentit. I això ho fa per donar un servei millor de transport ferroviari a l'àmbit de Lleida. Una reivindicació històrica que ara es fa realitat i que desitgem que segueixi amb la vertebració de la resta de línies de tren de les comarques lleidatanes.

No només això, també en l'àmbit de la mobilitat s'ha fet realitat la integració tarifària del transport públic de les comarques de l'Alt Pirineu i de l'Aran i el Solsonès amb el sistema tarifari de l'ATM de Lleida, de l'Autoritat Territorial de la Mobilitat de Lleida. Aquesta integració suposa estalvis de fins al vuitanta-nou per cent del cost, per a la ciutadania, en alguns desplaçaments. Suposa també que hi pugui haver bonificacions, que es pugui disposar del títol de la T-jove per als menors de trenta anys i de la T-16 gratuïta per als menors de setze. De tal manera, amb aquestes mesures, el que s'aconsegueix és que les comarques del Pirineu s'equiparin al conjunt de les comarques i municipis que disposen ja de sistema tarifari integrat.

Amb aquestes dues accions, consellera, acabem amb una situació de greuge territorial en uns territoris on el transport públic ha estat sempre més un desig que no pas una realitat. Doncs bé, fem que les coses passin una vegada més i garantim també el dret a la mobilitat, facilitant-lo de manera sostenible i orientat també a la utilització creixent del transport públic, especialment en aquells territoris amb més dèficit d'oferta. La línia de rodalies de Lleida, la integració tarifària del Pirineu i l'Aran són exemples d'aquestes polítiques públiques per assegurar l'equilibri territorial i el desenvolupament integral del país.

Treballar per la Catalunya sencera és això; complir amb l'estratègia dels Pirineus també és això. Per tant, complim fent aquelles mesures en diversos àmbits que ens permeten generar oportunitats i també lluitar contra el despoblament. Ho veiem amb aquests exemples de la mobilitat, però ho veiem amb el desplegament de la xarxa de fibra òptica, amb les escoles bressol rurals, amb els caixers automàtics mòbils arreu de les comarques, amb els incentius per als professionals de l'àmbit de la salut –ara mateix en parlàvem– o amb la llei de l'estatut del municipi rural, que esperem que ben aviat arribi al Parlament.

Consellera, conscients que l'aposta del Govern per les comarques de Ponent i el Pirineu és inequívoca, li voldríem demanar que ens expliqui el desplegament d'aquestes mesures.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Vilalta, compartim orígens, no?, vostè de la Plana i jo de més cap a dalt, però en tot cas sabem les dificultats que comporta viure, doncs, a Ponent i a l'Alt Pirineu i l'Aran quant a la mobilitat. Per tant, què defensem nosaltres? Un sistema intermodal de transport que garanteixi l'equitat territorial; que visquis on visquis, puguis desenvolupar la teva biografia personal, que les persones puguin viure allà on desitgen. I això passa per un sistema ferroviari integral, ben estructurat al llarg del país. I, per tant, per això és l'aposta que tenim nosaltres per assumir la responsabilitat de rodalies. Un transport públic que tracti les persones com a ciutadans i ciutadanes, no com a simples usuaris. Per tant, en això estem.

Vostè feia un repàs de què ha representat aquest temps al capdavant del Departament de Territori, tant del conseller Fernández com d'una servidora, i amb relació a les comarques de Ponent i l'Alt Pirineu i l'Aran. Faig el desplegable: primer, les obres del baixador del polígon de Lleida, que permetran també donar servei als treballadors i, per tant, utilitzar el tren per desplaçar-se a la seva feina, i que és el tren que va de Lleida a la Pobla. Un tren que quan va néixer era de Lleida a Balaguer –tot just celebràvem, o commemoràvem, els cent anys d'aquest tren–, que va tardar tres dècades més a arribar a la Pobla, i allà es va quedar. Algun dia poder hem de plantejar-nos altres coses.

Integració tarifària a l'Alt Pirineu i l'Aran, un vuitanta-nou per cent més barat el transport per a la gent de l'Alt Pirineu i l'Aran. Què representa això, doncs, per a un pirinenc? Doncs representa que ara pagarà tot just un euro, quan abans pagava deu euros. En definitiva, hem desplegat la integració tarifària, però també vol dir poder adquirir les targetes i, per tant, la T-mobilitat poder-la adquirir a totes les comarques. En aquests moments, el seixanta per cent dels viatges que es realitzen ja són amb el títol integrat. Per tant, també l'RL3, Cervera-Lleida, Lleida-Cervera, que, en definitiva, d'aquí a dos anys serà gestionada directament, operada, per Ferrocarrils de la Generalitat, duplica el nombre de serveis que es prestaven fins ara: vuit nous serveis diaris, quatre per sentit. La nova línia RL3 disposa ja de set freqüències per sentit, a què s'hi sumen aquestes tres...

La presidenta

Gràcies, consellera...

La consellera de Territori

...juntament amb les que ja fa l'R12, que, en definitiva, donen servei a un conjunt de gent.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els darrers avenços en l'atenció a la violència masclista.

Pregunta al Govern sobre els darrers avenços en l'atenció a la violència masclista

310-00697/13

Formula la pregunta la senyora Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, doncs avui de nou volem parlar de nous drets, de nous recursos contra la violència masclista del Govern. I seguim pensant que el procés de recuperació de les víctimes ha de ser comunitari, ha d'incloure el conjunt de la societat i, per descomptat, el suport de les administracions.

Avui volem parlar de dues polítiques, dues propostes recents, com són el SIC, el servei d'intervenció en crisis, i també la prohibició de les concentracions dels grups antiavortistes davant de les clíniques. El Govern ha posat en marxa el servei d'intervenció en crisis. Per dir-ho fàcil i resumidament, i també demanant-li això a la consellera, parlem d'atenció psicològica immediata, parlem d'una primera atenció especialitzada en casos de violència masclista, perquè sabem que la recuperació i la reparació no tenen un esquema fix, no funcionen sempre de la mateixa manera; no totes les víctimes l'enfronten de la mateixa manera, no són immediats, però sí que és important com comencem a fer aquest camí. Per tant, aquesta primera atenció, que sigui especialitzada, que sigui acompanyada i que sigui per part de l'Administració és important.

També és molt important qui pot acudir a aquests serveis, perquè les dones víctimes de violència masclista que així ho necessitin ho podran fer, però també els seus fills, que és important; també l'entorn, que és important, i també les professionals implicades, que és molt important. És important des d'un punt de vista conceptual, perquè les violències afecten la víctima, per descomptat, però no només a ella. El seu procés de reparació depèn d'ella, però no només. La violència la pateix en primer terme ella, però ha estat validada per tota la societat. I, per tant, no podem parlar només d'individualitats.

I la defensa dels drets és una defensa ambiciosa, global, que té diferents perspectives. I, quan parlem de violència masclista, parlem de totes aquelles violències que estan normalitzades, invisibilitzades i algunes menystingudes, com el dret que tenim a avortar, si així ho volem, a fer-ho al nostre país, a la nostra regió sanitària, a fer-ho en condicions segures, lliures i gratuïtes, i a fer-ho en pau, sense grups antiavortistes assetjant-nos.

La llibertat d'expressió no és il·limitada, no és infinita i no pot col·lidir amb els drets de les dones, que sempre estan ajornats. Era una vergonya que aquests grups vinguessin a assetjar i voler intimidar les dones que acudien a les clíniques i que, a més a més, ho fessin en nom de la vida. Perquè, si de veritat estan a favor de la vida, el que han de fer és respectar les vides de les dones lliures que decideixen prendre aquesta decisió i que ho volen fer en condicions i garanties.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Diputada, doncs, efectivament, pel Govern del país, la lluita contra les violències masclistes és una qüestió de primer ordre. Sabem que les violències masclistes són el principal problema de seguretat. El vuitanta per cent de les dones de Catalunya en algun moment de la seva vida ha patit una situació de violència masclista, especialment de violència sexual. I és, per tant, la principal vulneració dels drets humans de les dones.

Per això hem triplicat els recursos destinats a les polítiques per acabar amb la violència masclista, tant en la vessant de prevenció, amb un primer pla de prevenció que no havia existit fins ara, però també reforçant la reparació, amb més professionals dels serveis existents i amb la creació de nous serveis. I un d'aquests nous serveis és el servei d'intervenció en crisis, que ja està en marxa, que, com vostè apuntava, fa aquesta primera atenció d'emergència en situacions de violència masclista. I té un desplegament diferent als serveis existents. És una atenció psicològica presencial. Les professionals tenen capacitat de desplaçar-se en menys de dues hores a qualsevol lloc del país; per tant, donen cobertura a tots els municipis del país, podent fer aquesta atenció psicològica a les dones en un espai segur, confortable per a la dona, podria ser casa seva eventualment; si no fos un espai segur, podria ser un equipament públic o un altre espai que es considerés efectivament segur.

Molt important el que vostè comentava també, aquesta atenció, que pot ser individual o grupal, i no només atendre les dones, sinó també, doncs, els seus fills i filles, el seu entorn immediat, podrien ser les seves amistats, veïnes, l'entorn laboral, tothom que pugui haver quedat impactat per aquesta violència.

Molt important també el fet que atenem *totes* les violències i que les atenem hagin passat quan hagin passat, perquè sabem que el trauma pot sortir de manera sobtada mesos, setmanes o anys més tard d'haver patit aquesta violència masclista. I això és especialment així en el cas de les violències sexuals. I, per tant, aquesta atenció psicològica vint-i-quatre hores 365 dies l'any atindrà totes les dones, totes les formes de violència.

I ho fem, doncs, per no deixar cap dona sola i també per acompanyar les professionals, perquè les que estan a primera línia, cuidant les dones, atenent les dones i la seva recuperació són també impactades per aquesta violència.

I celebro que destaquí les actuacions proactives del Govern contra els grups que van en contra dels drets humans, especialment dels drets sexuals i reproductius. Som l'únic Govern de l'Estat que ha fet aquesta actuació en el cas dels grups antiavortistes, com també vam ser l'únic Govern de l'Estat que va aturar un autobús transfòbic.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el Quart Cinturó.

Pregunta al Govern sobre el Quart Cinturó

310-00692/13

Formula la pregunta la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Ahir, durant el debat sobre el canvi climàtic, el diputat Villalbí, d'Esquerra, deia: «No és compatible lluitar amb una mà contra el canvi climàtic i amb l'altra demanar més asfalt, com fa el Quart Cinturó.» I nosaltres hi estem plenament d'acord.

Però, malauradament, la setmana passada es va inaugurar un tram d'aquest Quart Cinturó, d'Olesa a Viladecavalls, i es va anunciar l'acord entre l'Estat i la Generalitat per donar continuïtat a aquesta via fins a Sabadell.

Consellera, més enllà de protocols o convenis de B-40, ronda Nord o Quart Cinturó i dels jocs de paraules a què ens té acostumats, com revertirà el Govern els nivells actuals de contaminació mentre segueix construint més carreteres per a més cotxes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Miri, més transport públic, més trens. I això m'ho han sentit dir moltíssimes vegades, però vostès sempre en fan el mateix: em barregen aquí la ronda Nord amb la B-40 i el Quart Cinturó.

Pregunti'm sobre la ronda Nord, i jo l'hi explicaré. Sobre la B-40 o el Quart Cinturó ni em toca ni em pertoca. I la prova és que qui la inaugurava i qui tallava la cinta era un ministre del Reino de España, i no aquesta consellera.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Veig que seguim, doncs, amb els jocs de paraules que li deia. I esperem també que tracti amb aquesta vehemència els seus negociadors a Madrid, perquè a vegades sembla que oblidem qui haurien de ser els aliats per fer polítiques per aquest país.

Miri, aquests dies gairebé tothom està a favor de les energies renovables, de fer canvis estructurals, però als pressupostos de l'any passat van pactar projectes que poc tenen a veure amb fer front al canvi climàtic. Al contrari, carreteres, més cotxes, més avions i més creuers. Si estem d'acord que el canvi climàtic és una realitat i que té conseqüències perjudicials per al medi ambient i per a les persones, el negociacionisme climàtic que porten a la pràctica és encara més pervers, perquè vostès reconeixen que tenim un problema greu i que cal reduir les emissions i alhora projecten noves carreteres d'alta capacitat que comportaran més circulació de cotxes mentre tenen abandonats els trens. Perquè em sap greu, però la realitat és aquesta.

Consellera, sincerament, vostè i el seu departament fa mesos que intenten tapar rere protocols i convenis dues realitats paral·leles: en una realitat diuen que s'oposen al Quart Cinturó i en una altra estan desplegant l'acord amb el PSC desenvolupant aquest Quart Cinturó.

L'acord que vostès han signat amb l'Estat els atorga el paper de redactors i executors del projecte. Ja saben si serà una via d'alta capacitat? Ja saben quin impacte tindrà en les emissions? Perquè comença a tenir poca credibilitat aquesta idea que repeteixen en els macroprojectes de que si els fan vostès es faran però es faran bé.

Consellera, vostès diuen que tenen un compromís amb el PSC per fer el Quart Cinturó i que vostès compleixen la paraula donada. Doncs, perdonin, però vostès fent aquest Quart Cinturó incompleixen la paraula donada a tota la gent que els va votar. Perquè Esquerra s'ha oposat aquest projecte històricament, des dels seus inicis, i ara que són al Govern de Catalunya, si hi estan en contra, el que haurien de fer és aturar-lo. No serveix de res que vostès no vagin a les inauguracions dels trams. Ja ho entenem, que ha de ser molt incòmode sortir a la foto fent el contrari del que van prometre. Però siguin valents i compleixin els acords amb la població, els acords contra el canvi climàtic i no l'acord amb el PSC més negociacionista de la història.

Ens hi van els camps i conreus, el model de transport, la salut, i ens hi va el futur. No al Quart Cinturó.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Bé, pot insistir en fer l'aiguabarreig de la B-40, la ronda Nord i el Quart Cinturó. Ronda Nord. Què diu l'acord? Ho reproduiré les vegades que calgui perquè així quedi clar i vostès deixin de dir coses que no són: «Fer efectiu amb el Ministeri de Transports i Mobilitat –i actualment Mobilitat Sostenible– el conveni d'acord i finançament que garanteixi la redacció del projecte de la ronda Nord dels sistemes urbans de Terrassa, Sabadell i Castellar, proposada pel pla específic de mobilitat del Vallès i avalada» –avalada– «pels plens d'aquests ajuntaments i entitats socials i econòmiques de la comarca del Vallès Occidental, i l'execució de les obres per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.» Això vol dir B-40? No. Això vol dir Quart Cinturó? No. Això què vol dir? Ronda Nord –ronda Nord. I l'acord diu el que diu. Deixin de dir coses que no són.

I sí, mirin, com combatrem nosaltres el repte de l'emergència climàtica? Més trens. Per això hem volgut assumir la responsabilitat de Rodalies. I si a vostès els hi molesta que tingui bona relació amb els que he de negociar, doncs, miri, què vol que li digui... Perquè, al final, la duresa..., duresa en el contingut del que s'està negociant, i suavitat amb les formes, perquè no està renyit, per arribar als acords... I sí, traspàs integral de Rodalies, calendari i grups de treball perquè es comenci a materialitzar durant aquest any el que ha de ser el traspàs de Rodalies.

Perquè sap per què volem el traspàs de Rodalies? Perquè ens importa el que els passa a les més de 400.000 persones que a diari –a diari– agafen el transport públic, en aquest cas ferroviari, a Catalunya, Rodalies a Catalunya. Per tant, com que ens importa el que li passa a la gent, nosaltres treballem pel conjunt de la ciutadania. I si vostès no ho volen veure, doncs, miri, ja s'ho faran.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la valoració de la dependència.

Pregunta al Govern sobre la valoració de la dependència

310-00691/13

Formula la pregunta a la senyora Noemí de la Calle Sifré, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, ¿qué medidas piensa implementar el Govern para reducir los tiempos de espera de más de un año en las evaluaciones de la discapacidad y la dependencia?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, el Govern ha situat com a prioritat, en el mandat que vàrem començar l'octubre del 22, la reducció de la llista d'espera. Durant el 23 ja vam posar en marxa mesures. Hem reduït el temps d'espera en la valoració; s'han creat noves places d'àmbit residencial; s'han augmentat les prestacions econòmiques vinculades, i de cara al 24 posarem més mesures en marxa. Aquest és un objectiu fonamental del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Lo que se ha hecho es claramente insuficiente, porque actualmente en Cataluña hay ciudadanos que se ven obligados a esperar más de un año y medio en la evaluación del porcentaje de la discapacidad y el grado de dependencia. Y este retraso no es solo una cifra, es el reflejo del sufrimiento de oportunidades perdidas y de derechos denegados a miles de familias.

Y como no es solo una cifra, quiero ponerle rostro. Hace unas semanas visitó este Parlament una madre cuyo hijo fue diagnosticado de autismo en el CDIAP a principios del año pasado, cuando el pequeño apenas tenía dos años. Y yo creo que aquí todos somos conscientes de la importancia de la detección temprana de síndromes como el autismo. Tras el diagnóstico, esta familia recibió un librito con información sobre las ayudas disponibles, un primer paso esperanzador que pronto se vio empañado por la realidad de nuestro sistema: en marzo del año pasado solicitaron la valoración de la discapacidad y en mayo la del grado de dependencia, y el problema es que a día de hoy aún siguen esperando.

Y eso significa tres cosas. La primera es que, a pesar de las necesidades evidentes del niño y de la familia, sin el reconocimiento de la discapacidad, no pueden solicitar ninguna ayuda. La segunda es que los padres se encuentran imposibilitados para ejercer su derecho a adaptar sus horarios laborales. Y tercero, que sin la valoración de la dependencia están excluidos de acceder a recursos esenciales. Y el trabajador social ya les ha alertado de que el tiempo de espera en la comarca del Garraf, donde residen, supera el año y medio de espera para la valoración.

¿De qué sirve la detección temprana cuando el sistema diseñado para proteger a estos ciudadanos falla ya en el primer eslabón, que es la valoración? ¿Cómo justifica, *conseller*, los retrasos que transforman diagnósticos tempranos en oportunidades perdidas para el desarrollo y la integración?

Porque esta historia no es la historia solo de una familia, es el reflejo de muchas otras en Cataluña que se enfrentan cada día al sistema y a unos tiempos de espera que les impiden vivir con la dignidad y el apoyo que merecen. Esta dilación no solo es inaceptable, es una injusticia que agrava la vulnerabilidad de quienes requieren la ayuda más inmediata.

No miren hacia otro lado mientras familias enteras se encuentran en un estado de angustia y desesperación esperando una respuesta del sistema. Pongan los recursos suficientes para que las evaluaciones de la discapacidad y la dependencia se realicen en un tiempo razonable. Y desde estos escaños, *conseller*, le exigimos una Cataluña que no deje a nadie atrás.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Sobre el fons de la qüestió..., el compartim. Miri, agost del 2021, temps d'espera mitjà a Catalunya: 613 dies; gener del 24: 280 dies; la mitjana espanyola: 327. I al maig del 23 estàvem a 294; a gener, 280. Ho estem reduint.

Mesures que hem ja pres perquè en el 24 es continuïn reduint tant les llistes d'espera en la valoració dels graus de discapacitat com la dels graus de dependència. Reforçar els consorcis de salut: hem donat més recursos econòmics perquè els consorcis de salut tinguin més avaluadors i fer més valoracions. Dos: establir un pla de xoc per passar de nivells de grau II a grau III, que és una qüestió que també els ha preocupat, a les senyores i senyors diputats. I, finalment, estem reforçant els sistemes d'informació. El Departament de Drets Socials era un departament molt antic, molt situat en el segle XX en matèria de sistemes d'informació, i part dels problemes que es produeixen en aquests retards tenen a veure amb el període entre el grau de valoració, que el fa la Generalitat, i el PIA, que el fan les àrees bàsiques de serveis

socials. En el traspass de papers d'un lloc a l'altre perdíem molt de temps. Amb les transformacions que estem fent en els sistemes d'informacions, calculem poder reduir durant el 24 entre seixanta i vuitanta dies el temps d'espera. I, finalment, garantirem que, mentre no hi hagi un PIA resolt, totes les famílies tinguin l'ajut del cuidador familiar. Amb això també reduïrem substancialment la llista d'espera. Ens hi hem posat. No és fàcil, estem millor que la mitjana espanyola i estem constrets per una llei de la dependència que ens deixa poc marge de regulació, i dos, un infrafinançament que ens dificulta la gestió d'aquestes polítiques. Per tant, si tinguéssim més recursos de l'Estat i llibertat per tindre una legislació pròpia en aquest àmbit de l'autonomia personal i de la dependència, encara ho faríem millor.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern respondre oralment en el Ple sobre si s'ha fet justícia amb les conclusions del Grup de Treball d'Anàlisi de l'Impacte de la Covid-19 en les Residències.

Pregunta al Govern sobre si s'ha fet justícia amb les conclusions del Grup de Treball d'Anàlisi de l'Impacte de la Covid-19 en les Residències

310-00694/13

Formula la pregunta el senyor David Cid Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Durant la pandèmia de la covid, més de deu mil persones van morir a les residències del nostre país. No és només una xifra. Són deu mil morts, són deu mil famílies que van perdre una persona estimada. Sap que els comuns vam intentar impulsar una comissió d'investigació per conèixer què havia passat i també determinar responsabilitats, però un pacte entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya i el PSC ho va impedir. Finalment, es va posar en marxa un grup de treball que la setmana passada va presentar les seves conclusions; unes conclusions molt descafeïnades –per cert, de nou amb un acord entre Esquerra Republicana, PSC i Junts–; unes conclusions *fake* que, sobretot, el que han provocat és un emprenyament i, sobretot, han entristit les famílies de les víctimes.

Conseller, li fem clarament dues preguntes. La primera, com pensa reparar les famílies que reclamen justícia? I en segon lloc, quines mesures pensa prendre el Govern per garantir que no es torni a repetir la tragèdia a les residències del nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Parlament ha fet la seva feina, l'ha feta ben feta. L'informe és un bon informe, estableix bones recomanacions. En el Parlament de Catalunya hi ha hagut grup de treball, en el Congrés dels Diputats no hi hem vist cap tipus d'investigació. I aquest grup de treball ens marca una ruta a fer, que és la que el Govern ja el 2023 ha posat en marxa. Estem canviant la realitat de les residències, senyor diputat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Miri, conseller, em sap greu dir-ho, però és que ni una referència a les famílies, ni una mica d'empatia... Miri, durant la pandèmia només tenien vint-i-nou inspectors per a les residències del nostre país. Quants inspectors tenen ara per a les residències del nostre país? Què ha canviat? I miri, això és importantíssim, perquè de les més de mil residències que tenim a Catalunya, només setze són de gestió directa de la Generalitat. Tenim un model absolutament privatitzat. I Catalunya necessita un canvi de model a les residències del país. Sense canvis estructurals no hi ha garantia de no repetició. Necessitem residències públiques i vostès no en volen fer. Necessitem residències més petites, que no siguin pàrquings, de màxim de seixanta places, on les famílies i, evidentment, també, en aquest cas, els residents, tinguin llibertat de moviments i possibilitat de relacionar-se. Necessitem bàsicament també un model on l'atenció sanitària sigui bàsicament de l'atenció primària, i van tard amb la llei que avui finalment posaran en marxa en aquest Parlament. I sobretot, cal rebaixar les ràtios i millorar les condicions de personal. I sobretot, conseller, no parli de més recursos, perquè el que patim són les retallades del Partit Popular i del que va ser el seu partit, i sap que el nostre ministeri és, per primera vegada, qui està posant més recursos que mai a la seva disposició. Conseller, ja que han decidit tancar el que va passar, com a mínim, el que han de fer és reparar el drama de les famílies i, en segon lloc, garantir que no torni a passar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor diputat. Miri, empatia amb les famílies, totes. I no tinc cap dubte que les diputades i els diputats dels grups que han votat les conclusions del grup de treball d'Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya i del Grup Socialistes i Units per Avançar tenen la mateixa empatia que els diputats i les diputades dels comuns. No en tingui cap mena de dubte.

Segona cosa, el desplegament de l'atenció integrada, social i sanitària que estem treballant amb el conseller Balcells i que va més enllà del projecte de llei que avui tornem a debatre és el canvi estructural més important que es produirà a Catalunya en els darrers vint, trenta anys. I serem referència al conjunt de l'Estat en aquesta matèria.

Dos, les inspeccions. Donarem transparència en el funcionament de les inspeccions. En els propers mesos, a la pàgina web de residències que vàrem presentar la setmana passada, hi incorporarem el resum dels informes de les inspeccions. La primera Administració de l'Estat que farà aquesta política de transparència. Estem millorant el finançament un 6,4 per cent, bàsicament, orientat a millorar les condicions laborals de les treballadores. Estem transitant de catorze mil places col·laboradores a places concertades, entre altres coses perquè les places col·laboradores no estan complint amb els requisits de la concertació, justament per millorar la qualitat. Una de les transformacions més rellevants i poc visibles, però que serà bàsica. Estem en ple procés de transformació digital del Departament de Drets Socials –li explicava la diputada–, i aquest fet ens permetrà, juntament amb el Departament de Salut i en el context que, d'aquí a finals d'any, els EAPs assumiran l'estat de salut dels residents de les residències, un control exhaustiu de l'estat de salut dels residents. Estem transformant el model.

L'informe del Parlament marca un full de ruta. Aquest full de ruta és compartit per la majoria del Parlament. I sí, ens fan falta més recursos de l'Estat. Per això, aquest divendres el senyor Bustinduy assistirà al seminari que organitza el Departament de Treball sobre el futur del finançament de la dependència.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets lingüístics en l'àmbit educatiu.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets lingüístics en l'àmbit educatiu

310-00693/13

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí. Muchas gracias, presidenta.

Señora Simó, ¿qué opina del informe de la Comisión de Peticiones sobre la situación del castellano en las aulas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Bon dia, diputada Roldán. Un informe que, de fet, encara no està aprovat, per tant, no puc tenir opinió al respecte. Però, en tot cas, des del màxim respecte cap a les institucions europees que aquest Govern té, sap tan bé com jo que la missió anomenada sobre la immersió lingüística i l'esborrany d'informe formen part d'una campanya de la dreta i de l'extrema dreta manipuladora i que utilitza recursos de tots els europeus sense tenir-ne competències, malversant recursos europeus.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. «El món ens mira.» Este ha sido uno de los mantras que el separatismo ha repetido de forma machacona durante los últimos años. Y miren, sí, por fin han conseguido que el mundo nos mire y alucine.

Miren, Europa ya están al corriente de sus vínculos con Rusia, al punto que el Parlamento Europeo ha pedido investigar esas conexiones del separatismo con el Kremlin. Y también están al tanto también de cómo se las gastan ustedes con aquellos que osan cuestionar su ideología y sus métodos. Tanto es así que la propia delegación del Parlamento Europeo sufrió manifestaciones ofensivas y tuvo que requerir de presencia policial para garantizar su seguridad.

Ustedes llevan años diciendo que el modelo educativo catalán era un modelo de éxito, pero sorpresa, resulta que no. Hace unos meses, el informe PISA constataba que nuestro nivel educativo estaba en la cola de España. También las pruebas PIRLS nos situaban entre los peores de Europa en comprensión lectora, y ahora, la Eurocámara comprueba cómo ustedes no respetan los derechos fundamentales de alumnos y familias.

Y sí, digo la Eurocámara, porque la Comisión de Peticiones es proporcional a la composición del Parlamento Europeo, y si hubo quien no quiso formar parte de esta misión fue única y exclusivamente para boicotarla, y no me extraña viendo algunas de esas conclusiones que recoge ya el borrador del informe.

Mire, determina, por ejemplo, que nuestro sistema educativo trata al castellano como una lengua extranjera. También dice que ustedes han desatendido a las familias, que han topado con resistencias y obstáculos que suscitan preocupación por incitación al odio, y manifiesta su preocupación por los casos de exclusión social e intimidación.

Además, también les recuerda que, uno, debe existir un equilibrio lingüístico entre las lenguas oficiales; dos, que los niños con necesidades educativas tienen derecho a ser escolarizados en su lengua materna, y tres, que se debe respetar la Constitución, las sentencias, la pluralidad lingüística y cultural y el interés superior de los niños.

Señora Simó, da vergüenza que tengan que recordarles según qué cosas. Y le pregunto, ¿van a seguir diciendo que respetan los derechos de los alumnos?, ¿van a seguir hostigando a las familias?, y peor todavía, ¿van a seguir perjudicando a miles de alumnos?

Miren, sí, el mundo los mira, y empieza ya a calarlos por fin.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Diputada, és *lamentable* la manipulació que fa de la situació que hi ha als nostres centres educatius i socialment. (*Aplaudiments.*) És lamentable la manipulació que el seu partit fa d'una cosa tan seriosa, d'un òrgan tan seriós com és la Comissió de Peticions Europea. Lamentable. (*Alguns aplaudiments.*) Com ho és també que, Ple rere Ple, insisteixi en les mateixes falsedats.

Miri, la missió que va encapçalar la dreta i l'extrema dreta va venir a Catalunya amb una sola intenció. Venien ja amb la lliçó apresada, i només volien escoltar aquelles opinions que coincidissin amb les seves. Cap de les opinions diverses i molt diferents que es van trobar. No han escoltat inicialment la Comissió Europea, que els ha dit reiteradament que no hi ha competència per això que intenten fer.

No han escoltat al Parlament de Catalunya, que ha decidit majoritàriament i sobiranament, a partir d'un ampli consens, el model educatiu que vol per al país. No han escoltat l'Administració educativa catalana i, a més a més, han manipulat mediàticament les meves paraules de resposta a les preguntes que vaig fer, a les preguntes que em van fer.

No han escoltat les federacions de famílies; no han escoltat els representants sindicals dels docents; no han escoltat ni experts ni pedagogs, i no han escoltat Nacions Unides, que ha advertit que reduint l'ús de la llengua catalana a l'escola es correria el risc que els infants a entorns castellanoparlants i no catalanoparlants en general no aprenguessin bé el català perquè és una llengua minoritària.

I el que fan és girar la truita. Resulta que el català no és el minoritari a Catalunya. És lamentable. Miri, el dret de l'alumnat a aprendre i dominar també el català és un dret que defensarem a ultrança, perquè és un dret social, és el dret a la igualtat d'oportunitats, és el dret a fer possible que puguin expressar-se en català, en castellà i en una llengua estrangera, i que puguin participar també en català en la construcció de la nostra societat, la del present i la del futur, perquè el català és una llengua d'inclusió, d'equitat, d'igualtat d'oportunitats i una eina de lluita contra els prejudicis lingüístics i socials que vostès estenen.

La presidenta

Gràcies, consellera. Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les connexions viàries al Pirineu.

Pregunta al Govern sobre les connexions viàries al Pirineu

310-00702/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, com sap, un dels problemes del Pirineu és la mobilitat entre les diferents valls i cap a les zones metropolitanes. La connexió transversal, la nacional 260 a l'Eix Pirinenc és una autèntica tortura. Sap que per anar de Viella a Puigcerdà, doncs, es triguen més de tres hores, per exemple.

Cap a Lleida i cap a Barcelona no està millor. La nacional 230 també és un exemple, eh? Certament, aquest abandonament de la nacional 260 i 230 és de l'Estat espanyol, però és que la porta del Pallars-Comiols tampoc avança com estava previst, i com aquest Parlament ha aprovat.

I també el transport públic és molt deficient. El tren fins a Puigcerdà, l'R3, triga més o menys el mateix que fa cent anys. Amb autobús, vostè ha parlat de la integració tarifària, certament, però només fins a Lleida. Havia d'estar en actiu l'any passat, s'anuncia a bombo i platerets el 29 de gener, i una setmana més tard, TV3 denuncia que no funciona. I amb Barcelona, el Parlament ha aprovat la integració per al 24, però el més calent és a l'aigüera.

I a tot això, la setmana passada ens arriben informacions d'uns canvis que pretén fer Territori sobre les bonificacions del túnel del Cadí als residents del Berguedà, Cerdanya i Alt Urgell; uns canvis que podrien comportar acabar amb la gratuïtat dels túnels per a residents.

Miri, els pirinencs de l'Alt Urgell i la Cerdanya baixem a Barcelona sobretot per temes laborals, de formació o de salut. Baixem a Barcelona a la *búsqueda* de serveis i oportunitats que no tenim. Ara mateix, a Catalunya, només es paga peatge als túnels del Garraf i a tot l'eix del Llobregat, túnel del Cadí, Manresa i Vallvidrera.

El Pirineu, el territori amb més greuges, és el més penalitzat per anar a buscar aquestes oportunitats i serveis que no tenim. Diuen que és per donar compliment a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i evitar la picaresca. D'acord, hem de ser rigorosos amb les dades i demanar només aquelles imprescindibles, però actualment la picaresca és molt complicada.

Per gaudir-ne s'hi ha d'estar empadronats, tenir el CAP assignat i l'empresa a una de les tres comarques, i demostrar-ho amb entre nou i onze documents. Ens preocupa que, per millorar les dades, retallem drets als pirinencs.

Consellera, quins són els canvis que té previst fer el Govern amb el túnel del Cadí i que tant preocupa a l'Alt Urgell, a la Cerdanya i al Berguedà?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Ferrer, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Diputat, vostè ha fet un repàs sobre les terres de Lleida que coneixem perfectament, tant vostè com jo, i que els hem patit durant molts anys. Per tant, nosaltres fem allò que vostès havien de fer i no han fet. Nosaltres fem el que vostès havien de fer durant molts anys i no han fet.

I amb relació amb el que em pregunta concretament del túnel del Cadí. Es fa per donar compliment a la resolució de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, que requereix adaptar-se al marc regulador, que ho havien de fer vostès i no ho van fer. I això ho fem conjuntament amb l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Berguedà i amb els consells comarcals.

Sí, hem d'endreçar, hem d'ordenar, hem d'evitar demanar tanta documentació. I, sí, hem d'evitar la picaresca i hem de garantir que els *residents*, les persones que viuen els 365 dies de l'any a l'altre costat del Cadí, mirat des de Barcelona, doncs, tinguin tots els seus drets garantits, la gratuïtat efectiva, i que no se'n beneficiïn aquells que ni s'arrelen ni hi resideixen.

La presidenta

Per preguntar, te la paraula el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Consellera, no podem permetre ciutadans de primera i de segona. La mobilitat és per necessitat, amb unes infraestructures que vostès no les acaben d'executar i un transport públic que vostès no el fan molt millorable. Dedicui's a les coses que no funcionen: Comiols, integració tarifària amb Barcelona, pla de camins, l'R3; allò que funciona, allò que fa vint anys que funciona no ho toquin.

El que hem de fer és mantenir les bonificacions i, si cal, ampliar-les, com demanen els empresaris del Ripollès. Equilibri territorial i Catalunya sencera es demostra amb fets, com amb aquestes bonificacions, que no es toquen.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Miri, em dedico a les coses que funcionen i a les coses que no funcionen, perquè les que funcionen funcionen perquè algú s'hi deu dedicar. Nacional 260, encomanda de gestió, sí, per millorar l'accés del Pallars Jussà, del Sobirà i de la Ribagorça. I, per tant, prioritari, quin ha de ser? Doncs, evidentment, des de Xerallo fins a Pont de Suert i també el Pallars Sobirà, amb la nacional 260. I, per descomptat, la variant de la Pobla. I, per descomptat, la variant de Gerri; la variant de Gerri que van deixar d'executar, que la van deixar d'executar, perquè algú va renunciar a que s'executés. Nacional 260, això serà una realitat, malgrat vostès, per la força negociadora. Efectivament, en els pressupostos de l'any passat, encomanda de gestió. Vostès poden dir el que vulguin, però és una realitat la nacional 260.

L'eix de Comiols, miri, vostès es van fer un tip, anys i panys, de dir que «Comiols serà una realitat», que si túnels, que si pujades, que si baixades. Sap qui va ser el primer conseller que va dotar pressupostàriament perquè això passés? El conseller Fernández –el conseller Fernández. La variant d'Artesa de Segre és una realitat. La licitació de les obres i licitació del projecte i, per tant, les obres a inici de l'any que ve, la primera fase, de Comiols, el 2025.

Sí, integració tarifària 2025. M'he fet un tip de dir-ho; vostès no volen escoltar, perquè no els interessa. Quants anys van estar vostès governant aquest país amb les diferents modalitats i noms que han tingut?

La presidenta

Gràcies, consellera...

La consellera de Territori

Tots aquests anys en què vostès no ho han fet, nosaltres en un any.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el suport al sector turístic.

Pregunta al Govern sobre el suport al sector turístic

310-00703/13

Formula la pregunta la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies presidenta. Conseller, aquest any la temporada turística tenia una bona previsió. Quina és la seva percepció davant la situació d'emergència en què es troba part del litoral català?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Doncs les perspectives són bones, perquè el sector ha fet els deures, ha fet un esforç molt important per adaptar-se a la situació estructural, però també a fer front a la situació conjuntural que estem vivint, i perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya els hem acompanyat en aquest esforç. De fet, aquesta legislatura hem desplegat més de 220 milions d'euros en ajudes en sostenibilitat als destins i en la millora de l'eficiència en els allotjaments. I ara estem desplegant tota una línia d'ajuts que, sumats entre préstecs i subvencions, són 140 milions d'euros per ajudar a fer front a la situació més conjuntural, però sempre amb la mirada estructural. El que volem és ajudar a preparar-nos per al futur, pel que ha de venir i pel que vindrà en els propers anys.

Per tant, és una resposta de present, però sobretot preparant-nos per al que ha de venir, perquè el que estem vivint aquest any, malauradament, ho viurem repetidament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Conseller, compartim, com ha dit, que el sector turístic és un sector resilient. No fa massa, doncs, va patir dures restriccions per la pandèmia i se'n va sortir. Cal destacar, com ja sabem, i s'ha repetit diverses vegades, el que representa el PIB del sector turístic, però també que aproximadament 470.000 treballadors formen part d'aquest sector i que aporta uns 7.000 milions d'euros anuals d'impostos en el nostre país.

Davant la situació actual, com ens ha dit i sabem perfectament, el departament està traient línia d'ajuts per a millores de gestió i consum hídric d'establiments, també préstecs de l'ICF per a inversions en millores estructurals, que es portaran a terme a partir de l'octubre, per tant, per a la temporada vinent. Però ara mateix el que necessita el sector és la solució i la reacció ara, en el moment en què ens trobem d'emergència. I necessiten un govern que l'acompanyi.

Amb sentit comú, està molt clar que s'han de fer restriccions i a darrere de les restriccions han d'haver-hi mesures; però cal dir que, com estem veient, el sector privat s'està buscant la vida. Ho vam veure ja la setmana passada amb els hotelers de Lloret de Mar, que estan buscant solucions davant la prohibició d'emplenar piscines. S'estan espavilant, estan fent la feina, perquè saben que no es poden adormir quan ja ha començat el compte enrere de la temporada. Avui hem sentit també als mitjans que des d'altres municipis també se sumen a aquesta acció.

El sector del turisme necessita, per tant, solucions en una situació d'emergència. S'ha cansat d'esperar que ploqui, d'esperar el Govern i per això ha pres la iniciativa. El Govern els posarà facilitats o els posarà traves?

L'hem sentit parlar moltes vegades del compromís per un turisme responsable, conseller, però cal anar més enllà. Des de Junts per Catalunya, per tant, els preguntem: permetrà des del departament que es perdi activitat econòmica? Què faran perquè el sector no hagi d'aturar o reduir part de la seva activitat? Què ha fet el departament per involucrar el sector privat a la cerca de solucions? Si hi ha opcions de

dessaladores portàtils, les promouran, en subvencionaran una part? Si hi ha empreses disposades a invertir per resoldre el problema, les ajudaran?

A hores d'ara el sector té dubtes i poques certeses, per tant, vostès tenen la responsabilitat i governin.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Efectivament, diputada, nosaltres tenim la responsabilitat, per tant, vol dir que no n'hi ha prou amb dir les coses, sinó que després s'han de fer possibles. I, en aquest sentit, doncs, ja ho hem dit moltes vegades, tot allò que sigui possible tècnicament i legalment i que ajudi en aquesta situació, farem el possible perquè pugui passar, amb col·laboració publicoprivada, que és el que hem fet durant tota aquesta legislatura. Tots aquests diners, aquests recursos que he dit que havíem desplegat els hem desplegat definint on han d'anar conjuntament amb el sector i amb vocació sempre estructural dels canvis de fons. Perquè jo no vull que ens passi, que em passi a mi com a conseller i li passi a aquest Govern, que em preguntin d'aquí a deu anys: «Què van fer vostès per respondre estructuralment a aquesta nova situació que anem vivint?», hagi de dir que no vam fer res.

Imaginín-se vostès que vostès haguessin tingut les competències en turisme l'última dècada abans d'aquesta legislatura i ara els preguntés: «Què van fer per transformar el model?» Efectivament, no sabrien què dir. No saben què dir. Nosaltres no volem que ens passi això i, per tant, totes les ajudes, conjuntament amb el sector, estan pensades per superar la situació, però sobretot per preparar-se per al futur, perquè d'aquí a deu anys no ens passi el que els passa a vostès i ens preguntin: «Què van fer quan podien solucionar-ho?»

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les proves orals de català a les escoles.

Pregunta al Govern sobre les proves orals de català a les escoles

310-00704/13

Formula la pregunta a la senyora Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera Simó, el dia 6 de febrer el president del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu va fer arribar als centres educatius del país una carta en què explicitava que aquest curs 23-24 no es farien les proves d'avaluació de la comunicació oral, l'expressió a cap nivell, amb l'apunt que si algun centre volia podia recuperar les de l'any passat en un enllaç adjunt.

L'estupefacció de Junts per Catalunya va ser evident, perquè tot just el dia abans de comunicar aquesta decisió unilateral vostè havia comparegut en seu parlamentària per retre comptes de la conselleria que comanda i, textualment i aprofitant el moment de resposta al nostre grup parlamentari, va dir: «Hem fet l'aposta d'avaluar de forma censal, per tant, a totes les etapes i fer-ho també en oralitat en català, perquè així els centres se'n poden beneficiar; no si se'n fa una mostra, que aleshores només se'n beneficia el sistema.»

Ens podria explicar, consellera, què passa entre el 5 i el 6 de febrer perquè hi haja un canvi tan radical?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Diputada, estic convençuda que compartim la idea de base: la importància de l'oralitat en l'aprenentatge de la llengua i la necessitat que els centres avaluin i que, per tant, puguin millorar l'aprenentatge del català. I que compartim la necessitat de la millora de polítiques educatives perquè el català sigui el centre de gravetat del servei d'educació de Catalunya, per l'increment del coneixement i dels usos del català als centres. Ho estem fent com mai, amb recursos i impuls i seguirem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Consellera, esperava una resposta. Com sap, el 7 de febrer teníem convocada una reunió amb Cultura per continuar treballant el pacte nacional per la llengua amb les aportacions que fa temps que hi aportem de manera rigorosa, però compartida la gravetat dels fets, vam aturar qualsevol negociació a l'espera d'una rectificació perquè, òbviament, Junts no generarem consensos de llengua mentre en trenquen d'altres que van costar molt.

A la tarda, vostè mateixa ens va plantejar de desfer el desgavell amb una proposta de proves mostrals que vam rebutjar, però que al vespre va anunciar arreu.

El 8 de febrer vam fer una reunió conjunta amb la consellera Garriga i amb vostè per exigir el compliment dels acords, perquè massa vegades el seu Govern treballa d'esquena a aquest Parlament.

Després d'onze dies de silenci, aquest dilluns vam rebre una suposada nova proposta de fer unes mostrals i un pla formatiu. Sap bé que des de Junts demanem les proves censals, proves a sisè i quart d'ESO de tots els centres del país, precisament perquè se'n beneficiïn tots, com deia vostè en la seva compareixença.

Les proves mostrals d'expressió oral, en un moment en què necessitem més que mai no escatimar esforços per la llengua catalana, són la seua darrera proposta, consellera? Li demanem una rectificació total, no parcial. No carreguen sobre la llengua catalana en emergència la seua manca de planificació. I avui, que és el dia de la llengua materna, la meua, la llengua catalana, és una bona data per fer les coses com cal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Des de la responsabilitat i les ganes de fer les proves com cal, tinc molt clar que per millorar l'educació calen dades objectives dels resultats escolars. Enguany incorporem noves proves censals al sistema per mandat legal de la LOMLOE i cal trobar el millor equilibri per fer aquesta avaluació sense sobrecarregar els centres educatius. Aquest serà el curs amb més avaluació del català.

Els farà una aproximació en hores del que suposa l'execució i la correcció de les avaluacions de competències bàsiques i de proves LOMLOE. El català serà avaluat a les proves de competències bàsiques de sisè i quart d'ESO: 35.000 hores. I, per primera vegada, les proves diagnòstiques de la LOMLOE de quart de primària i segon d'ESO, en què també avaluem la comprensió oral, l'escrita en català i aranès, 90.000 hores més. En total 125.000 hores més en els centres. Està clar que això suposa una sobrecàrrega.

Llavors, què farem enguany, any de revisió dels criteris d'avaluació del sistema educatiu amb la nova agència? Doncs, després d'escoltar i de compartir reflexions, també com la seva o la que em va fer el Departament de Cultura, tots els centres rebran la prova oral per revisar, si escau, el projecte lingüístic al llarg d'aquest any o fer avaluació formativa. I el Consell Superior d'Avaluació determinarà els centres que hauran de trametre-li els resultats per poder obtenir informació relativa al conjunt del sistema. A més, millorarem el mètode d'avaluació de les proves del 25 perquè les proves orals puguin ser censals en les tres llengües oficials i següents i alhora compatibles amb tota l'avaluació als centres.

L'objectiu pedagògic és clar i compartit; ara ens cal definir tècnicament el procés d'avaluació per a l'any vinent, del qual és el Consell Superior d'Avaluació ara i l'agència després qui ho farà. I ho acordarem en el marc del pacte nacional per la llengua. Perquè el pacte nacional per la llengua és un projecte imprescindible de país, pioner, nou, que necessita sumar el màxim de consensos, posant en valor tota la feïnada que s'està fent per la llengua catalana.

Estic convençuda que vostès i el Govern, en això, hi estem d'acord.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'ús dels mitjans públics com un altaveu de propaganda *woke*.

Pregunta al Govern sobre l'ús dels mitjans públics com un altaveu de propaganda *woke*

310-00701/13

Formula la pregunta el senyor Alberto Tarradas Paneque, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidenta. Señora Vilagrà, ¿cuándo dejarán de utilizar los medios públicos como una plataforma, un altavoz de propaganda *woke*?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, presidenta. Cap sorpresa, no?, que li respongui jo? L'extrema dreta arreu del món s'ha dedicat a tergiversar el concepte «*woke*» per atacar totes les polítiques d'igualtat i de justícia social. De fet, tergiversen el concepte originari, que es referia, bàsicament a despertar, a prendre consciència davant les injustícies socials i, especialment, davant les injustícies racials, que són clarament innegables. Ho fan amb manipulacions i mentides, com estic seguríssima que en la segona part de la seva pregunta ens demostrarà a tothom.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, consejera. Hace poco tiempo, VOX era el único partido que pedía el cierre de TV3. Hoy, muchos catalanes, incluso muchos que tampoco son de VOX, expresan su descontento con los medios públicos de comunicación. Y si no, dese una vuelta por el *hashtag* #tanquemTV3, porque igual se lleva usted una sorpresa.

La realidad es que cada vez son más los catalanes que desconectan de TV3 y de sus contenidos, no solo por sus insultos, vejaciones, la falta de pluralismo político

y la propaganda separatista, sino porque TV3 se ha convertido en la televisión más *woke* de toda Europa. La distancia entre los ciudadanos de Cataluña y sus medios públicos jamás había sido mayor.

Es por ello que cada vez menos catalanes sintonizan TV3, porque los medios públicos se han convertido en una correa de transmisión de lo peor de su Gobierno: separatismo excluyente, progresismo desbocado, ideología de género, fanatismo sexual y delirios *woke*.

Escuche: no tener hijos para combatir la crisis climática; pesebre viviente lésbico; «hombres al volante», una expresión del machismo; jóvenes con ecoansiedad, monas de Pascua esclavistas; «tócate la concha»; Latin Kings antirracistas; ojo, que esta va para niños: cómo practicar una felación de diez; masturbarse en público, y una mujer que ya ha aparecido en tres programas recientemente reivindicando la barba femenina.

Todo esto son programas, noticias y reportajes emitidos recientemente en los medios públicos. TV3 ha dejado de querer ser la BBC catalana para convertirse en un *Diario de Patricia* regional. Pueden creer que los catalanes dejan de ver TV3 por, en fin, las redes sociales o los nuevos hábitos de consumo audiovisual; es posible. Lo que es seguro es que cada vez más personas desisten de ver sus programas porque han perdido la confianza en su misión de servicio público y rigor periodístico.

Nosotros, y cada vez más personas, tenemos claro que tenemos que defender el cierre de TV3. Y más después de conocer la noticia de ayer en la que su Gobierno anunció que van a destinar más de 1.347 millones para el nuevo contrato programa. ¿Quién se va a beneficiar? ¿Los ciudadanos con mejor contenido? No. Se van a beneficiar las multimillonarias empresas de sus amigos que seguirán emitiendo programación *woke*...

La presidenta

Gràcies... Gràcies, diputat.

Alberto Tarradas Paneque

...que ya nadie quiere ver.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Per voler tancar TV3, trobo que la segueixen bastant. Deu ser un (*alguns aplaudiments*) dels que sumen al públic de la plataforma, que ho està petant.

Només a vostès cal recordar-los una sèrie de coses. O sigui, com que estan obsessionats amb tot el tema de l'educació sexual, em centro aquí. Doncs, són els únics a qui cal recordar que és perfectíssimament normal que una televisió pública faci sensibilització sobre les desigualtats, les discriminacions o que proporcioni educació sexual a la ciutadania.

I com he dit abans, les seves mentides es desmunten molt ràpid perquè tots els continguts estan disponibles a la plataforma, els podríem comprovar ara mateix a la carta. I, per tant, en aquest àmbit que vostès estan obsessionats, doncs, es pot veure que són continguts de qualitat, que estan ajustats als diferents públics, que no s'emeten imatges pornogràfiques com van dient vostès per les xarxes socials, que no s'emeten en horari infantil, que és un treball rigorós, amb professionals expertes, o també amb periodisme d'investigació –que això no tinc gaire clar que sàpiguen el que és–, amb documentals, per exemple, del *Sense ficció*.

Justament ahir al vespre un documental del *Sense ficció* que es deia «La xarxa ultra» el que feia és explicar com l'extrema dreta està utilitzant les xarxes socials per fer propaganda antifeminista, LGTBI-fòbica, contra el canvi climàtic, negacionista

de les violències masclistes, també xenòfoba. I la fan sobretot dirigida a la gent jove, aquesta manipulació que fan vostès.

És evident que preferirien el Nodo franquista que una televisió pública de qualitat, en català, que fomenti l'esperit crític, però aquest és el seu problema. Si estan desubicats de país i d'època, doncs, intenti-ho diferent. Però la Catalunya del 2024 no està disposada a tolerar les seves mentides, les seves manipulacions, la seva propaganda antidemocràtica, i la desemmascararem tantes vegades com faci falta.

La presidenta

Acabades les preguntes al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a combatre l'ocupació il·legal d'immobles

317-00396/13

I la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple és sobre la situació política. Formula pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta.

¿Qué planes tiene para combatir la ocupación ilegal de inmuebles en Cataluña?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, doncs, seguir treballant per una política d'habitatge ambiciosa per tal de disminuir les situacions de vulnerabilitat social que poden explicar una part del fenomen que vostè estava denunciant. Aquest darrer any hem iniciat la construcció de 2.100 habitatges per lloguer assequible, arribarem a deu mil en l'horitzó del 2026.

I, en paral·lel, davant de les actuacions delinqüencials, reforçar, com estem reforçant, el que és la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra. Vull destacar l'evolució positiva també dels delictes, també en l'àmbit de la vulneració de la propietat en els darrers anys a Catalunya, en què han anat disminuint.

I, en paral·lel, també, doncs, demanar el reforç en l'àmbit judicial, especialment en aquella part que correspon proveir al Govern de l'Estat –jutges, magistrats i fiscals–, en què tenim una ràtio per habitant més baixa que la mitjana estatal.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Mientras continúan ustedes con sus amnistías y centrados en salvarse a ustedes mismos, alguien tendrá que recordarles que la vida sigue y que los problemas también. Cataluña sigue aglutinando el cuarenta y dos por ciento de las ocupaciones ilegales de toda España, cuando representa tan solo el dieciséis por ciento de la población. En definitiva, han convertido ustedes a Cataluña en el paraíso de los okupas de toda España.

Y lo han hecho a través de dos actitudes. En primer lugar, violando el derecho a la propiedad y, en segundo lugar, con una insoportable hipocresía. Hipocresía, sí. Hipocresía en la izquierda. Recordemos a Alfred Bosch o a Gemma Galdon, grandes defensores de la okupación, en especial la segunda, activista de primera hora,

eso sí, hasta que les ocuparon su casa. Cuando les ocuparon su casa se hicieron de derecha dura así de sopetón.

Aunque, sin duda, el caso más llamativo es el de Junts per Catalunya, que aprobó toda la legislación pro okupa que hoy sufrimos en Cataluña, pero que cuando les okupan a ellos persiguen al okupa hasta en mano como en *La matanza de Texas*.

Pues bien, señalaba también que violan el derecho a la propiedad. Pues sí, lo hacen. Porque insisten en confrontar derecho a la propiedad y derecho a la vivienda. Y eso es mentira; mentira porque son compatibles, deben ser compatibles, porque corresponde a los poderes públicos, es decir a los gobiernos, garantizar la vivienda, no a los propietarios con sus inmuebles. En definitiva, su resultado es: ni garantizan la vivienda ni garantizan la propiedad, solo protegen al okupa.

Señor Aragonès, mi partido ya ha hecho los deberes en el Senado tramitando una ley para poder expulsar a los okupas en un máximo de veinticuatro horas. Ahora les toca a ustedes. La pelota está en su tejado, en el tejado del Partido Socialista, en el Congreso y en el suyo, en el del Govern, aquí en Cataluña, pero siguen sin hacer nada, y, lo que es peor, siguen negando la realidad como ha hecho usted hace un momento.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, a vostè, doncs, que..., vaja, tant confia en la Constitució espanyola, i atès que estava parlant de la relació entre el dret a l'habitatge i el dret a la propietat, li recordo el que diu a l'article més incomplet de la Constitució espanyola, també durant tot el temps que vostès han tingut responsabilitats, que és l'article 47, que diu que tots els espanyols –suposo que aquí ens inclouen a nosaltres– tenen dret a «disfrutar», a gaudir d'un habitatge digne i adequat; els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació.

Per tant, això és el que estem fent aquest Govern; un govern que ja suposarà que la Constitució que ens agradaria és la Constitució catalana, no pas la Constitució espanyola, en què hi veiem moltíssimes limitacions. I ho fem precisament traient l'habitatge públic d'un bé exclusivament de mercat, que és la seva visió, protegint els àmbits residencials precisament perquè siguin residencials i perquè no siguin, doncs, un espai més del mercat en l'àmbit dels allotjaments turístics sense fre. Ho fem promovent l'habitatge públic. Ho fem també donant suport amb les ajudes al lloguer per al conjunt de la població i especialment per als joves, 160 milions d'euros l'any passat, molt més dels 29 que ens traspasa l'Estat a aquest efecte.

Per tant, malgrat vostès, malgrat que vostès van en la direcció contrària, aquest Govern seguirà defensant l'habitatge com un dret efectiu pel conjunt de la ciutadania.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ofereiment de col·laboració a les autoritats franceses per a garantir la seguretat en l'organització dels jocs olímpics de París

317-00394/13

I formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ¿el ofrecimiento del *conseller* Elena a las autoridades francesas para colaborar en la seguridad de los juegos olímpicos de París, fue idea suya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Cos de Mossos d'Esquadra, i per tant també el Departament d'Interior, tenen una molt bona relació amb la Gendarmeria francesa en aquest cas i una gran col·laboració en l'àmbit transfronterer. Hi han actuacions conjuntes; no fa gaire va haver-hi una actuació conjunta amb la Gendarmeria francesa amb relació a la persecució del narcotràfic vinculat a grups organitzats establerts a Marsella.

I, per tant, en el marc de la col·laboració tant amb la policia de l'Estat francès com amb la resta de cossos i forces de seguretat, nosaltres estem a disposició per col·laborar, en l'àmbit que puguem, en allò que sigui necessari per garantir la seguretat arreu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Le he preguntado si fue idea suya porque parece extravagante que, con la que está cayendo en materia de seguridad en Cataluña, ustedes priven a la ciudadanía de su policía para dársela a otros.

Yo puedo entender, porque les conocemos hace tiempo, la ilusión que les hace relacionarse en el exterior como si fueran un pequeño gran país milenario, pero le pediría que como presidente y *conseller* de la Generalitat se abstengan de hacer el ridículo por Europa, que para eso ya tenemos al señor Carles Puigdemont. Ahora van con ínfulas de grandeza a ofrecerse al ministro de Interior francés para ayudarles en la seguridad de los juegos olímpicos de París, y además lo van explicando por ahí.

Pero el ridículo más imperdonable lo hacen ante los ciudadanos catalanes, señor Aragonès. Casi al mismo tiempo que hacían este ofrecimiento, les estaban robando cuatrocientos metros de cable de catenaria en Renfe que paralizaron los trenes entre Parets y Les Franqueses; mientras usted llegaba hoy al Parlament en coche oficial, miles de catalanes llegaban tarde a sus trabajos por otro robo de cobre en Sabadell y Cerdanyola. El ministro Puente desveló el lunes que la mitad de robo de cable que sufre Renfe lo sufrimos en Cataluña. Ponga a esos *mossos* que le sobran para Francia a patrullar para que no roben cable en Renfe y a investigar para coger de una vez a los responsables, señor Aragonès. Ponga más coches patrulla en el territorio; ponga más coches patrulla en Barcelona, donde ha subido la delincuencia este año un ocho por ciento con gran incidencia de robos en tiendas; ponga más efectivos para investigar agresiones sexuales, robos de relojes, robos de bolsos, agresiones en el metro, hurtos, peleas con machete, ocupaciones ilegales... Visto el estado de la seguridad en Cataluña, quizá deberían ustedes plantearse pedir ayuda a la Guardia Civil y a la Policía Nacional para hacer frente al evento de la copa América de vela que se celebra unos días antes de los juegos olímpicos de París.

Pero sí, oiga, mire, si me dice que todo está cubierto, pues nada, ustedes llevan a los jefes de los Mossos a París, que vean la Torre Eiffel, que vean el Museo del Louvre, y que vuelvan aquí con todo el ego subido pensando que somos un país de primera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, és lamentable que vostè enfoqui les polítiques de seguretat amb aquesta frivolitat, fent com si això, en comptes d'una sessió de control al Parlament, fos el club de la comèdia al que ja ens té acostumats. (*Aplaudiments.*) Però jo crec que amb la seguretat no hauríem de fer conyetes, senyor Carrizosa.

Miri, la policia francesa va convidar la policia catalana, com fa amb la resta de policies europees, a que hi hagi un nombre limitat de presència en un esdeveniment en què hi haurà gent d'arreu del món. I, per tant, nosaltres, evidentment, ni deixarem desprotegit el país... Perquè vostè sap que això no va així, i vostè ho sap perfectament.

I anem a les dades, perquè crec que és bo repassar les dades. I les dades, per exemple, de la Junta de Seguretat de Barcelona d'aquesta mateixa setmana, agafant com a referència l'any 2019, que és l'any de més activitat també en l'àmbit turístic abans de la pandèmia. Els furtos disminueixen un vint-i-dos per cent, els robatoris amb força disminueixen un 17,5 per cent, els robatoris amb violència disminueixen un 10,4 per cent, els danys disminueixen un 11,5 per cent. Sí que han augmentat les estafes *online* en el conjunt de Barcelona i el conjunt del país, que han augmentat un setanta-sis per cent. Per això també ens estem desplegant en l'àmbit de ciberseguretat i en l'àmbit de policia en l'espai digital, per part dels Mossos d'Esquadra.

Clar, això és per casualitat? Bé, doncs a Barcelona, des de l'any 2019, hi ha 871 mossos més. Per tant, més presència policial, més capacitat resolutiva –hem augmentat l'índex de resolució de delictes en un 1,5 per cent– i, evidentment, disminució dels furtos. I aquestes són les dades i jo crec que aquest és el debat de seguretat que hauríem de tenir. Vostè segueixi amb la frivolitat, segueixi fent política de tebeo.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a resoldre els problemes de climatització dels centres educatius públics i per a assolir un acord per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2024

317-00397/13

Formula pregunta el senyor David Cid i Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. La setmana passada la nostra presidenta, la Jéssica Albiach, i evidentment també el grup parlamentari, va estar visitant l'escola pública Turó de Can Mates, una escola que bàsicament no té ombra al pati, que a més a més el menjador i el gimnàs són un forn i, a més a més, només tenen ventiladors que els han portat bàsicament les famílies i han estat pagats per elles. I aquesta

escola no és una excepció, és la norma de la majoria dels centres educatius del país, sense climatització i sense eficiència energètica quan les temperatures sabem, fruit de l'emergència climàtica, que cada vegada són més altes i, a més a més, la calor arriba abans.

Dels tres mil centres que tenim a Catalunya, només cent tenen aire condicionat. I per això, president, li volem preguntar què pensa fer el seu Govern amb els centres educatius del país? Quan arribin les temperatures més altes, què passarà amb els nostres infants a les aules?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Doncs, precisament per fer front a les necessitats en l'àmbit d'inversió dels centres educatius del país i per fer front a totes les necessitats, aquest Govern el que farà és tirar endavant els pressupostos de l'any 2024, que espero poder comptar amb la seva col·laboració.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid i Colomé.

David Cid Colomer

President, sap que la inversió que estan fent fins ara és irrisòria i que, com sempre, van tard. I ho sabem, inversions són pressupostos. I que quedi clar: la pilota dels pressupostos està a la seva teulada –està a la seva teulada. Més clares no podem ser per part del nostre grup parlamentari. Fins que vostès no descartin projectes caducs com el casino més gran d'Europa al sud de Tarragona, que consumirà 8 milions de litres d'aigua al dia, nosaltres no hi serem i aquest país no tindrà pressupostos.

I que ho sàpiguen. Nosaltres estem disposats, estem disposats a parlar de pressupostos, estem disposats a negociar i volem negociar partides clares, partides que són les nostres prioritats. Climatitzar els centres educatius, activitats extraescolars gratuïtes per als nostres infants, i parlar de la sisena hora. Volem millors partides per a l'atenció primària i, evidentment, per a la salut mental del país. Volem negociar d'una vegada per totes la regulació dels lloguers de temporada que s'utilitza per la porta de darrere per bloquejar i en aquest cas també retallar els drets que tenim els llogaters i les llogateres. I, finalment, també volem accelerar la inversió en renovables.

Miri, aquestes són les nostres quatre prioritats: salut, educació, renovables i, evidentment, també habitatge. Però així no, president, i amb un govern que és incapaç de plantar-se davant de projectes com el Hard Rock, ja li dic que nosaltres no hi serem. Així, li pregunto: què pensen fer per tindre pressupostos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, vostè sap quines són les majories respecte a alguns dels projectes que vostè ha posat sobre la taula que hi han en aquest Parlament. El model de desenvolupament econòmic que defensa aquest Govern és un model centrat i orientat bàsicament al voltant de la reindustrialització. I projectes com el que vostè ha anomenat sap que són projectes que nosaltres no abracem amb entusiasme, però són projectes aprovats que segueixen la seva tramitació i que, ho repeteixo, hi ha unes majories en aquest Parlament que hi són, que defineixen claríssimament de moment quina és la posició de la representació del conjunt del país al respecte.

Però vostè ha fet referència a àmbits molt importants. Ha fet referència a l'àmbit educatiu, ha fet referència a les inversions en renovables. De veritat que una qües-

tió que no té relació amb el pressupost, que té altres mecanismes per configurar les majories, ha de comportar sacrificar tot això? De veritat que hem de sacrificar el pressupost més alt al Departament d'Educació de tota la història, que superarà els 7.000 milions d'euros, per les diferències legítimes que vostès puguin tenir amb un projecte molt concret, un projecte que no és immediat, un projecte que s'ha estat tramitant amb àmplies majories, fins i tot si exclouem el grup que dona el suport al Govern, aquestes majories hi continuen essent. Per tant, de debò que sacrificarem tot això per un projecte per al qual en aquests moments no hi ha les majories en aquest Parlament per canviar-lo?

Jo crec que és el moment de la responsabilitat. Però no només en l'àmbit educatiu; en l'àmbit de la lluita contra la sequera –1.045 milions d'euros que hi haurà en el projecte de pressupostos–, o en l'àmbit de la política industrial –més de 600 milions d'euros per desplegar el pacte nacional per a la indústria–, o en l'àmbit de la cultura, en què hi haurà un esforç molt gran –haurem passat d'un 1,1 per cent del pressupost des de l'inici de legislatura dedicat a Cultura a l'1,7–. I tot això amb un pressupost creixent. Per tant, de veritat que un projecte del qual vostès tenen dubtes... I escoltí'm, puc entendre'ls... (*Veus de fons.*) O s'hi oposen, ho puc entendre. De veritat que una oposició a un sol projecte que no tenen les majories per canviar vol dir que hem de desmerèixer i desaprofitar tot això per a la ciutadania de Catalunya? Pensin-s'ho i arribem a un acord, si us plau.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva voluntat d'arribar a un acord de polítiques d'esquerres i independentista amb la Candidatura d'Unitat Popular en els propers pressupostos per a fer polítiques d'esquerres i independentistes per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2024

317-00395/13

Formula la pregunta el senyor Xavier Pellicer Pareja del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Permetin-me que comenci avui, que de nou ve marcat per aquest hooliganisme d'extrema dreta de tribunals i de fiscals de l'Estat espanyol que fan l'enèsim informe acusant de terrorisme l'independentisme, mostrar tot el suport a les onze persones encausades per Tsunami Democràtic i a totes les persones represaliades. I quan diem a totes, volem dir a totes. (*Aplaudiments*). També volem dir el suport al Joan, veí de l'Empordà, condemnat a dos anys i quatre mesos de presó per coaccions, un delictes exclòs de la llei d'amnistia. I com aquí alguns grups han dit, que és o tots o ningú, esperem que es presenti una esmena a aquesta llei d'amnistia per part d'Esquerra Republicana i per part de Junts perquè s'inclouï el delictes de coaccions també i en Joan no entri a presó.

Dit això, senyor Aragonès, li hem preguntat per activa i per passiva. Li hem preguntat en reiterades ocasions, però no pensem desistir. Ho tornem a fer els cops que faci falta perquè el país ho necessita. Vol arribar a un acord amb la CUP per als propers pressupostos? A un acord per fer polítiques d'esquerres, a un acord per fer polítiques independentistes, a un acord per fer les polítiques que la gent del país necessita? O vol escollir el camí fàcil, el camí de l'intercanvi de cromos, el camí del negacionisme climàtic i, en definitiva, el camí de la gent de la patronal de la mà del PSC?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, m'afegeixo, doncs, a la seva expressió de solidaritat i de suport a totes les persones afectades per la repressió. Ho he defensat des de fa molt de temps; la llei d'amnistia és necessària, i avui aquesta llei d'amnistia és urgent. Cada dia que passa, mentre no s'aprova, és un dia en què la repressió es fa més forta.

I, respecte als pressupostos, vull recordar una obvietat, que és que perquè els pressupostos s'aprovin necessitem una majoria d'aquest Parlament. I aquesta és una obvietat que crec que no podem fer veure que no existeix. I una majoria vol dir tenir més diputats a favor que en contra i, per tant, vol dir haver de posar molts grups d'acord. En tot cas, com a mínim tres, comptant que pugui haver-hi dos grups dels tres grans de la cambra, dels que tenen més diputats. Com a mínim tres grups i, per tant, aquestes majories han de ser possibles. Aleshores, nosaltres volem negociar amb la CUP, sí. Volem tenir el suport de la CUP com volem tenir el suport dels comuns, com volem tenir el suport de Junts i com volem tenir el suport del PSC, en aquests pressupostos.

I és possible fer-ho si també som conscients que cal construir majories. Si plantejem, des del propi Govern, propostes que no puguin suscitar la majoria, no hi haurà el camí i, per tant, hem de trobar aquests punts d'entesa. Espero que en els propers dies puguem aprofundir en les converses que estem tenint per trobar aquests punts d'entesa, però necessitarem una majoria per aprovar el pressupost. Un acord que no permeti poder construir aquesta majoria o quedi molt lluny d'aquesta majoria crec que seria un acord que ens deixaria tranquils de consciència, però no seria efectiu de cara que els comptes siguin aprovats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Els acords suposen compromisos i suposen compromisos clars. I governar també suposa plantejar un projecte polític concret o determinat que es defensi, i en aquest cas, que el defensi Esquerra Republicana. Veient la seva resposta, ens parla de majories però no ens parla amb claredat de quines polítiques volen fer. I és que veiem que la gent continua patint per trobar habitatge –ahir vàiem dades que parlaven d'un any per aconseguir trobar un habitatge–, per pagar el lloguer. I no responent a les propostes que els fem, com més inversió en habitatge, com regulació del lloguer i com *stop* desnonaments, no estan posant una proposta clara. Tampoc en els preus d'allò més bàsic, que no paren de créixer i créixer mentre s'escanya la pagesia. Els hi hem posat damunt la taula una distribuïdora pública, precisament per evitar això. Tampoc hem trobat resposta.

Parlem de transport públic; és un desastre. Abans deien que mig milió de persones pateix cada dia el transport públic i a aquest mig milió de persones segurament els importa un rave l'ampliació del Hard Rock, l'ampliació de l'aeroport o construir més carreteres, que sembla que són els acords als que estan arribant. I per què no parlem de la salut en situació límit o de la reversió de serveis privatitzats, com el 112, que no s'estan produint i que en tenien el compromís?

President, el país necessita valentia política, necessita polítiques d'esquerres independentistes, no necessita un camí...

La presidenta

Gràcies, diputat.

Xavier Pellicer Pareja

...fàcil per arribar a acords. Esperem que aquí estiguin.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, crec que, en els objectius que estava plantejant: la millora a l'accés a l'habitatge, combatre la pobresa –especialment en l'àmbit de les dificultats d'accés als aliments–, el reforç del transport públic, entre d'altres..., compartim els objectius. La qüestió és que hem de posar sobre la taula –i és el que nosaltres estem fent amb vostès i amb el conjunt de grups parlamentaris– els camins més viables i efectius per aconseguir-ho.

En l'àmbit d'habitatge, crec que si alguna cosa no se li pot recriminar a aquest Govern és que no hi hagi apostat –i en això em centraré en aquest espai que tinc, precisament. Hem treballat per «topar» el preu dels lloguers, estem regulant els habitatges d'ús turístic, hem fet més ajuda al lloguer que mai i estem construint més habitatge públic que mai. I això requereix de pressupost i espero que puguem posar-nos d'acord.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva intenció de participar en l'aplicació de determinades mesures en matèria d'immigració que proposa el president del Govern de l'Estat

317-00400/13

I formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿va a participar del reparto de inmigrantes ilegales que propone el presidente del Gobierno?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo crec que hem de tractar totes les persones amb la dignitat que es mereixen. I parlar de repartiment quan estem parlant de persones que viuen una situació de dificultat i estem davant d'una crisi humanitària, crec que és una manca de respecte, i parlar de persones il·legals també. I aquest Govern, com sempre hem fet, assumirem... (*aplaudiments*). Aquest Govern, com sempre hem fet, assumirem les nostres responsabilitats. Ho hem fet en el passat i ho farem en el futur, sent exigents també, evidentment, a l'hora de poder tenir els recursos i la capacitat de decisió per gestionar aquesta emergència humanitària, que –per molt que alguns es tapin als ulls– la tenim present també en molts àmbits del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, la semana pasada su Gobierno, usted, fletó siete autocares con cientos de inmigrantes ilegales a un hotel en el Vendrell. Entre ellos no había ni una

mujer ni un niño. Todo eran hombres adultos que entraron en nuestro territorio nacional saltándose la ley, de los cuales, por cierto, no conocemos sus antecedentes penales. Pero esto no es nada nuevo, porque ustedes ya lo hicieron con los que llegaron a Canarias, los cuales llevan meses en hoteles de Reus, de Salou, de Calella o de Barcelona. Y lo hacen cada mes con los trescientos MENAs que llegan y que incluso los alojan hasta en comisarías de los Mossos d'Esquadra.

Pero la realidad que esto supone es perjudicial para los catalanes. Efectivamente, para la dignidad de todos los catalanes, señor Aragonès. Y por eso mismo, VOX no va a admitir a ningún inmigrante ilegal en esos territorios en los que nosotros gobernamos, y le emplazamos a que siga nuestro ejemplo. En primer lugar, por el gran dinero que se destina a estas personas, un dinero que niegan a los catalanes. En palabras del consejero de su Gobierno, afirmó la semana pasada en una entrevista que iban a trabajar para garantizar la renta garantizada a esas más de cien mil personas que están en situación irregular en Cataluña.

Y, en segundo lugar, porque lo sabemos y está comprobado, señor Aragonès, es que, cuanta más inmigración ilegal, más degradación social y más inseguridad. Y Cataluña es un ejemplo de eso. Los datos son reveladores y son incontestables. Y no es casual la situación que padece Cataluña, como tampoco son casuales las imágenes que millones de personas en el mundo vieron de esas agresiones en el metro de Barcelona. Eso es fruto de sus políticas, acompañadas de la colaboración del Partido Socialista, que constituyen un gran daño para la imagen de Cataluña, un gran perjuicio para la vida de los catalanes y, sobre todo, la mayor condena para las generaciones futuras.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, ja ens té acostumada l'extrema dreta a basar el seu relat sobre mentides, però és que avui hem vist, des del principi fins al final de totes les paraules que hem escoltat, que han estat mentida rere mentida. Entre altres coses per aquests suposats set autobusos en aquests hotels amb suposats serveis de quatre estrelles. Escolti'm, això, aquesta decisió i aquest àmbit de treball no el fa el Govern de la Generalitat, el fa el Govern de l'Estat en col·laboració amb entitats que presten aquests serveis d'acollida en aplicació del dret humanitari. A nosaltres ens agradaria poder-hi participar. A vegades ens agradaria poder decidir per gestionar d'una forma molt més adequada l'arribada de persones en situació de dificultat a Catalunya. Però, en tot cas, la decisió a on s'envien no és responsabilitat del Govern de Catalunya.

Però tot i això, és igual. És a dir, nosaltres assumim, evidentment, la preocupació sobre tots els aspectes que passen..., sobre tots els esdeveniments que passen al nostre país. I ho hem de tornar a repetir, ho hem de tornar a repetir. Però avui hi ha hagut una dada que ha mencionat el portaveu de l'extrema dreta, que crec que ens ha de convidar a la reflexió. Cent mil veïns i veïnes nostres en situació d'irregularitat administrativa. No ho he dit jo, ho ha dit el portaveu de l'extrema dreta.

Un país pot garantir la igualtat d'oportunitats quan tenim cent mil conciutadans nostres privats dels seus drets? Hem de treballar per aconseguir que aquests drets siguin respectats, siguin garantits i, per tant, també poder oferir oportunitats i, per tant, que l'exigència de deures –que hi és, evidentment– es pugui fer de forma coherent. Doncs aquest és el camí que nosaltres trebalem, d'oferir a totes les persones que viuen al nostre país totes les oportunitats, perquè és la millor manera de garantir la cohesió social aquí i a tot arreu.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació del Govern amb relació al projecte del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou i sobre si considera injust l'impost de successions

317-00401/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta. President, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, què pensa fer el Govern amb el Hard Rock de Vila-seca i de Salou? Sí o no al projecte? Farà cas del PSC o farà cas dels comuns?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Gràcies per la proposta i per la política constructiva. *(Alguns aplaudiments.)* En qualsevol cas... *(Remor de veus.)* Puc respondre o m'ha d'interrompre, senyor Batet? *(Persisteix la remor de veus.)* Perquè jo l'escolto sempre, encara que no m'agradi el que digui, d'acord? Doncs respondré.

Farem el que han estat fent els governs anteriors, que és tramitar aquest projecte d'acord amb la normativa urbanística i d'acord amb les actuacions que s'han estat fent i complint els nostres compromisos, com no pot ser d'una altra manera, garantint la sostenibilitat de qualsevol projecte que es faci al nostre país, especialment en un moment com l'actual de canvi climàtic.

Però per al Camp de Tarragona tenim molts altres projectes, que crec que s'han de posar en valor. S'han de posar en valor perquè l'objectiu de la política econòmica del Govern és la reindustrialització i anar cap a una estructura econòmica més equilibrada, especialment en algunes zones del país. El Camp de Tarragona està sent un dels territoris del país amb major destinació de noves inversions industrials. Des de la nova planta de Lotte, la inversió industrial més gran dels últims vint anys a Catalunya, a Mont-roig del Camp; fa poc inaugurava el que era la nova planta de fraccionament de gasos de l'empresa Messer al polígon petroquímic de Tarragona. I hi hauran noves inversions en aquest àmbit territorial, molt rellevants en els propers mesos que espero poder anunciar.

I aquest és el camí. Aquest és el camí també per anar cap a un model més equilibrat. I cap a la resta de projectes, hi ha una normativa, seguir la normativa i seguir la tramitació, com no pot ser d'una altra manera.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Estem acostumats que faci d'oposició de l'oposició, president. Tramitar no és governar i la realitat és que el seu govern necessita un acord de claredat sobre què fan amb el Hard Rock. O incompleixen amb el PSC o incompleixen amb els comuns, o forma part del Dragon Khan del tripartit, que és ens aprovem els pressupostos de Barcelona, a Catalunya i a Madrid i que cadascú digui el que vulgui, com ja ens havien acostumat en el passat. Un tema molt vell i molt sucursalista.

Però també el tema és intern, president. Una setmana sentim la portaveu del seu govern, la senyora Plaja, que diu: «El Govern està tramitant el pla director urbanístic tal tal tal.» I la setmana anterior sentim la portaveu del seu partit, la senyora Sans, que diu que el Hard Rock no és un projecte prioritari. En què quedem? Qui mana, el govern o el partit? El que està clar és que hi ha una desorientació. Som al mes de febrer i no hi han pressupostos i vostès tenien l'obligació d'haver-los presentat abans del 31 de desembre.

Junts per Catalunya han presentat un document de cent mesures davant de reptes de país que tenim en aquests moments i que no es poden defugir: la sequera, en parlàvem ahir; revertir els resultats de l'informe PISA, l'ús social del català, la simplificació administrativa, el finançament de la dependència, l'equilibri territorial i també reduir la pressió fiscal. A veure si aquí tenim una mica més de sort que amb el Hard Rock i ens aclareix quina és la posició del Govern. Perquè l'any passat no es podia –no es podia– reduir, era impossible reduir, abaixar el tram autonòmic més baix de l'IRPF per a les rendes baixes i enguany es veu que sí. Ara Junts per Catalunya tenim una proposta, que és incrementar la bonificació de successions. President, no considera que l'impost de successions és un impost injust?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Batet, vostè com a diputat, vostè i el seu grup, va votar l'actual normativa de l'impost de successions; no fa deu anys, en fa quatre, fa quatre. (*Aplaudiments.*) Llavors l'acord de claredat l'ha de tenir vostè, l'ha de tenir vostè. A qui ens hem de creure, a l'Albert Batet del 2020 o a l'Albert Batet del 2024? (*Aplaudiments.*) Perquè la veritat, sí aconsegueixen perdre'm, aconsegueixen perdre l'orientació cap a on estan vostès. (*Remor de veus.*)

Escolti'm, hem analitzat la seva proposta –hem analitzat la seva proposta–: 1.200 milions d'euros de pèrdua de recaptació. Diguin-me d'on resten 1.200 milions d'euros i llavors en parlarem seriosament; si no, és un brindis al sol per quedar bé amb els de casa i no assumir les responsabilitats de país. Diguin-me d'on els hem de restar, d'on hem de restar aquests 1.200 milions d'euros *menys* que tindrà el proper pressupost de la Generalitat si es compleix el que vostès demanen, i nosaltres ens seiem seriosament a mirar si és una proposta adequada o no; si no, és fer volar coloms i aquí no ens hi trobaran.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els avenços en la negociació del traspàs integral del servei de rodalia

317-00398/13

Formula pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, aquest dilluns i avui mateix hem tornat a tenir l'enèsim episodi de retards generalitzats a la xarxa de rodalies de Renfe. Aquesta vegada, diuen, per un robatori de cable; no ho posem en dubte, el que qüestionem són les excuses reiterades davant d'un funcionament pèssim dels trens del país. Quan no és un robatori, és un llamp –aquest sí, inexistent– o és per falta de recursos humans o una fallada en un ordinador. Tot són excuses.

El problema de veritat, però, és una gestió infame i indigna del servei per part de tots els governs de l'Estat. La discriminació inversora i la deixadesa de funcions són el denominador comú de tots aquests governs. Ells són els responsables del calvari que viu dia sí i dia també la ciutadania de Catalunya. I és amb ella que tenen un deute que cal resoldre d'una vegada per totes. Volem trens que funcionin.

A l'R3, sense anar més lluny, els usuaris han patit talls o retards en dotze dels quinze dies un cop es va restablir la circulació després de les obres del minidesdoblament incomplet. Això no és un servei, és una vergonya. Ens cal el traspàs urgent, immediat, total i amb totes les garanties de rodalies.

I per això cal que totes i tots els diputats que diuen que es preocupen pel benestar de la gent, i entenc que som totes i tots nosaltres, ens posem al costat del Govern en aquesta negociació, sense excuses, sense subterfugis, sense partidismes, sense patriotismes centralistes; al servei de la gent és reclamar el traspàs integral de rodalies. I això vol dir infraestructures, vol dir finançament i vol dir totes les competències.

S'arreglaran les coses d'un dia per l'altre amb aquest traspàs? És clar que no. No som ni ingenus ni volem enganyar la gent, però la incompetència reiterada i la inoperància de Madrid amb els trens d'aquest país ens fan exigir-ne el traspàs. És de sentit comú gestionar-ho des d'aquí i gestionar-ho tot.

Per això celebrem que dilluns es fes el primer pas en aquest sentit i s'encarrilés el traspàs de l'operadora de les infraestructures i dels recursos. És només un primer pas, cert; ens en calen molts d'altres, i decidits i urgents. Nosaltres ho vam incloure en les negociacions per a la investidura a Madrid i ara toca que tothom tingui sentit de país i ajudi en aquesta prioritat indefugible.

President, com valora els avenços en aquesta negociació?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, mentre uns intenten anar furgant a veure si no són possibles els acords, els altres estan obsessionats amb els ciutadans del nostre país que tenen un origen fora, mentre d'altres estan tot el dia intentant reduir el català a la mínima expressió, aquest és un govern que va per feina i aquest és un govern que es preocupa per les condicions de vida dels ciutadans de Catalunya, i especialment en l'àmbit de la mobilitat.

I és evident que Renfe no funciona –Renfe no funciona–, no funciona des de fa anys, hi ha hagut una deixadesa d'inversions acumulada que després fa que vagi havent-hi fuites per tot arreu. I la situació a l'R3, especialment en els darrers dies, crec que n'és una mostra, no? I sabem quina és la solució, i la solució és el traspàs integral de rodalies. I ho hem hagut de batallar i ens hagués agradat estar molt ben acompanyats, però no ho hem estat. Ho hem hagut de fer en solitari. Però bé, és igual.

Escolti'm, el Govern que ens diuen que és el Govern amb menys suport de la història, aconsegueix que s'encamini un traspàs, el més important dels darrers vint-i-cinc anys a Catalunya, que és el traspàs de Rodalies. Nosaltres som més dels resultats que no pas dels discursos en aquest Parlament.

I que és el que estem fent? Doncs el que estem fent, amb l'equip, amb la consellera Capella al capdavant, és articular tots els àmbits d'aquest traspàs. Aquesta mateixa setmana han començat les diferents línies de treball en les diferents qüestions que haurem de resoldre.

U, el traspàs de l'operadora, que és clau: una empresa pública de Catalunya que gestionarà el conjunt de rodalies al nostre país. En segon lloc, com es distribueixen els serveis ferroviaris. En tercer lloc, el desenvolupament del pla de rodalies, que és important perquè comporta totes les inversions de la xarxa que s'han de fer d'ara fins al 2030, precisament per posar-la al dia. En quart lloc, el traspàs d'infraestructures, que és essencial per poder tenir governança sobre el conjunt del sistema i que començarà per aquelles vies en les quals exclusivament hi passen trens de rodalies. En cinquè lloc, tots els àmbits econòmics, i, per tant, també hem acordat que aquest 2024 l'Estat transferirà a la Generalitat els recursos econòmics associats al dèficit d'exploració del servei de rodalies i també tots els aspectes jurídics i administratius.

Nosaltres som els que fem que les coses, malgrat el soroll, el soroll que alguns vulguin generar, malgrat els pals a les rodes, i malgrat que moltes vegades hem hagut de batallar en solitari..., avui el traspàs de rodalies comença a caminar i, per tant, avui falta un dia menys per tenir un servei de rodalies com el que es mereixen els ciutadans de Catalunya. I ho aconseguirem, aquest Govern, amb el suport de tots els que ens fan costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu criteri amb relació a la data d'inici del curs escolar 2024-2025

317-00399/13

I formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Molt bon dia, senyora presidenta, senyor president. Ahir vam tenir un ple monogràfic sobre sequera i canvi climàtic, i penso que en almenys una cosa hi va haver un acord general de tots. Aquesta és ara la prioritat més important de Catalunya: fer front a la sequera; crec que en això estem tots d'acord.

També es va fer palesa, a criteri meu, un cop més, la necessitat d'un govern que governi, és a dir, que decideixi, que resolgui, havent escoltat tothom, per descomptat, fent l'esforç de consens, atesa la seva feblesa parlamentària, i que no doni cops de volant, que no faci batzegades, amb un rumb clar, amb una direcció determinada, per combatre la sequera i també per fer front a d'altres qüestions que són molt rellevants per al conjunt dels catalans i les catalanes i que no poden, malgrat la prioritat de la sequera, ser desateses, com per exemple, l'educació, en un estat de situació molt per dessota del que Catalunya necessita i del que Catalunya pot assumir, atesos els seus recursos.

També aquí fa falta una direcció, un rumb clar, no anar-se movent. I en aquest sentit, l'inici del curs escolar s'ha convertit en un problema inesperat per al seu govern, senyor Aragonès. Fa dos anys, si no m'equivoco, el curs 2022-2023, vostè mateix va participar en l'anunci d'anticipació del curs escolar. Això va tenir..., no estava consensuat, en fi, va tenir un cert cost, va anar com va anar. I hem sabut fa un parell de setmanes que es torna a posar sobre la taula l'alteració del calendari de l'inici del curs escolar.

Jo volia saber, senyor president, quin és el seu criteri i si ens poguéu dir quan començarà el curs escolar d'enguany.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, en tots, diguem-ne, els temes que ha tocat en la seva intervenció... Ahir vam tenir un ple de sequera –i sobre canvi climàtic, que se'n va parlar massa poc, des del meu punt de vista–, esperem a les conclusions de demà, però aquest Govern té clar..., tenim un pla especial de sequera, que és el que estem seguint. Ahir els grups ens demanaven flexibilitat. Hi coincideixo. Per tant, hi ha un rumb i, evidentment, hi ha d'haver la flexibilitat per ajustar-ho a les circumstàncies i també a les alternatives que pugui haver-hi de gestió de situacions de dificultat. I és aquesta flexibilitat la que aplicarem, però el rumb està clar.

Tenim un pla que estableix uns llinars i unes actuacions marc que s'estableixen en cada àmbit. Per tant, el camí està fet, tenim les obres que s'han de posar en marxa consensuades al programa d'obres i tenim els recursos també acordats recentment, com vam fer amb el Ministeri de Transició Ecològica de l'Estat, i un finançament que hi ha hagut una mica de debat aquests darrers mesos, però està encaminat. Per tant, aquest país haurà de fer front a una sequera complicada com hi està fent front des de fa mesos, però ho fem amb recursos, amb orientació clara i amb un pla determinat.

En l'àmbit educatiu i sobre l'inici de data del curs escolar, crec que el que teníem fa tres anys era que començàvem el curs més tard i això és absolutament contraproduent per a l'educació dels infants, és contraproduent per als resultats educatius i és contraproduent per a la conciliació també necessària de les famílies. Aquest Govern ha treballat i va decidir l'avançament del curs escolar i, per tant, l'avançament, el criteri d'avançament respecte al que teníem fa uns anys es mantindrà de cara al proper curs i la data concreta l'acordarem en el marc del consell educatiu de Catalunya, el Consell d'Educació de Catalunya, com hem anat fent. Hi ha hagut un procés de conversa, de treball. Se'ns demana que decidim, però alhora se'ns demana que hi hagi consens i, per tant, segurament la virtut està en el camí del mig. Per tant, hem escoltat el consell educatiu, estem escoltant el conjunt de la comunitat educativa i, per tant, hi haurà..., es mantindrà l'avançament i la data concreta la podrem anunciar en els propers dies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Sempre des d'una voluntat, ja ho sap vostè, senyor president, d'ajuda, eh?, sempre des d'aquesta voluntat, però tanquem carpetes. Tanquem carpetes. I jo sé que el principal problema de l'educació d'aquest país no és l'inici del curs escolar, però tanquem carpetes. Nosaltres vam tenir una actitud molt responsable quan vostè –vostè– va fer un anunci fa un parell d'anys. Tanquem carpetes; no introduïm incerteses constantment. És un símbol d'una manera de fer que jo crec que hauria de corregir el seu Govern. I aquí també em mostro en disposició de, en el que puguem i en el que vostès vulguin, ajudar.

Jo el que voldria és un Govern que no obrís carpetes, sinó que en tanqués alguna, perquè ara haurem de dedicar tots els esforços a lluitar contra la sequera, la principal prioritat del seu Govern, crec que del país sencer. I aquí torno a reiterar, tal com ho vaig fer ahir, la nostra disponibilitat d'ajudar.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, un govern no pot treballar amb una única carpeta. Perquè el país no és tan simple. Per tant, en l'àmbit educatiu continuarem treballant. Hi posarem tots els recursos, més que mai necessaris, amb el nou pressupost, en què esperem comptar amb la seva col·laboració.

Gràcies.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.
(Pausa llarga.)

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat

270-00007/13

Diputats, diputades, passem, doncs, al quart punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat. D'acord amb els articles 138.3 i 176 del Reglament, procedirem al debat final, la tramitació en lectura única de l'esmentada iniciativa. En acabar el debat, procedirem a fer les votacions.

Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de set minuts per a cada grup parlamentari per posicionar-se. I té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. Primer de tot, permeti'm que comenci amb una salutació especial a les persones que ens acompanyen avui a l'hemicicle i també a les que ens estan seguint pel canal parlamentari. Voldria també transmetre tot el suport i reconeixement a les entitats que treballen..., entitats, fundacions i també persones que treballen en l'atenció, prevenció i sensibilització dels abusos sexuals a menors comesos en qualsevol àmbit. També l'escalf a totes les víctimes supervivents que han patit abusos sexuals i a les seves famílies, ja que gràcies a ells i al seu esforç, a la seva insistència i a la seva perseverança, avui estem debatent aquesta proposta de modificació del Codi penal que, si tot va bé –esperem que sigui així–, es presentarà a la Mesa del Congrés dels Diputats; la proposició de llei de modificació de la prescripció de delictes contra la llibertat sexual comesos contra els menors d'edat.

Mirin, reconeixem la complexitat del tema i ens vam enfrontar a dubtes, tots ells legítims, però sobretot vam tenir dubtes perquè aquesta imprescriptibilitat no s'aplicaria amb caràcter retroactiu i no volíem que es creessin falses esperances a les víctimes supervivents.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar considera que els abusos sexuals a menors constitueixen una pràctica execrable i repugnant i no hauria de quedar impune mai, amb independència d'on es produeixin, qui els produeixi i quan s'hagin produït. Una barbàrie que sovint ha estat i és menystinguda i silenciada. I a tall de dades, que crec que són importants, es calcula que només el quatre per cent d'abusos sexuals a menors es denuncia.

Segons dades del Consell d'Europa, un de cada cinc infants és víctima d'abús sexual abans de complir els disset anys, i l'informe de la síndica de greuges sobre els drets dels infants, publicat aquest mes de febrer, apunta dades molt preocupants. En els darrers deu anys, l'increment de nombre de menors víctimes de violència sexual ha estat d'un 154,3 per cent. En el període 2019-2022 es va incrementar un 22,5 per cent. I concretant l'any 2022, 1.460 víctimes; ho repeteixo: 1.460 víctimes. Això vol dir que cada dia hi ha quatre menors a Catalunya –quatre–, que pateixen abusos o agressions sexuals, una dada que creiem que és molt esgarrifosa. I al juny del 2023 ja havien denunciat 763 víctimes. Per tant, la prevalença d'abusos sexuals a menors és una qüestió molt greu que ens ha d'ocupar i ens ha de preocupar.

Per això, aquesta proposta busca abordar la gravetat i la naturalesa única dels delictes comesos contra els infants per tal de garantir que les víctimes d'abusos sexuals tinguin l'oportunitat de buscar justícia en qualsevol moment de les seves vides, sobretot si tenim en compte que el noranta per cent dels menors víctimes d'abusos sexuals no ho denuncien fins que són adults.

I, entrant en els detalls de la proposta, la llei s'estructura en dos articles i una disposició final. Pel que fa a l'article primer, es modifiquen diferents articles del Codi

penal per tal d'establir la imprescriptibilitat de delictes contra la llibertat sexual quan la víctima sigui un menor i tinguin la consideració de greus i, per tant, estan tipificats amb penes de presó superiors a cinc anys. Per a la resta de delictes d'aquesta naturalesa, la modificació s'ajusta a la data d'inici del còmput de la prescripció per tal de garantir que la víctima tingui com a mínim fins a cinquanta anys per denunciar els fets. Així mateix, per una qüestió de coherència legislativa, s'introdueix una modificació també, per tal de garantir que, de la mateixa manera que l'acció penal és imprescriptible, també ho sigui el compliment de la pena imposada pels tribunals de justícia.

Dit això, el segon article de la proposició modifica la llei orgànica de responsabilitat penal del menor, establint un règim de prescripció diferenciat en aquest tipus de delictes quan l'agressor també és menor d'edat, doncs, mantenint el règim d'aplicació actual. Entenem que es parteix de situacions que han de ser tractades de forma diferenciada.

En definitiva, creiem que la imprescriptibilitat protegeix les víctimes adaptant-se a la seva maduresa emocional, perquè els menors que han patit abusos sexuals tard en processar, en entendre i a comprendre què els hi ha succeït, i la imprescriptibilitat assegura que tinguin temps suficient necessari per superar les barreres emocionals, que es sentin preparats i buscar també la reparació.

També creiem que la imprescriptibilitat reconeix la gravetat del delicte, donat el gran impacte al llarg de la vida de les víctimes. I aquesta imprescriptibilitat reflecteix la gravetat d'aquests crims i la necessitat de responsabilitzar els agressors victimaris inclús anys després de que hagin ocorregut els abusos. Perquè també pot ser un element dissuasiu, perquè saber que no hi ha límit de temps per enfrontar-se a les conseqüències penals pot contribuir a la prevenció d'aquests delictes. I perquè també permet que la justícia segueixi el seu camí, el seu curs al llarg del temps, un cop que es demostrï l'abús i que es pugui portar davant de la justícia. En definitiva, donar a les víctimes l'oportunitat de buscar justícia quan es sentin preparades.

No voldria deixar també de donar les gràcies a les diputades Raquel Sans, Glòria Freixa, Susanna Segovia i Núria Lozano, que hem estat treballant totes colze a colze per tirar endavant aquesta proposta de modificació del Codi penal. També a la diputada Dolors Sabater –espero que l'hi traslladin–, doncs que fins ara ha estat a la comissió, i a la lletrada Anna Casas per la predisposició en tot moment a facilitar les coses. I també voldria fer un agraïment aquí a la jurista, la Martina Garcia, la nostra jurista, per la tasca feta, per l'expertesa, que també va saber veure, doncs, lo de la llei del menor, que va ser ella la que ens va dir que havíem de fer aquesta segona modificació.

Acabo, presidenta. Confio que avui s'aprovi aquesta proposta, recordant sempre sempre que un abús no és un joc, no és estimar, no és un secret tampoc. I el que segur que tenim tots clar és que un abús sexual és un delicte i no pot quedar impune mai.

Gràcies. I endavant.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, en primer lloc, avui voldríem saludar les víctimes i agrair-los que siguin aquí i que vulguin ser aquí, perquè la seva valentia fa que avui nosaltres, doncs, també siguem aquí.

És molt important perquè el nostre país va tard, ja ho sabem; va tard en enfocar aquesta fosca i terrible història d'abús sexual infantil, que finalment ha estat reconegut com un problema històric dins la institució. Així ho diu el Síndic de Greuges en el seu informe quan comença també dient que aquests abusos sexuals en l'etapa in-

fantil són un greu problema per a la nostra salut pública. I, entre les recomanacions que fa el síndic, una és aquesta comissió d'investigació, que des d'aquest Parlament ja s'està duent a terme, i, per tant, hem fet els deures, no com el Congrés dels Diputats, que no van ser prou valents per tirar endavant aquesta comissió d'investigació i ho van delegar en el Defensor del Pueblo, que, val a dir, ha fet molt bona feina.

Els casos que s'han donat a conèixer no representen més que una petita realitat de la mostra, que és, evidentment, molt més extensa. I per això ens trobem que a països com Irlanda, com Austràlia, com França, Alemanya o Àustria han posat totes les eines perquè les víctimes puguin parlar i també tots els mecanismes necessaris per poder prevenir, però sobretot per poder reparar.

Mentrestant, cal dir que a Espanya, doncs, la resposta de la Conferència Episcopal Espanyola, com ja ha dit també el mateix Defensor del Pueblo en el seu informe..., ha tingut en un inici una actitud plena de cauteles i de reticències, i així s'ha demostrat quan el senyor Omella, cap de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Barcelona, s'ha negat a comparèixer en aquesta comissió aduint un problema competencial; arquebisbe de Barcelona, capital de Catalunya, però el Parlament, la sobirania del poble de Catalunya, no és de la seva competència. En fi.

Volem destacar també que l'Abadia de Montserrat sí que s'ha personat, com a única institució catalana que s'ha personat en aquesta comissió amb un missatge clar i contundent per part del prior Bernat Juliol, afegint-se a les paraules del papa de «tolerància zero» i explicant totes aquelles accions que s'estan duent a terme per prevenir aquests abusos en un futur, però també per tractar el que ja ha passat. I és que l'Església tindria a dir si hagués volgut venir aquí i a explicar-se, perquè el mateix Síndic ja explica que, si bé a l'Església li ha anat costant entrar en aquest debat, la realitat és que cada vegada han anat treballant més en aquests protocols de prevenció d'abusos, creació de comissions específiques, bústies o telèfons d'atenció davant de possibles casos d'abús.

Per això avui també volem dir, com ha dit també la companya Judit, que això no va només d'Església, perquè aquí durant molts anys els poders públics també hi han tingut un paper rellevant i han mirat cap a una altra banda, i, per tant, també hi ha una responsabilitat per part nostra d'actuar. I ho fem avui, amb aquest pas que farem per aquesta modificació que ens estan demanant moltes associacions de víctimes, que és aquesta modificació del Codi penal en matèria de prescripció.

La majoria de casos que han arribat a ser denunciats, malgrat que són una petita part del problema real, no han trobat resposta per part del sistema de justícia penal, especialment per aquesta aplicació que fa que, quan la víctima s'atreveix a denunciar, molts dels delictes ja hagin prescrit, i la prescripció no converteix en innocents els culpables.

Altres països, en aquest cas..., també Canadà, Islàndia, quaranta-tres estats d'Estats Units, Bèlgica, Àustria, Nova Zelanda, han aprovat aquest tipus de reformes, i, per tant, avui esperem que entre tots aprovem aquesta proposta de modificació que s'enviarà al Congrés dels Diputats.

Hi ha moltes veus també des de les associacions, però també d'altres sectors, sobre aquesta reforma. Però tampoc ens podem enganyar. Aquesta no és l'única solució i l'única via de reparació. Ho ha dit el Defensor del Poble, també, i la majoria d'experts que han comparegut aquí. La prohibició d'aplicar retroactivament la llei farà que moltes víctimes no puguin actuar per la via penal i, per tant, no trobin aquí la manera de rescabalar tot el que va passar. I, per tant, haurem de trobar altres vies des de la comissió, tal com va dir també el papa Francesc, que ja va obrir una porta a les indemnitzacions; o, com hem escoltat, la llei foral de Navarra, que per primera vegada fa un acte de reconeixement oficial, públic, que és una manera també de reparar les víctimes; o Àustria o els Països Baixos, que han treballat amb comissions independents, que són les que han tractat el tema, i pagades en molts casos també

per la pròpia Església. Per tant, hi han moltes maneres d'encarar i de seguir treballant amb les companyes en aquesta comissió.

I també parlarem de futur, perquè, tal com diu el Síndic de Greuges, el problema de l'abús sexual infantil té una elevada presència encara avui al nostre país, i es dona tant en l'àmbit familiar com també en altres àmbits on el menor s'acostuma a moure. A França, de fet, hi ha una enquesta que ja ens diu que, quan es fa aquesta enquesta relativa als abusos sexuals a menors, 300.000 víctimes es reconeixen com a víctimes d'abusos per part de l'Església. Però és que en la mateixa enquesta surten 5 milions i mig de francesos que han estat abusats en una etapa anterior. Per tant, aquesta comissió ha de servir com a eina de futur.

L'educació en aquest país ja no està en mans de l'Església com estava: 108.000 educadors a escoles religioses, només un tres per cent religiosos. I, com a poders públics, caldrà actuar allà on tenim les dades més cruentes. Dins de la família, un vint-i-tres per cent ha reconegut el pare; està creixent la figura del nou company de la mare, i, per tant, doncs, hem de reconèixer-ho. Un abús en edat infantil trenca vides. Les dades són aterridores, i que això es produeixi per part d'un pare, d'un avi, d'entorns on el menor se sent protegit i on els mateixos familiars sentim que el menor està protegit...

I la duríssima realitat: els abusos de menors contra menors. Aquest és un tema que també haurem de treballar en aquesta comissió i que ha d'implicar també tot el sistema educatiu, perquè això ha de ser controlat i avaluat constantment. El menor s'ha de sentir segur.

I, per acabar, per tota la responsabilitat que nosaltres hi tenim com a poders públics, una vegada més, perdó. Seguirem treballant per donar respostes i per garantir que els nostres infants puguin créixer en un entorn segur. I avui, amb aquesta resolució, amb aquesta proposta de modificació, creiem que posem la primera pedra.

I, bé, donar les gràcies, finalment, a les companyes per la feina feta i per la bona entesa i sobretot a tots els assessors i al personal de la casa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Mónica Lora Cisquer.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta segona

Perdó? *(Veus de fons.)* No, no, perquè estem a la segona part ja, diguéssim. Es va fer ja tot el procediment de lectura única i ara ja estem al tràmit final. *(Remor de veus.)*

Mónica Lora Cisquer

Bé; bon dia. Abans de tot, una prèvia, perquè s'acaba de dir que això no només va de l'Església. Però, de fet, l'única comissió que s'ha creat en aquest Parlament entorn dels abusos sexuals únicament va ser entorn de l'Església. Perquè hem de recordar, de fet, d'on venim i que aquesta proposició de llei ve arran, precisament, de la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia a l'Església que es va crear en aquest Parlament fa cosa ja de dos anys; una comissió sectària, amb l'única pretensió de deslegitimar l'Església catòlica, perquè *aquesta* és realment la intencionalitat dels grups que van fer possible la creació d'aquesta comissió.

El 0,2 per cent dels casos d'abusos sexuals a Espanya s'han produït a l'Església. No obstant això, aquesta comissió només posa el focus en aquest 0,2 per cent. I això no només és injust, sinó que considerem que és ofensiu. Perquè, què passa amb el 99,8 per cent restant dels abusos sexuals? Aquests no interessen? Aquests no importen?

Mirin, jo els parlo com a mare de quatre fills, de quatre nens. I, de fet, és com si m'arrenquessin el cor cada vegada que veig una notícia d'un abús sexual a nens, el crim més abominable que pot existir, i inclús arribar a pensar que podria haver estat un dels meus fills. I són molt deplorables els abusos sexuals, també els de l'Església, sobretot perquè molts pares confiaven en que els seus fills estaven en un entorn segur, en un entorn protegit. I és molt dolorós també per a totes aquelles persones que som catòliques i que estimem la nostra Església i valorem tot allò que és bo i tot allò que aporta a les nostres vides, a les nostres famílies i, en definitiva, a la nostra comunitat. Per tant, nosaltres som els primers interessats a investigar i a depurar responsabilitats en el si de l'Església que tenen a veure amb els abusos a menors.

Dit això, el que no podem acceptar de cap de les maneres és que la crítica es centri només en l'Església, quan els casos que tenen lloc en l'àmbit de l'Església a Espanya són molt escassos, parlant, en aquest sentit, des de l'estricta perspectiva de la proporció amb relació als registrats en el conjunt de la societat. De fet, considerem que és pervers i injust voler circumscriure la qüestió dels abusos a l'Església. Pervers, perquè molts de vostès ho fan per pur odi; injust, perquè les víctimes d'abusos de fora de l'Església també mereixen justícia.

A més, cal destacar, en aquest sentit, el mateix informe elaborat per la Conferència Episcopal Espanyola titulat *Para dar luz*, sobre els abusos sexuals comesos en l'àmbit de l'Església catòlica, on són ells mateixos els primers que els preocupa aquesta qüestió, informe del qual també..., i els convido a tots els diputats a que se'l llegeixin. En aquest informe es detallen també algunes de les accions que han portat a terme per prevenir aquest tipus de situacions.

I bé, a diferència de tots vostès, nosaltres, des de VOX condemnem *tots* els abusos sexuals, vinguin d'on vinguin. És més, som l'únic partit polític que, amb delictes tan deplorables com l'abús sexual a nens, demanem augmentar les seves penes i exigim que els seus responsables siguin portats davant la justícia amb la màxima celeritat possible i que es passin la resta dels seus dies a la presó sense cap mena d'atenuant (*aplaudiments*), perquè a més, s'ha de tenir en compte que hi ha determinats delictes que per diverses raons, sobretot tenint en compte l'especial vulnerabilitat de les seves víctimes..., que requereixen una resposta jurídica penal més contundent a fi de poder aconseguir una prevenció que sigui més efectiva i una garantia més elevada del dret a la integritat física i moral.

S'ha de recordar que l'any 2023, en el primer quadrimestre, es van incrementar un dinou per cent les denúncies per violència sexual respecte a l'any anterior –1.247 denúncies–, i saben quantes eren menors? El trenta-vuit per cent de les víctimes de violència sexual, d'elles, el setze per cent estan en la franja de zero a dotze anys i un vint-i-dos entre els joves de tretze a disset anys. I sens dubte, els nens i adolescents necessiten que es protegeixi especialment la seva integritat i la innocència, que és pròpia de la seva edat i de la seva condició.

És per això que considerem que hem de combatre aquesta xacra social amb una tasca més enfocada, també, de prevenció més efectiva contra aquest tipus de delictes. Però en aquest sentit, hem de lamentar una vegada més la irresponsabilitat i la ineficiència dels diferents governs de la Generalitat, perquè les dades parlen, no?, i de fet, les dades i els resultats ho diuen tot, i segons inclús la Fiscalia de Barcelona, en el període dels darrers set anys les agressions sexuals s'han duplicat i els abusos gairebé triplicat.

I mirin, aquest tipus d'iniciatives considerem que han de ser conseqüents, coherents i responsables, buscant precisament el bé comú i la protecció de la societat, especialment, en aquest sentit, cap als menors. I nosaltres ja ho vam dir en el passat Ple, que des de VOX estem oberts a tractar i abordar el tema de la prescripció dels delictes sexuals sobre menors per tal que no prescrivim mai, i que inclús les víctimes que ara ja són adults tinguin el dret de poder demandar els seus agressors. Però nosaltres considerem que molts de vostès no estan, en aquest sentit, legitimats per

demanar canvis en el Codi penal, perquè precisament vostès són responsables de posar en els nostres carrers violadors, i no només això, sinó també de rebaixar les seves penes. Per tant, vostès (*aplaudiments*) no estan legitimats per demanar canvis en el Codi penal, i el que sobretot considerem que s'ha de portar a terme és un enduriment de les penes per als delictes més greus de caràcter sexual, la qual cosa, i per descomptat, i especialment, afecta els menors atesa la seva vulnerabilitat.

I, per acabar, sí que m'agradaria comentar que crec que també seria molt important que es facilitin els mitjans suficients a la justícia perquè els procediments judicials puguin ser més àgils i més eficients, que això sí que en part, almenys, està en mans de la Generalitat de Catalunya, i que en aquesta proposició de llei no diu ni tan sols una paraula al respecte.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Abans de re, miri, diputada Lora, jo no soc mare de quatre, soc mare de dos, i de fet el que li diria és que menys drama i més feina, menys cors trencats i més assistir a la comissió d'investigació, menys tele-novel·les i més llegir els documents que es presenten, perquè tothom en aquest Parlament sap de què va aquesta modificació i que abasta molt més enllà que els delictes de l'Església.

Dit això, com ja vam dir nosaltres fa dos setmanes a la nostra intervenció, els abusos sexuals a la infància i adolescència són una qüestió greu i estructural que, malauradament, centenars d'infants i joves han hagut de patir en silenci. I durant dècades, l'Església catòlica, juntament amb nombroses institucions, ha estat còmplice d'aquests fets; ha amagat i encobert pederastes, allargant el dolor de totes les seves víctimes. I aquí és on nosaltres posem –i creiem que s'ha de posar– el focus, perquè malgrat intoxicacions interessades, ens importen tant les víctimes que volem anar fins al fons de la qüestió.

L'objectiu que s'ha fixat la CUP en aquesta participació a la comissió d'investigació és depurar les responsabilitats individuals i col·lectives que corresponen a institucions com l'Església catòlica, perquè el paper de la institució no és un detall menor, precisament. I precisament són els catòlics els més interessats en esclarir aquests fets. Res de perseguir fes, res de perseguir confessions religioses.

La proposta presentada avui és una proposta de modificació del Codi penal perquè es traslladi al Congrés espanyol, que és qui té les competències en aquesta matèria, i proposa que els abusos greus a menors no prescrivin mai i que, per tant, puguin ser perseguits sempre penalment.

I nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta, perquè aquesta reforma, com qualsevol reforma d'enduriment de les penes del Codi penal, no afectarà cap dels casos que s'hagin produït abans de la seva aprovació al Congrés espanyol, que encara no sabem si succeirà ni si té data. Per tant, qualsevol abús que es produeixi –per exemple, durant el 2024, quan això entri en vigor– no serà imprescriptible, i per això pensem que, tot i respondre a una demanda concreta de les víctimes que és necessària, aquesta proposta és insuficient.

La CUP, a més, considerem que no podem obrir la porta a que altres delictes penals no prescrivin mai.

Amb tot, la proposta de modificació que ens presenten ens sembla que exclou aspectes fonamentals per esclarir els fets, garantir la no repetició, fer justícia i reparar les víctimes, i, a més, serveix més per responsabilitzar-se de mesures que es poden dur a terme des de les institucions catalanes que per intentar assolir de debò els objectius exposats anteriorment.

I és des d'aquesta perspectiva que la CUP hem presentat una proposta que, si bé amplia el temps de prescripció, com reclamen les víctimes i com és necessari, sobretot va a l'arrel del fenomen, perquè aborda la necessitat d'investigar tots els casos d'abusos a menors, també els prescrits, i aborda la responsabilitat civil i penal de les institucions que han emparat, amagat..., i, per tant, han estat cooperadores d'aquests abusos. En definitiva, una proposta que defuig la imprescriptibilitat penal individual i amplia la responsabilitat de les institucions que han emparat els abusos per evitar que, en un escenari d'imprescriptibilitat, tot i la possibilitat de denunciar en qualsevol moment, la situació personal de l'agressor pugui delimitar la reparació, pugui limitar l'aplicació de la sentència, que és una situació bastant possible donat el perfil habitual dels agressors. Com en el cas, per exemple, de l'Abadia de Montserrat, que, per molt que la diputada Freixa s'esforci en maquillar-la, la realitat és que pretenen tancar el cas perquè l'agressor està mort; o casos on l'agressor tingui edat avançada, salut delicada, i això determini, ho repetim, l'aplicació de la sentència. Creiem que això no es pot permetre.

Per tant, quins són els punts claus de la proposta de la CUP? A banda de la persecució penal individual, en la que s'amplia el termini de la prescripció, la nostra proposta incorpora els següents punts.

La imprescriptibilitat de la responsabilitat dels individus jurídics, és a dir que mai s'extingeixi la responsabilitat dels organismes i les institucions, com l'Església catòlica, que hagin tapat o emparat abusos.

La imprescriptibilitat de la responsabilitat civil, tant d'individus com d'institucions, i que per tant sempre hi hagi l'obligació d'indemnitzar les víctimes; és a dir que el fet de rescabalar les víctimes pels danys soferts sempre s'hagi de complir, hagin passat els anys que hagin passat.

Tercer. L'obligació dels jutjats i cossos policials d'investigar tots els casos d'abusos, passats i presents, encara que aquests hagin prescrit, per així poder esclarir els fets, sempre que les víctimes ho demanin; una qüestió que, si s'aproves, s'aplicaria a tots els casos passats, presents i futurs, i per tant no només tindria impacte en les víctimes futures, com la proposta que votem avui.

Concretament la proposta, la nostra proposta, inclou diverses modificacions al Codi penal, a la llei d'enjudiciament criminal i al Codi civil per tal d'avançar en els objectius plantejats.

Concretament, es planteja una modificació de la llei orgànica del Codi penal per tal que es consideri que actuar amb abús espiritual és un agreujant; perquè les administracions públiques o mercantils no quedin exemptes de la responsabilitat en el cas d'abusos a menors; per incloure la responsabilitat civil dels centres de culte de forma específica; per tal d'ampliar la prescripció dels delictes d'abusos a menors i garantir així que cap víctima futura que vulgui iniciar un procés penal contra un abusador no ho pugui fer perquè hagi prescrit.

I també una modificació del Codi penal perquè sigui d'aplicació quan els delictes s'hagin produït en un espai de culte o qualsevol altre quan hagi estat comès per la institució titular dels esmentats espais. També modificacions en la llei d'enjudiciament criminal, per tal que s'hagin de practicar d'ofici totes aquelles diligències d'investigació que requereixin parts quan es tracti d'abusos a menors i per tal que, en cas de tenir coneixement de presumptes delictes, els eclesiàstics i ministres de culte no es puguin excusar en la no revelació de secrets. També modificacions al Codi civil per tal que la responsabilitat no prescrigui.

I, per tant, aquestes són les modificacions que nosaltres presentem.

Alhora, estem treballant en mesures estructurals i de fons perquè acabin amb la impunitat dels abusos a menors i l'encobriment d'aquests proposant que les institucions i entitats que emparin i silenciïn abusos a menors perdin qualsevol mena de subvenció pública i concert econòmic.

Aquestes mesures, concretes i aplicables de forma immediata, no com la que votem avui, les plantejarem també en el si de la comissió per tal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que puguin ser incloses a les conclusions; ja estan registrades al Parlament, però també les proposarem a la comissió, i així donar també l'oportunitat als altres grups a sumar-se a l'aprofundiment de les mesures més enllà de l'estètica punitiva.

La vicepresidenta segona

Diputada, hauria d'anar acabant...

Basha Changue Canalejo

I ja acabo, presidenta. En definitiva, treballem per no anar a cop de titular, per assumir les responsabilitats que ens pertoquen com a Parlament, per evitar caure en mesures cosmètiques, perquè volem donar una resposta a una problemàtica estructural que té unes responsabilitats clares i que el Parlament no pot defugir enviant les mesures al Congreso. Aquí tenim feina a fer, i la CUP ha posat a sobre de la taula una proposta per començar a assumir les responsabilitats que el Parlament té i que no hauria de defugir.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Abans de començar, senzillament dir-li al Grup de la CUP que ens hauria agradat molt poder debatre les seves propostes que malauradament no van poder presentar durant els dos mesos que vam estar treballant aquesta iniciativa, i que, quan les van registrar, les van registrar vint minuts tard. Per tant, no s'han pogut tenir en compte en aquest debat. Ens hauria agradat molt als grups que sí que hem treballat per registrar aquesta iniciativa poder donar-los resposta i debatre les propostes tan interessants que ens ha explicat.

I ara sí que vull començar aquesta intervenció adreçant-me a les tres persones representants de les víctimes que ens acompanyen, al Miguel Hurtado... –perdó, ara m'he posat nerviosa–, a l'Esther Pujol, a l'Alejandro Palomas, per acompanyar-nos, perquè també representen moltes altres persones que no han pogut venir aquí, com el Manuel Barbero, com la Vicki Bernadet, com altres representants de víctimes de l'Església, però també de víctimes..., patides en altres àmbits, que són els que realment ens han portat aquí i han fet que estiguem aquí.

I crec que és important donar-los aquestes gràcies, perquè sense elles nosaltres no estaríem fent aquest pas tan important que estem fent com a Parlament de Catalunya.

Per tant... (*Aplaudiments.*) Crec que vam començar la comissió amb mal peu. És una comissió que va arribar tard; que venia de la passada legislatura; que va costar molt registrar-la; que va costar molt aprovar-ne el pla de treball; que en les primeres sessions en què van poder venir a comparèixer i a donar el seu testimoni ens van fer arribar aquest malestar, aquesta frustració per la manca de resposta que han tingut des de les institucions, des de la classe política. I crec que és de rebut començar demanant disculpes, perquè efectivament assumim que hi ha hagut aquest retard i que hi ha hagut aquesta manca de resposta, i que el que fem avui és un petit pas en aquest deute que tenim com a societat, que tenim les institucions i que tenim la classe política amb vosaltres. És només un primer petit pas, però creiem que és un pas important.

De fet, és una de les primeres coses que vosaltres ens vau col·locar en aquelles compareixences, no?, unes compareixences on ens dèieu que no us escoltàvem. I crec que com a mínim podem dir avui que hem fet un esforç important per escol-

tar-vos, per entendre quines són aquestes motivacions al darrere, malgrat que hi hagi pogut haver crítiques cap aquesta iniciativa que avui presentem, però que ens semblava que era molt important posar-vos a vosaltres al davant i donar resposta al que vosaltres ens esteu demanant.

Sabem que aquesta llei no dona totes les respostes. Sabem que és un primer pas en aquest exercici de reparació. Sabem que no és una resposta per a vosaltres, perquè efectivament no serà aplicable a les víctimes que ja han patit els abusos i que ja han prescrit. Sabem que és un exercici de generositat per part vostra per a les víctimes futures, i per això també us ho volem agrair, perquè no és un exercici egoista, sabem que hi ha moltes persones que no es veuran beneficiades per aquesta llei i tot i així la impulseu.

Sabem que també serà difícil provar els abusos quan la víctima es decideixi a fer aquest pas quan tingui potser cinquanta anys, que la càrrega de la prova serà molt difícil i serà molt complicada, que això pot generar una certa revictimització i pot acabar en no admetre's la demanda o que la persona a la qual s'està acusant ja és molt gran o potser ja ha mort.

Però sabem també que, com va dir quan va presentar aquesta proposta, és la proposta del dret al temps, del dret al temps que necessiten les víctimes per estar preparades per denunciar; del dret a que quan estiguin preparades i vagin a un jutjat no hi hagi cap jutge que els hi digui: «Ostres, ens sap greu, però és que fas tard; t'ho hauries d'haver pensat abans, hauries d'haver reaccionat abans. Ja, bé, el teu procés de reparació i de recuperació ha sigut molt llarg, ho entenem, potser no te n'has adonat de que estaves prou fort per denunciar fins que no has vist a la televisió un altre cas o fins que no has hagut d'explicar als teus nets i a les teves netes que vas patir aquests abusos, però és que fas tard.» El que volem amb aquesta llei és aquest dret al temps, el dret a prendre's el temps que es necessiti per poder fer aquesta denúncia, més enllà de quin sigui el resultat de la denúncia. I això és una part important de la reparació.

Sabem també que encara us devem moltes respostes, que aquesta és una, que és important, però que no és l'única. Per això els treballs de la comissió continuen.

Sabem que calen respostes en el reconeixement de vosaltres com a víctimes. I aquest reconeixement com a víctimes ha d'implicar un suport per part de l'Administració en suport psicològic, en acompanyament jurídic, en acompanyament econòmic quan és necessari, perquè feu aquest procés de recuperació. Tenim el model Barnahus, estem treballant molt els abusos a les persones quan pateixen els abusos sexuals quan són menors, però no tenim ara mateix cap resposta per a aquells que ja sou adults i que us decidiu a fer el pas quan ja han passat molts anys d'aquests abusos. Per tant, cal una resposta completa d'acompanyament i de recuperació de les víctimes que han patit aquesta agressió, fins que tinguin quaranta, cinquanta, seixanta anys, potser tota la vida, perquè recuperar-se d'això potser requereix tota una vida.

Sabem que necessiteu més reparació, que necessiteu un perdó; que nosaltres us ho fem en nom del nostre grup, i que crec que ho compartim des de molts grups d'aquest Parlament, però sabem que requereu un perdó explícit per part de l'Església, per part d'aquelles institucions que durant molt de temps van emparar els abusos que va patir. Perquè sí, també hi han abusos en altres àmbits, també hi han abusos, i són els majoritaris, en l'àmbit privat i en l'àmbit de la família, en l'àmbit del lleure, en l'àmbit de l'esport, però hi ha un encobriment institucional molt específic dels abusos que s'han patit en l'àmbit de les institucions religioses, i per això aquesta comissió té el títol que porta, tot i que parli de moltes altres més coses. Per tant, cal aquest perdó.

Ens sap molt greu que no hagi vingut a comparèixer el cardenal Omella, ens sap molt greu, i altres persones que estaven citades, però també ens sap molt greu que en el pla de treball d'aquesta comissió s'hagi votat en contra de que vinguessin els bis-

bes de Vic, el bisbe de Solsona i altres autoritats a comparèixer, perquè també creiem que haurien d'haver vingut a donar la cara, no només el senyor Omella.

Sabem també que cal una indemnització, un reconeixement econòmic per part de l'Església, a càrrec dels fons de l'Església, no a càrrec dels fons de l'Estat, tot i que l'Estat hagi estat d'alguna manera responsable subsidiari en no respondre com havia de respondre; però sigui directament de l'Església, sigui de la casella de l'IRPF que va cap a l'Església, aquests diners també han de venir d'aquells que van emparar i van encobrir aquests abusos.

Per tant, sabem que aquesta llei..., no són totes les respostes. Sabem que només és un pas... Sabem que és un pas important per vosaltres; és un pas important per nosaltres..., que ara va cap al Congrés. I des d'aquí us volem dir que seguirem treballant perquè les conclusions de la comissió siguin el màxim d'ambicioses..., que vosaltres us mereixeu.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, público, como sabemos, la prescripción de los delitos es la regla general en derecho, y prescriben los delitos, incluso los más graves, los asesinatos, los asesinatos múltiples, las violaciones más crueles. Y todos creemos que existe una razón poderosa para que también esos delitos tan graves prescriban. Y las razones son, pues, por ejemplo, la seguridad jurídica, las dificultades probatorias que se producen con el transcurso del tiempo —el que las víctimas puedan tener derecho a accionar un tiempo parece lógico, pero que las víctimas y sus sucesores tengan una especie de derecho eterno a accionar no parece ir en beneficio de la seguridad jurídica ni tampoco de la justicia. Y también se admite en todos los países la prescripción, incluso de los delitos más graves, por la pérdida de las finalidades de la pena, de la pena que establece el derecho penal, y que, como todo el mundo sabe, tiene dos grupos de finalidades: una es la prevención general y especial, la prevención en la evitación de los delitos a la persona que en concreto cumple la condena y a la sociedad, que se le envía un mensaje: «Cuidado, que, si haces esto, puedes acabar en prisión.» Esas finalidades de la pena perderían vigencia con el transcurso de los años.

Y también, desde luego, uno de los objetivos de la pena en un derecho penal democrático, que es la reinserción del delincuente. Con el transcurso de décadas desde la comisión del delito, pues parece que la persona que haya cometido en un momento determinado un delito, la pena que se le aplique no se sabe hasta qué punto puede beneficiar a la reinserción de una persona que quizá no haya cometido más delitos en el transcurso de los años. Aunque sabemos, desde luego, que en esta materia de los abusos sexuales a menores también hay personas que desgraciadamente reinciden a lo largo de los años y nunca llegan a rehabilitarse.

Sin embargo, pese a estas reticencias que existen claramente para extender la imprescriptibilidad a la mayoría de los delitos o a aquellos delitos que a uno le parezcan especialmente graves, los abusos sexuales a menores revisten unas características especiales: las víctimas muchas veces están atenazadas por sentimientos de culpa y de vergüenza traumáticos que persisten durante toda su vida y, desde luego, durante su edad adulta y su juventud. Frecuentemente, los agresores son del entorno familiar o social, lo cual dificulta estas denuncias porque muchas veces las víctimas deben acabar enfrentándose con su entorno más inmediato o con personas que eran de la confianza de la familia, con lo cual solo con el transcurso del tiempo muchas personas están preparadas para enfrentarse a esta disrupción tan enorme que supone

el conocimiento de estos hechos en un entorno que los desconocía durante muchos años.

Estas razones y otras han recomendado ampliar los plazos de prescripción en este tipo de delitos y, de hecho, la Ley orgánica 8 de 2021 estableció el inicio del cómputo prescriptivo para las personas víctimas de abusos sexuales a los treinta y cinco años, y lo cual suponía que la prescripción en la mayoría de los casos operara entre los cuarenta y cuatro y cinco años de la víctima y, en los casos más graves, incluso hasta los cincuenta y cinco. Yo creo que fue una mejora de la legislación. Desde luego, Ciutadans estuvo en ella; Ciudadanos impulsó en el Congreso esta reforma y creo que hicimos bien en apoyarla en su momento.

Ciertamente, existen informes que consideran que esta extensión de la prescripción no es suficiente y nos proporcionan estadísticas que demostrarían que buena parte de las denuncias efectuadas por las víctimas de abusos sexuales cuando eran menores se producen a partir de los cincuenta años, con lo cual ese alargamiento de la prescripción que hicimos en la Ley orgánica 8 del 21 podría no ser suficiente para buena parte de las personas que fueron víctimas de este tipo de abusos. Solo a partir de esos cincuenta años se encuentran algunas personas capaces de superar ese largo trayecto de duelo y superación del trauma que les permite afrontar una denuncia igualmente traumática en la mayoría de los casos. Varios países han optado además por la imprescriptibilidad.

Y nosotros, en esta cuestión que se nos trae aquí al Parlament de Catalunya, desde luego, hemos decidido en mi grupo parlamentario que por respeto a las víctimas, pero también a los impulsores –alguno de los cuales está aquí– de esta reforma del Código penal, vamos a votar favorablemente a que esto se eleve al Congreso de los Diputados, porque somos muy conscientes de que este impulso se ha hecho con todo el cuidado, con todo el respeto y también con mucho rigor jurídico y, por lo tanto, y también considerando que existen muchos países que han optado por la imprescriptibilidad de estos casos, pues nos lleva a no oponernos, sino incluso a apoyar que esto se eleve al Congreso de los Diputados.

Yo lo que sí que diría –ya lo dije en su día– es que, bueno, si el Partido Socialista y los comunes creen que esta reforma es pertinente y urgente, ellos gobiernan España, y que es verdad que en este Parlamento no tenemos estas competencias y que es verdad que no existe absolutamente ningún problema que, si de verdad están convencidos, se presente un proyecto de ley en el Congreso de los Diputados en el que se lleve esta reforma. Por tanto... (*remor de veus*), bueno, sí, no es esto; porque no es necesario hacerlo así. Tienen ustedes un trámite muchísimo más rápido que es desde el Gobierno de España impulsar esto.

Igualmente decimos que Esquerra Republicana y Junts, socios del Gobierno socialista lo pueden hacer.

Y acabo ya, presidenta, diciendo que, por todo lo expuesto, Ciutadans apoyará esta cuestión, pero también con la crítica de que no era necesario hacerlo así y que la forma...

La presidenta

Gràcies...

Carlos Carrizosa Torres

...realmente rápida y efectiva es hacerlo en el Congreso de los Diputados, que es quien tiene competencia para hacerlo y evita la política de gestos que muchas veces se lleva a cabo en política.

La presidenta

Gràcies, diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Mixt, el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas... Después de que en el anterior Pleno se aprobase la tramitación de esta propuesta de proposición de ley en lectura única, hoy nos encontramos ante el debate final de aprobación de esta iniciativa legislativa a presentar ante el Congreso de los Diputados. Es importante concretar y tener muy claro lo que hoy aquí estamos discutiendo y votando, y estamos discutiendo y votando presentar ante la Mesa del Congreso una proposición de ley en la que se insta a modificar el Código penal y la ley del menor para que los delitos contra la libertad sexual cometidos contra menores no prescriban. Lo que hoy se va a votar aquí es elevar estas dos modificaciones de leyes orgánicas para que sean estudiadas y discutidas donde corresponde: en las Cortes Generales.

Los grupos parlamentarios que nos han presentado esta propuesta de proposición de ley podrían haberla planteado directamente al Congreso –se acaba de decir por el anterior ponente– mediante proyecto de ley o mediante proposición de ley, presentada por cualquiera de los grupos que también tiene representación en el Congreso, y, sin duda, su tramitación habría sido más rápida y efectiva. En cambio, han preferido hacerlo como iniciativa en el Parlament. Lo respetamos. Y por eso hoy nos toca posicionarnos sobre el texto presentado.

Como ya dijimos en el anterior debate sobre la tramitación en lectura única, los abusos sexuales cometidos contra menores de edad es uno de los delitos más terribles y execrables que se pueden dar en una sociedad como la nuestra, sea quien sea el autor de este abominable delito. Ese tipo de delitos cometidos contra niñas y niños menores de edad merecen la repulsa y la persecución más contundente de nuestro sistema judicial. Hay que velar por la integridad de los menores, hay que protegerles y apoyarles. Y desde aquí, nuevamente, toda nuestra empatía y todo nuestro apoyo a las víctimas de estos repulsivos delitos.

La propuesta de proposición de ley que nos han presentado tienen ese objetivo: buscar la protección de los menores que han sido víctimas de abusos sexuales, y lo hace proponiendo la imprescriptibilidad de este tipo de delitos cometidos contra menores. El nuestro es un sistema penal basado, entre otros, en los principios de legalidad, culpabilidad y proporcionalidad; y no podemos obviar que forma parte también de estos principios el principio constitucional de resocialización de las penas privativas de libertad y de las medidas de seguridad. Bajo este marco normativo, nuestro Código penal de 1995 reserva la imprescriptibilidad tan solo a un elenco muy reducido de delitos que, por su extrema gravedad, han merecido que la acción penal no prescriba en ningún caso. Se trata de los delitos de lesa humanidad y genocidio; los delitos de terrorismo, si han causado la muerte de una persona, y los delitos contra las personas y bienes protegidos en caso de conflicto armado.

Por su parte, el Estatuto de Roma de la Corte Penal Internacional, ratificado por España en el año 2000, tipifica como imprescriptibles los crímenes internacionales de genocidio, de lesa humanidad, de guerra y de agresión. Con la propuesta que hoy votamos se equipara, en lo relativo a la no preinscripción, el delito de abusos sexuales contra menores a delitos tales como el de genocidio o terrorismo; todos ellos –todos– delitos abominables que por la trascendencia social que comportan merecen ser imprescriptibles.

Pero la cuestión que desde el Partido Popular de Cataluña queremos plantear es la siguiente: esta iniciativa, que sin duda tiene una importante trascendencia jurídica, se va a aprobar sin que hayamos podido tener el más mínimo tiempo para un estudio y análisis en profundidad. La prescripción de los delitos es un elemento esencial de la pena, representada por su función rehabilitadora, que no emana del castigo en sí, sino del diseño de la pena, especialmente en un estado garantista, en su ver-

tiente punitiva. La prescripción penal en nuestro sistema de garantías constitucionales entronca con la doctrina en materia de derechos humanos y teoría del delito y de la pena, impidiendo un uso excesivo o arbitrario de la acción penal en retrospectiva. Y aquí, desde el Parlament de Catalunya, fruto de una tramitación en lectura única, elevamos al Congreso de los Diputados una proposición de ley de tal calado, como la que nos ocupa, sin que hayamos podido escuchar a expertos sobre la viabilidad jurídica de la misma.

Creemos que dada la importancia jurídica de la cuestión y sobre todo pensando en el objetivo final de la misma, que no es otro que la protección de las víctimas, hubiera sido más responsable constituir una ponencia en la que estudiar detenidamente y a fondo los términos de la propuesta. Desde el Parlament de Catalunya estamos proponiendo modificar leyes orgánicas que determinan y modifican la responsabilidad penal, y lo hacemos en lectura única; en cambio, constituimos ponencia y citamos a expertos para presentar ante la Mesa del Congreso de los Diputados una proposición de ley para modificar el Código penal e incorporar el crimen de ecocidio.

Sin duda, para nosotros tiene mucha más importancia y relevancia la propuesta que hoy debatimos y por eso nos hubiera gustado poderla trabajar como se espera de una cámara legislativa como la nuestra.

Dicho esto, desde el Partido Popular de Cataluña no estamos cerrados al debate de la propuesta, aunque para nosotros lo razonable hubiera sido presentarla directamente en el Congreso de los Diputados. Desde el Partido Popular de Cataluña no nos vamos a oponer a que esta propuesta se discuta y se debata en las Cortes Generales, que es ahí donde se debe celebrar el debate sobre la imprescriptibilidad del delito de abusos sexuales contra menores de edad.

Es cierto que la imprescriptibilidad para este tipo de delitos está prevista en ordenamientos jurídicos de algunos países de la Unión Europea, pero no es menos cierto que existen otras alternativas, como la propuesta por la propia Comisión Europea, que va más allá en la línea de ampliar el plazo de prescripción vigente, situándolo en no menos de treinta y cinco años. Así, por tanto, existe un profundo debate jurídico en torno a esta cuestión, en el que habrá que conjugar la protección y reparación de las víctimas en este tipo de delitos con la naturaleza de la imprescriptibilidad, que hay que recordar que nuestro ordenamiento jurídico, como en el de muchos otros países, no es la norma, sino la excepción.

En definitiva –y termino–, no estamos cerrados a este debate en el Congreso de los Diputados, pero por no compartir cómo se ha tramitado esta iniciativa legislativa, desde el Partido Popular de Cataluña nos vamos a abstener en la votación de esta iniciativa.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part de la diputada no adscrita..., té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. Em reafirmo en la meva abstenció, com vaig dir en el Ple passat, bàsicament per tres raons.

En primer lloc –i potser la més important–, considero que es fa palesa una manca de valentia política, sobretot si aquesta és comparada amb la valentia d'una víctima, com, per exemple..., o d'un testimoni que afirmava que havia estat violada més de cinquanta vegades, incomptables el nombre de vegades. És duríssim el relat, és duríssim intentar comprendre per què persones ho sabien i ho encobrien, i no podem tindre un encobriment polític.

En segon lloc, perquè no respon a un deute amb les víctimes, amb totes les víctimes, perquè no garanteix per complet la seva reparació.

I, finalment, no garanteix la depuració de la responsabilitat de l'Església catòlica, com tampoc dels agressors de qualsevol estament o entitat.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Companys supervivents que ens acompanyeu avui, sigueu molt benvinguts. Voldria començar amb un apunt al senyor Serrano, perquè sembla que no haguem parlat d'aquesta qüestió, que no l'haguem debatut: portem més d'un any de comissió i si haguessin assistit a una sola sessió potser tindrien aquesta informació que avui ens demanen. Només un apunt, perquè avui ens demanen... (*Alguns aplaudiments.*) Una sola, eh?

És important entendre que els abusos sexuals no només deixen unes seqüeles a curt termini, quan encara ets nen i adolescent, sinó que també t'afecten fins ben entrada la vida adulta. «Jo no vaig poder denunciar fins al 2019 i vaig haver de fer cinc anys de teràpia diària..., setmanal» –perdó– «per poder processar les seqüeles gravíssimes que tenia.» És el testimoni del Miguel Hurtado, víctima dels abusos sexuals del germà Andreu a l'Abadia de Montserrat; uns abusos comesos l'any 98 i que han quedat impunes perquè el germà Andreu va morir abans que aquests delictes tinguessin la dimensió pública que han agafat. I vam saber, doncs, que el del Miguel no era l'únic cas, sinó que..., moltes vegades. En aquests casos, estem parlant d'autèntics depredadors sexuals.

De fet, les paraules del Miguel expliquen en primera persona el que l'evidència científica ha demostrat els darrers anys: existeixen múltiples barreres intrapsíquiques, interpersonals i socials que dificulten la denúncia immediata d'aquests fets.

A la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia, on fa més d'un any que sentim, de fet, fa més d'un any que escoltem el testimoni de víctimes i experts, hem pogut conèixer algunes d'aquestes barreres –algunes companyes les han exposat–, que expliquen per què avui som aquí i que expliquen per què avui quatre formacions presentem aquesta proposició de llei per modificar el Codi penal aprofitant la iniciativa o la capacitat legislativa que tenim en aquest Parlament, que sembla que a alguns els molesti la capacitat legislativa que hi ha en aquest Parlament.

El primer que hem de tenir en compte és que diversos estudis ens indiquen que es denuncien vora el quinze per cent dels abusos sexuals a menors, que afecten un vint per cent de la població. És a dir que, malgrat que un de cada cinc infants serà víctima d'aquestes violències abans d'arribar als divuit anys, només un quinze per cent al final del camí acabarà denunciant. I d'aquestes denúncies, atenció, només un trenta per cent implicarà l'obertura d'un judici oral. Són dades de Save the Children, són dades també de la Comissió Europea, que demostren aquest grau d'impunitat, en aquest cas, en aquests delictes; aquest grau d'impunitat que ens hauria de fer reaccionar com a societat.

La major part d'aquests abusos –també s'ha dit avui aquí i es va dir l'altre dia–, quatre de cada cinc, són comesos per part d'un familiar o de l'entorn de la víctima. Perquè no, perquè els abusadors no són un desconegut en un carrer fosc, també hem de trencar amb aquest imaginari; també hem de trencar amb aquest imaginari que, de fet, des d'algunes formacions polítiques ens intenten imposar.

Ho hem de combatre perquè els abusadors són els pares, són els tiets, són els avis, són l'entrenador de futbol, són el monitor de l'esplai, són el mossèn de la paròquia, i això fa més difícil assimilar que has estat víctima. Primer costa molt de creure, no?, costa molt de creure't a tu mateix que has estat víctima d'això. I després costa molt que et creguin, i això també és una de les coses que hem après en aquesta comissió.

Des de la Fundació Vicki Bernadet ens explicaven que el vuitanta-cinc per cent de les víctimes no demanen ajuda fins a l'edat adulta. També es deia aquí, factors com la por, la vergonya i les possibles conseqüències després de la revelació fan que la denúncia arribi quan ja han passat uns anys, perquè les víctimes –això també ho hem après– no denuncien quan volen, sinó quan poden.

Precisament, de l'escolta activa de les víctimes i de les veus expertes en va néixer aquesta proposició de llei que avui aprovem definitivament, no sense contradiccions, no sense entendre que aquesta mesura suposa una nova manera de mirar el Codi penal, en som molt conscients. Però el que és evident és que fem les coses com les hem fet fins ara aquests delictes quedaven impunes. Per tant, també és una proposta que recollirà aquesta evidència empírica que hem tingut els darrers anys respecte a aquests delictes sexuals, dels quals no en teníem informació i ara sí que la tenim, i saber que la denúncia tardana és una de les qüestions que més es reproduceix en aquests casos.

I precisament aquesta evidència científica el que va fer és aquesta modificació de la Llei orgànica 8/2021, que va augmentar els terminis de prescriptibilitat. Però avui el que fem és fer un pas més enllà. Fer un pas més enllà en aquesta escolta a les víctimes, també a les veus expertes que han comparegut en aquest Parlament, sent conscients..., no voldria repetir les dades, però hi ha una tendència a nivell mundial, també onze dels vint-i-set països de la Unió Europea estan tendint a la imprescriptibilitat d'aquests delictes; i, per tant, el que estem fent és anar en la línia del que s'està fent a tot el món, del que s'està fent també a la Unió Europea.

I, per tant, també com s'ha dit avui, això és un petit pas. És un petit pas que sabem que és una llei que ha d'anar al Congrés, que s'ha de debatre al Congrés i que s'ha d'aprovar al Congrés. I allà també haurem d'abatre reticències i haurem de lluitar. I, en aquest cas, doncs, el que puc parlar..., és per Esquerra Republicana, tindran el suport perquè aquesta llei també es tramiti al Congrés dels Diputats.

Però hi ha molta feina que s'està fent també des de les administracions públiques. L'altre dia s'inaugurava a Terrassa una altra Barnahus, la tercera que s'obre –tretze en aquest any– per lluitar i per poder donar sortida a que aquestes denúncies es facin ja en època de la infantesa, no?, detectant totes les necessitats que hi ha respecte d'aquests casos.

Per tant, sabem que aquest és un petit pas. Sabem que també cal un reconeixement a les víctimes que no us veureu beneficiades d'aquest canvi legislatiu. Cal un reconeixement, cal un perdó. I el que sí que us podem dir és que en aquest Parlament us hem escoltat.

Jo voldria acabar..., veig l'Esther. Ella, recordo que quan va comparèixer ens va dir: «És que no sabia si venir a comparèixer perquè tinc la sensació que no m'ha escoltat ningú o que fins ara no m'han escoltat.» Doncs el que volem llançar és un missatge a l'Esther i a totes les víctimes, a totes les persones supervivents que en aquest Parlament us hem escoltat, que per part del Grup d'Esquerra Republicana teniu el nostre compromís inequívoc en la lluita contra els abusos sexuals a menors.

Perquè tu, Esther, tenies deu anys quan es van cometre els teus abusos, els mateixos anys que té la meva filla avui, i, per tant, el compromís amb això és inequívoc i a Esquerra Republicana ens hi trobareu sempre.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc, votarem l'esmena tècnica presentada, relativa a l'article segon.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 110 vots a favor, 10 en contra i 11 abstencions.

A continuació votem ara el conjunt de la iniciativa legislativa.

S'inicia la votació.

La proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la prescripció dels delictes contra la llibertat sexual comesos contra menors d'edat ha quedat aprovada per 110 vots a favor, 10 en contra i 11 absències.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya (debat de totalitat)

200-00026/13

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del projecte de llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya.

D'acord amb l'article 116 del Reglament, i per presentar aquesta iniciativa en nom del Govern, intervindrà en primer lloc el conseller de Salut i a continuació el conseller de Drets Socials. Té la paraula, en primer lloc, el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bé; moltes gràcies, presidenta. President, conseller, diputats i diputades... Efectivament, farem aquesta intervenció a mitges amb el conseller Campuzano, donat que es parla de l'agència integrada de salut i social, que compartim la proposta entre els dos departaments. Tot i que és una esmena a la totalitat del grup de VOX, aprofitarem l'oportunitat per explicar una mica de què va l'agència, quin és el context i quines són les bondats, naturalment, que li trobem, que són totes.

Quin és el context? Venim de lluny parlant de la integració social i sanitària. De fet, tots recordem i hem de recordar el famós pla «Vida als anys», l'any 86; després va venir el Prodep l'any 2005; després va venir al PIAISS l'any 2014; després va venir el PAISS l'any 2019. Però encara m'agradaria anar una mica més enrere, a la Generalitat republicana. Això que estem plantejant avui ve de l'època de la República, en el qual ja hi havia el Departament de Salut, inicialment Assistència Social, que ve de l'any 31. Per tant, ja hi havia una visió de que l'atenció sanitària i l'atenció social havien d'anar de la mà.

De fet, també la covid i la pandèmia ens va mostrar que, efectivament, calia apropar aquests dos àmbits i calia una resposta necessària per coordinar les necessitats de la gent amb discapacitat, la gent gran, la gent amb problemàtiques socials també derivades de la salut mental, d'addiccions, etcètera.

Però aquí s'hi afegeix la demografia. A dia d'avui, 2024, tenim a Catalunya 1 milió de persones –1 milió de persones– que tenen necessitats concurrents d'atenció social i sanitària. És a dir que els sistemes de salut i socials, a dia d'avui, donen una resposta que tots estaran d'acord que és una resposta massa fragmentada, que no dona la resolució necessària, que és excessivament burocràtica, que hi ha massa circuits i que els propis professionals s'unifiquen..., sobre càrregues de treball i pel propi sistema són duplicitats i ineficiències.

Tanmateix, organismes internacionals com l'OMS ens diuen que hem d'anar avançant en aquesta direcció. Però el futur va, naturalment, a tenir cada vegada gent amb més edat. A Catalunya, l'any 2031, un de cada quatre catalans tindrà més de seixanta-cinc anys i doblarem les persones que tenen quatre o més problemes crònics de salut. Per tant, molts d'aquests seran problemes cognitius o emocionals.

Estem en un tràmit parlamentari que ja està, des del dia u, en el pla de govern d'aquesta catorzena legislatura, amb la proposta de la creació d'aquest instrument. L'agència és un instrument que ha de..., té la finalitat de coordinar els departaments i tots els actors que interpel·len amb aquesta actuació, que faciliti un bon govern i la simplificació administrativa, que desburocratitzi, que millori, la gestió a nivell també de governances territorials.

Però això és un instrument i, entretant, els dos departaments hem anat avançant. I què hem fet fins ara? Hem fet set projectes d'àmbit territorial amb experiència prèvia avançada, amb finançament, que han permès que a Amposta, Barcelona, el Prat de Llobregat, la Garrotxa/Ripollès, el Gironès, Manresa i Osona haguem desenvolupat propostes que han posat i avaluat quin és el paper dels professionals amb perfils innovadors, dels gestors de cas, dels terapeutes ocupacionals, qui coordina els fluxos territorials.

Per tant, un aprenentatge que en aquests set territoris ens ha permès ja d'avançar en el com s'ha de desenvolupar aquesta futura agència i, alhora, hem començat, de forma efectiva, també l'atenció integrada a les residències de gent gran, que era un repte pendent. I això ho fem a través de l'atenció primària en tot el 2024, amb una aportació econòmica de 32 milions d'euros de reforç de l'atenció primària, específicament per poder donar suport a les residències.

Per tant, desplegar aquesta agència és millorar en tots els àmbits amb aquesta atenció integrada. I, per a l'explicació d'exactament on estem amb el projecte de llei, de quines són les seves passes i exactament com s'estructura l'agència, tindrà l'honor de fer-ho el conseller Campuzano.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. President, vicepresidenta, conseller, diputades i diputats... Aquesta esmena a la totalitat, efectivament, com deia molt bé el conseller Balcells, és una magnífica possibilitat per part del Govern de presentar aquest projecte de llei; un projecte de llei que, a més a més, l'hem d'emmarcar en el repte demogràfic que té plantejat aquest país per endavant, el repte de l'envelliment de la nostra societat, el repte de l'envelliment de la generació del *baby boom* i el repte de fer un dels països amb l'esperança de vida més alta del món, que ens obliga a ser més eficients i més eficaços justament en les actuacions en l'àmbit social i en l'àmbit sanitari, i amb les lliçons apreses de la covid. La gran transformació que els departaments de Salut i Drets Socials estan fent en el desplegament de l'atenció integrada social i sanitària respon a la necessitat de canviar el model de les residències del nostre país, no només però singularment també el model de les residències del nostre país.

Hem de dir, també, que aquest és un projecte de llei que arriba molt treballat –arriba molt treballat–, amb aportacions de més de 350 persones i entitats, molt consensuat amb tots els actors implicats en l'atenció social i sanitària, amb molta implicació del món local, amb un acord previ amb les associacions municipalistes, les diputacions i l'Ajuntament de Barcelona, i amb molt d'entusiasme per al conjunt de professionals del sistema de salut i del sistema de serveis socials. Singularment en els llocs concrets on l'atenció integrada s'està desenvolupant, hi tenen molt a veure aquests set espais als quals el conseller Balcells ha fet referència.

Hem optat per fer un projecte de llei, una creació d'una agència d'estructura lleugera, àgil, facilitadora del treball del conjunt de les administracions implicades. I és bo recordar també que, en aquest sentit, no és només un repte de la integració entre allò que fan els dos departaments de la Generalitat, sinó també el repte de la integració de les feines que fan els serveis socials de les àrees bàsiques de serveis socials dels ajuntaments i dels consells comarcals. Per tant, un organisme que facilita feina amb una llei relativament curta –vint-i-un articles, dues disposicions addicionals, una de transitòria i tres finals. Per tant, una llei poc complicada que aposta clarament per l'atenció centrada en la persona i que aspira també, justament, a afavorir que les persones puguin desenvolupar la seva vida el seu màxim temps possible a

casa seva, justament donant resposta a aquests reptes que els deia: l'envelliment, el postcovid en què estem instal·lats.

Una agència que haurà de planificar, coordinar i impulsar l'atenció integrada en el conjunt del país, posant l'accent en la promoció i en la prevenció, que seran claus justament en aquest context, i que també vol ser un pol de coneixement de generació de recerca. En aquest sentit, l'agència ha de catalitzar moltes de les iniciatives que en el camp de la recerca s'estan produint al nostre país. L'agència haurà de desenvolupar un pla estratègic d'atenció integrada social i sanitària, que serà l'instrument de desplegament d'aquestes polítiques. L'agència comptarà en la seva governança amb el món municipal, amb la federació i l'associació, singularment a l'Ajuntament de Barcelona, i l'agència també comptarà amb un consell general com a òrgan consultiu i de participació de la resta d'actors implicats en aquesta matèria. L'agència també comptarà amb un òrgan consultiu específic sobre ètica.

En definitiva, com els deia, una estructura lleugera. No carregarem de burocràcia i d'estructures, no crearem un tercer instrument entre el Govern i entre el Departament de Drets Socials i el Departament de Salut. Crearem un instrument que ens permeti canalitzar i catalitzar aquestes polítiques i on sabem que l'èxit de l'atenció integrada tindrà a veure amb allò que avui està ja succeint a la Garrotxa, al Ripollès, a Barcelona, al Prat, a Amposta, a Osona... a moltes de les comarques i ciutats del nostre país.

I en aquest sentit, el Govern i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –n'estic convençut– estem amatents a totes les propostes que ens formulin. Aquest projecte de llei es tramitarà conjuntament amb la iniciativa de Junts per Catalunya i esperem que aquest sigui un projecte de llei que obtingui el màxim consens parlamentari possible. Estem construint una veritable estructura d'Estat, una veritable estructura de país. El desplegament efectiu de l'agència es produirà a la següent legislatura. L'esforç de consens ens sembla que serà imprescindible. Els ho agraïm de bell antuvi.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena de la totalitat presentada, té la paraula per un temps màxim de set minuts la senyora María Elisa García Fuster, del Grup Parlamentari de VOX.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. VOX presenta una enmienda a la totalidad al proyecto de la ley de la agencia integral social y sanitaria de Cataluña no porque creamos que el Departamento de Derechos Sociales y el Departamento de Sanidad no deban colaborar estrechamente; todo lo contrario. Estamos convencidos de que deben hacerlo. También creemos que la consejería de Derechos Sociales debe trabajar conjuntamente con la consejería de Territorio para construir nuevas residencias, y no por ello crear una agencia catalana de residencias. O que la de Economía debería trabajar codo con codo con la consejería de Trabajo para mejorar las condiciones de los autónomos y reducir la burocracia, y no por ello se debe crear una agencia catalana de autónomos. En fin, no quiero darles más ideas.

VOX presenta una enmienda a la totalidad a este nuevo proyecto del Govern por considerarlo gasto superfluo y porque salta a la vista que no es más que uno de sus muchos entes tipo Infojobs, una agencia de colocación, otro órgano creado por la corrupta Generalidad de Cataluña para colocar afines o aquellos a los que deben favores, uno de sus peajes políticos. El trabajo corporativo entre equipos del Departamento de Derechos Sociales y de Sanidad está incluido en sus funciones y en sus salarios, y, por ello, la creación de un nuevo órgano con sus altos cargos, personal extra, sueldos, dietas e incentivos son gastos que sobran, y más en la Cataluña que

nos están dejando, con un veintiséis por ciento de riesgo de pobreza y exclusión social.

Está claro que Junts, Esquerra y el PSC, todos los grupos a los que se les ha hecho la boca agua pensando en la jugosa fuente de ingresos que va a suponer para ustedes este nuevo órgano, con una autonomía administrativa y financiera, votarán en contra de esta enmienda a la totalidad y a favor de este despilfarro nuevo de la Generalitat. El hambre de nuevos altos cargos, con todo lo que ello implica, deja vacía la mesa en la que deben comer los catalanes, y es que su avaricia arrasa con todo, y al final lo que pasa es que acaban saliendo perjudicadas las clases más vulnerables. (*Aplaudiments.*)

Mientras ustedes redactan un proyecto cargado de altos cargos, financiación, y cargado con unos niveles de hipocresía que desbancarían al mismísimo Richelieu exponiendo su falsa preocupación por la atención a la dependencia y a la discapacidad, casi siete mil catalanes morían en los primeros seis meses del 2023, aguardado en una lista de espera infame y esperando una ayuda que debían estar recibiendo pero que no recibían. Todo Cataluña ha podido ver estos tres años de coalición Esquerra-PSC lo que significa para ustedes el escudo social, y que no dan puntada sin hilo, es decir, que no mueven un dedo sin saber que van a llenar el bolsillo de algún familiar afín o el suyo propio, y este nuevo órgano es más de lo mismo.

No obstante, y dejando a un lado la esencia de este proyecto de ley, la invalidación del mismo empieza con la primera frase de la exposición de motivos, que dice así: «Cataluña, como la mayoría de los países desarrollados», esta frase merece una enmienda a la totalidad por sí sola y no debería ser necesario ni leer el resto del proyecto. Cataluña no es un país. Cataluña es conocida en Europa por ser la región con el autogobierno más corrupto de España. Ustedes han convertido a Cataluña en el Fofito del mundo entero, con sus extravagancias, sus aires de grandeza y sus ridicules más allá de nuestras fronteras.

En fin, que esto que nos presentan ustedes desde su forma hasta su fondo, de derecha a izquierda, desde la primera palabra hasta el último punto, no es más que una de esas máquinas tragaperras cargadas de mentiras y engaños, de las que ustedes se benefician mientras se obliga a los catalanes a seguir jugando, metiendo día a día las monedas que tanto les cuesta ganar, y las pocas que les quedan después de que la Generalitat pase su cepillo de impuestos autonómicos. La verdad es que no tienen vergüenza.

Y no quería cerrar este tema sin hacer un apunte al consejero de Sanidad, señor Balcells. VOX ha hecho preguntas para saber los sueldos, dietas e incentivos de todos los altos cargos y personal que conforman esta agencia; preguntas que, por supuesto, el consejero Balcells se ha negado a responder. Ya sabe que acabaremos averiguándolo; hay otros medios que no pasan por usted. No obstante, voy a compartir con este plenario parte de la respuesta. En mi pregunta solicito, entre otros, sueldo de Maria Asunción González Maestro, en vez de Maria Assumpció González Maestre; Mario Incitario, en vez de Mario Incitari, y de Alba Olmos en vez de Alba Homs. Se da la situación que, si un ciudadano entra en la página oficial del Gencat y elige su versión en español, los nombres que aparecen son los que doy yo, traducidos.

Es un buen momento, señor consejero, para que explique en qué bolsillo están los cientos de millones que el Departamento de Salud y la Generalitat dicen que dedican a sistemas informáticos. Desde luego, en la web del Gencat (*aplaudiments*) no están invertidos, y lo que es peor, en las listas de espera tampoco lo están. En cualquier caso, el funcionario que responde la pregunta me recuerda que no puedo traducir los nombres y dice literalmente: «No sé si lo hacen por la nostalgia de reivindicar, de alguna manera, los años en los que esto era habitual en la Administración.» En cualquier caso, yo prefiero pensar —él prefiere pensar—..., recordarle, señor consejero, como responsable final, que las preguntas escritas deben ser asépticas, y las

respuestas aún más, que las observaciones personales sobran, y que lo que el funcionario prefiera o no pensar es del todo irrelevante.

Tras esta y otras alucinantes contestaciones escritas a nuestro grupo parlamentario –todas fuera del lugar–, podemos constatar que el consejero ha conseguido rodearse de un equipo con su misma capacidad laboral. ¿Se acuerdan ustedes del efecto de Dunning-Kruger, aquel por el que un trabajador con baja capacidad no comete grandes errores en una empresa porque no le dan grandes responsabilidades? Pues, señores del Govern, se les ha colado en el Departamento de Salud otro funcionario con poca o ninguna preparación, y lo que es peor, con una más que dudosa capacidad laboral en un puesto de responsabilidad. Pongan remedio y dejen de hacer el ridículo.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per expressar el seu posicionament, té la paraula per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades. Si els hi sembla, i amb el consell general, tornarem al tema, és a dir, a l'agenda social i sanitària (*aplaudiments.*)

Per tant, avui veurem el debat a la totalitat, i anuncio que el meu grup votarà en contra d'aquesta esmena a la totalitat. Recordar-los també que fa uns dies aquí mateix –i per tant, intentarem no reproduir part del discurs– vam veure la proposta que va presentar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Estaríem ja a punt de constituir la ponència, però es retarda perquè puguem anar conjuntament amb les dos propostes, la de Junts per Catalunya i el projecte del Govern.

Voldria fer una prèvia. Vostès són un govern clarament en minoria i que han tingut poca iniciativa legislativa, i aleshores sembla que estem en un moment de corre corre i entrem projectes de llei i ens saltem algunes..., demanem alguns tràmits per urgència que a vegades les lleis no s'ho mereixen.

I una altra prèvia, i amb això ja entro..., conseller Balcells, és que m'ha fet gràcia lo de la república, perquè hem trigat una mica a donar compliment a aquell objectiu que tenia la república, però endavant si ara som capaços de fer-ho.

Però com que, per nosaltres, deia, l'agència és una prioritat, doncs, no votarem..., votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Certament, hem de fer possible que dos sistemes que funcionen en paral·lel i a vegades d'esquena, com són el sistema social i de salut, siguin capaços d'anar cap a una atenció integral i integrada i centrada en la persona –ho hem dit tantes vegades que, al final, quasi ni ens ho creiem–, cada vegada amb necessitats, aquestes persones, sanitàries i socials concurrents.

Fer més resolutius, més eficients i més eficaços els dos sistemes amb una resposta actual és el gran repte que tenim. Ho diu el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que el repte, diu, per donar la millor resposta a les necessitats de les persones..., constata també per superar les situacions diferents de sistemes molt diferents, un sistema sanitari o de salut amb un model consolidat al llarg dels anys i un sistema social que ha demostrat moltes vegades la seva fragilitat.

Aquesta disparitat de situacions es reflecteix als sistemes d'informació, amb el finançament, amb les dificultats de garantia de l'equitat social i territorial i, sobretot, amb la situació dels seus professionals, dels que treballen en un àmbit o en un altre. Per això ens preocupa aquesta governança basada en l'alternança de la titularitat entre el Departament de Drets Socials i el Departament de Salut, quatre anys un departament, quatre anys l'altre, o, dit d'una altra manera, una legislatura per un, una

legislatura per l'altre. I d'alguna manera dona la sensació que perpetuem dos sistemes que actuen en paral·lel i no anem a buscar la concordança.

També ho diu el Consell Econòmic i Social. És factible? Sí. És el millor? Pensem que no, i coincidim amb ells. Hi hauran dificultats operatives sense comptar amb el pes polític en cada moment del departament titular. I jo feia una mica la broma de: durant quatre anys serà l'agència social i sanitària i els quatre anys següents serà l'agència de salut i social. Però a tot això hi sumem que té una certa vocació centralista i perd les potencialitats de la proximitat, és a dir que són coses que treballarem i estic convençut que ho podrem fer tot.

Així mateix, els hi deia, aquesta dicotomia en la governança em sembla contradictòria amb aquest objectiu únic de tenir la persona al centre i d'alguna manera generar els serveis al seu voltant.

Estic absolutament d'acord amb l'establiment d'un contracte programa, amb el pla estratègic i que ens porti a això, no?, a potenciar aquesta cura, la inclusió social i l'atenció de les persones, sobretot a l'entorn domiciliari i comunitari.

I faig un especial èmfasi en aquest, sobretot de l'entorn comunitari, perquè creiem que l'agència ha de tenir una estructura amb base territorial; una estructura de governança territorial amb participació de totes les administracions –no ens descuidem l'Administració local, que a vegades ens passa–, proveïdors de salut i socials, tots a la mateixa taula, intentant buscar aquesta estructura comuna.

Dèiem, estructura i governança territorial, cartera de serveis única, capacitat i autonomia de gestió, suficiència financera, mecanismes d'avaluació clars i transparents. No fem una nova estructura, sinó un instrument eficient, vàlid i que doni respostes.

Vostès saben que nosaltres volem i reivindicuem sempre la participació activa dels governs locals. Per això ens preocupa, d'alguna manera, perquè deixi'm dir-los una cosa. El govern local són fonamentals en la detecció del risc social i de salut i, sobretot, en el maneig dels determinants socials de la salut. És a dir, els necessitem; els necessitem en totes les taules.

Per això preocupa que l'article 15 remeti tota l'organització territorial a uns estatuts posteriors. Al final, no posarem mai l'agència en marxa. Si encara..., si només fem en aquesta legislatura la llei i ens caldrà fer els estatuts, malament anem. I que, a més, quan parlen dels instruments de coordinació de la governança, nosaltres entenem que haurien de ser paritaris, però com que ens hem d'esperar als estatuts, doncs no ho sabem.

Jo..., també em preocupa això i per això em preocupa més, perquè algunes de les experiències que s'estan fent fins ara o fins i tot el tema de les residències, s'estan fent sense els ajuntaments, amb la qual cosa, si l'experiència prèvia es fa, diguem-ne, sense massa paper dels ajuntaments –per ser pur, per dir-ho en puritat– doncs encara ens preocupa més.

Com també ens preocupa..., i creiem que s'hauran de fer canvis en el percentatge de la participació del món local en el consell de direcció, que té un pes del trenta-tres per cent i que nosaltres considerem que hauria de ser més elevat i també obrir-ho a empresariat, sindicats i també tercer sector.

I vull acabar aquest últim minut i escaig, que no hi arriba, que em queda per parlar dels professionals, no tant dels professionals de l'agència, sinó de la disparitat que tenim entre els professionals de salut i els professionals socials, fins i tot aquells que treballen a les residències i aquells que s'hi dediquen. Si no abordem el tracte i el respecte de tots aquests professionals, difícilment aconseguirem poder tirar endavant una agència com la que volem. Estem parlant de realitats laborals molt diferents i hauré de fer un pla perquè les coses siguin d'una altra manera.

Superada la votació, avui, de l'esmena a la totalitat, doncs, tramitem les compareixences, iniciarem els treballs i d'alguna manera també ens aniria bé disposar

d'una anàlisi de les set experiències territorials que ens permeti també, des de l'experiència, tirar endavant.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Presidenta, consellers, diputats i diputades, el dia 21 de febrer de l'any de l'any 24 portem a debat el projecte de llei del Govern per poder superar aquesta primera fase de l'esmena a la totalitat, però ens podem remuntar, doncs, també al febrer del 22, quan ja el Govern va aprovar la memòria preliminar d'aquest projecte. El 7 de març de l'any 23, el conseller Campuzano, responent a una interpellació de la senyora Najat Driouech, ens convidava a tots a treballar-hi, perquè en les properes setmanes això, doncs, tiraria endavant i que ho podríem fer.

Va ser el 13 de desembre de l'any 23 quan Junts va presentar la proposició de la creació de l'agenda social i sanitària. I ho vam fer en aquell moment amb una voluntat i amb un discurs, a més a més, dient que teníem ganes de fer de llebre, que teníem ganes, diguem-ne, d'impulsar que això pogués anar, que això pogués anar endavant, i avui som on som. Avui, per tant, diguem-ne, tenim el projecte de llei del Govern a sobre de la taula.

I en aquell moment el Govern, quan vam fer la nostra roda de premsa, ens deia..., el Govern patia perquè la proposta de llei de Junts no entorpeixi la feina del Govern. Nosaltres creiem que no, que justament, diguem-ne, el que ha fet la proposta de Junts ha sigut empènyer la proposta del Govern, ha sigut intentar també impulsar poder fer que avui siguem aquí. Per tant, nosaltres aquell dia vam dir que ajudaríem i el que estem intentant fer des del primer moment també és poder ajudar perquè això pugui tirar endavant.

Ens deien també que l'agència social ha de ser una cosa de país i no de partit. Òbviament. I per això també nosaltres vam impulsar-ho, perquè pogués ser-hi. I per això nosaltres també, ho hem dit tot aquest temps, estem al costat de que això pugui arribar a bon port de forma conjunta. I a més a més, doncs, som els primers que hem dit: «Escolta'm, si hem de fer una urgència perquè puguin atrapar, es pugui atrapar, en aquest cas, la feina que va fer Junts i que ja tenim, doncs, avançada, a punt de poder constituir la..., en aquest cas, ja les compareixences preparades, doncs, fem-ho, fem la urgència perquè en això es puguin trobar i perquè puguem fer una ponència conjunta i perquè puguem arribar a bon port.» Aquesta és la voluntat amb la qual hem treballat des de Junts per poder fer justament això.

Es demanava també aquell dia que el Govern reclamava el màxim de consens als partits polítics, i és la voluntat amb la qual hi hem de treballar. Per tant, diguem-ne, el que es reclamava, aquelles pors, allò que se'ns volia tirar a sobre en aquell moment, s'ha demostrat amb el temps que pel que ens ha servit és per poder empènyer, per poder accelerar, per poder ser on som avui i perquè ens puguem trobar amb una proposta que esperem que serveixi justament per estar al costat de la gent, al costat de les persones, que, en aquest cas, en l'àmbit de les cures, en l'àmbit de l'atenció, requereixen aquesta coordinació.

Perquè, per sort, en aquest país, doncs, les persones grans, quan tenen una necessitat, tenim la sort que hi ha molta gent, hi ha molts professionals que els atenen i que els ajuden. I això és cert. Podem parlar de moltes disfuncions, que hem de millorar, que les coses han d'anar molt millor, sense cap mena de dubte, però és cert també que, quan hi han persones que tenen necessitats, hi han molts professionals que els poden atendre, que hi van a casa. I quan això ho vius de prop, veus que, escolta'm, ve un professional, ve a fer les cures, ve el metge, ve tothom a poder-ho fer.

Però òbviament això el que ha de fer és poder treballar amb un enfocament conjunt, amb unes directrius conjuntes, amb uns plans de treball conjunts, que les fitxes siguin iguals d'una banda o de l'altra, que no haguem de competir amb qui fa un model o en fa un altre. I, per tant, aquest és el veritable sentit d'aquesta agència. És l'evolució en un sistema de cures en el nostre país que el que ha de fer justament és superar aquestes disfuncions que hem tingut en molts moments.

Hem de pensar també que això ho hem d'impulsar i ho hem de fer ràpid, i, per tant, diguem-ne, aquí hem dit que les compareixences que hem presentat ja puguin servir també de..., i que ho puguem tirar endavant el més ràpid possible. Eren vint-i-un articles, que comentava el senyor Campuzano; doncs, escolta'm, jo crec que podrem treballar i ho podrem fer possible tots plegats, però hi ha d'haver una voluntat per part dels grups, però també hi ha d'haver una voluntat per part del Govern de poder aclarir. I aquí la senyora Escarp plantejava el tema dels estatuts, el tema de... Tinguem les coses preparades perquè això pugui anar endavant, perquè sabem que estem en un moment en el qual, doncs, hi estan havent moltes presses a fer moltes lleis i totes les coses sobre la taula, i el que hem de fer és centrar-nos en les que puguem acabar.

I, per tant, nosaltres creiem i posarem la nostra determinació en que això es pugui acabar i demanem el mateix a l'hora de poder-ho fer. Per què? Doncs perquè ens podem trobar, en aquest cas, que haurem d'afrontar molts temes al voltant. Ja s'ha parlat d'alguns. Haurem de parlar dels temes dels professionals, equiparacions salarials en alguns casos que se'ns posaran sobre la taula també, equiparacions en els models de treball, i a veure com ho podrem tirar endavant. Per tant, aquesta planificació i aquest funcionament és el que haurem de fer tots plegats.

I també volem que aquesta agència, en aquest cas, tingui una governança i unes directrius de veritat, i, per tant, diguem-ne, que quan anem dient que tothom hi ha de ser, tothom hi ha de ser, i hem de definir els pesos de tothom. Però llavors ha de tindre un nord clar. Nosaltres volem que hi hagi el món local i que hi sigui i que pugui participar; que hi hagin els departaments, els professionals, el tercer sector; que tothom estigui representat en els òrgans de governança. Però també és cert que al final hem de ficar les directrius clares perquè puguin servir.

I ens posem d'exemple moltes vegades les proves pilot, aquests set espais, aquests set àmbits territorials que estan treballant. Està molt bé, hi han hagut moltes experiències al llarg dels anys que n'hem anat parlant. Hi ha hagut també molta bona voluntat per part de molts professionals que han fet possible aquesta coordinació, que ha sigut més voluntat, de vegades, dels professionals que no pas del que els hi venia de dalt.

Però hem d'anar amb molt de compte que no comencem la casa per la teulada. I, per tant, diguem-ne, que, a l'hora de voler vendre, de voler explicar que estem fent tota la feina, que ja ho volem explicar a tot arreu que ja estem treballant d'aquesta manera en set àmbits territorials, anem amb compte, perquè ho estan fent, però els instruments no hi són per poder-ho fer. I, per tant, anem amb compte que no vulguem estar venent sempre que el Montsià..., ai, que la Garrotxa, que el Ripollès, que Amposta, exacte..., que ho estem treballant d'aquesta manera... Ep, anem a poc a poc, fem els instruments d'una forma ben feta, definim la governança, definim la fórmula de fer-ho, i, òbviament, tota aquesta experiència, tot aquest coneixement, tota aquesta bona voluntat que hi ha hagut al darrere, ens ha d'ajudar a fer-ho bé.

Per tant, avui nosaltres també votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat de VOX. I el que hem de fer és encoratjar-nos tots plegats a poder tirar endavant ràpidament perquè aquest projecte atrapi la proposta que vàrem fer Junts per Catalunya i voler demostrar també que, al final, des de l'oposició també podem liderar i podem empènyer perquè les coses funcionin al servei de la gent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar... Tenia la Laia Estrada...? (*Veus de fons.*) Doncs la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Primer de tot, una salutació a la companya Laia Estrada, que per qüestions de salut no pot estar fent aquest punt avui.

Bé, nosaltres, com ja vam dir també quan es va presentar això inicialment, votarem en contra de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX, principalment perquè tenim un pacte antifeixista que nosaltres sí que ens creiem. Però tal com ja vam explicar en el cas de la proposició de llei de Junts, també vam dubtar fins a l'últim moment de si presentar nosaltres mateixes una esmena a la totalitat, perquè la seva proposta ens genera molts dubtes.

Els motius són els mateixos que ja vam explicar, però abans de recordar-los, permetin-nos que els hi plantejem una reflexió: déu-n'hi-do el temps que han trigat en presentar el que venien com el seu projecte estrella; una mica més i se'ns acaba la legislatura. I és sorprenent perquè vostès ho han jugat tot en aquesta carta, no? I sentint-los al llarg de la legislatura, tant aquí al Ple com a les comissions, doncs pensàvem que tots els mals que arrosseguem a l'atenció social i sanitària s'haurien de resoldre amb aquesta agència, que veient la proposta ja veiem que res més lluny. Vostès s'han pres tot el temps del món per presentar el seu projecte i aquest temps potser hauria estat molt millor invertir-lo en la desprivatització i revertint la privatització manifesta que fan de l'atenció social i sanitària.

Bé, nosaltres no neguem que fa falta coordinació entre l'atenció social i el sistema de salut que es dona i s'està donant fins ara, però dubtem tant de l'eina com del plantejament amb el que han construït la seva proposta, com també de la utilitat real. És a dir, nosaltres dubtem que aquesta sigui la via, el plantejament que fan també ens resulta molt dubtós i, per tant, no sabem si serà útil.

Per una banda, qüestionem l'eina perquè nosaltres no som partidàries de crear agències ni aquest tipus d'òrgans que al final serveixen per crear més càrrecs directius quan tenim el personal de base cada cop més precaritzat, i es gasten els diners en nous càrrecs de coordinació tècnica en comptes de pagar millor les tècniques que ja estan coordinant i ho estan fent en precari. En qualsevol cas, pensem que la coordinació s'hauria de poder desenvolupar des dels propis departaments de la manera en la que s'han fet, diguem-ne, comissions transversals per altres qüestions d'urgència.

Fins ara no hi ha hagut agència. Això vol dir que no hi ha hagut coordinació, consellers? Vol dir que esperaran a tenir aquest artefacte per poder-se coordinar? No. Oi que no? Què passa amb la resta de departaments que no estan inclosos en aquesta agència i també han de treballar plegats? No es generen aquests artefactes institucionals. Com ho fa, per exemple, el Departament de Feminismes per implementar les polítiques a Treball, a Salut, en Interior o en Educació? Ho fa de forma transversal, no crea una agència. Exactament.

No han fet vostès comissions interdepartamentals quan hi ha hagut qüestions transversals a treballar? Per exemple, en pandèmia, no ho van fer amb la gestió de residències amb el Departament de Salut, que es va fer de forma conjunta fins que Salut finalment va agafar les competències de les residències? Per tant, aquest dubte de l'eina ens està..., segueix sobre la taula, veient la seva proposta.

El plantejament. Qüestionem el plantejament amb el que han construït aquesta proposta perquè creiem que han començat la casa per la teulada. Han anat a parlar amb la gent que està a peu de carrer? No ho crec. Han escollit certes persones per representar la gent que està al peu del carrer, que és diferent. Perquè el que comenten la resta de persones afectades, doncs, és precisament això. Han parlat amb la gent que es deixa la pell cada dia als CAP o a les residències? O amb la gent del ser-

vei d'atenció domiciliària? Perquè les treballadores, tret dels seus sindicats concrets i petits de referència, que no són els sindicats majoritaris de les treballadores, les treballadores organitzades, ens diuen que no. Els han preguntat, a les treballadores, què necessiten perquè hi hagi millor coordinació? No. Això ho han construït des dels despatxos, quedant en petites reunions amb els sindicats que els hi són afins, i han acabat de construir això per poder dir que han parlat amb les treballadores i amb la gent afectada.

També dubtem de la utilitat. Qüestionem la utilitat real que tindrà aquesta eina perquè, per descomptat, que cal coordinar les polítiques, els serveis, l'atenció, és evident, però sobretot el que cal és enfortir aquests serveis perquè tingui sentit coordinar-los. Què han de coordinar quan ara mateix són uns serveis que estan totalment afeblits, amb treballadores que cada dos per tres han d'estar fent vaga i manifestant-se perquè les seves condicions laborals i els serveis que han de prestar estan infrafinançats i, diguem-ne, deixats de les demandes que elles fan des de fa molt de temps per poder desenvolupar aquests serveis amb dignitat i amb propietat?

Això no està inclòs en aquesta agència sanitària, ni es destina cap tipus de recurs a l'enfortiment dels serveis que es vol gestionar. Ara mateix el que s'està fent molt clarament és..., o el que cal coordinar, en tot cas, són les transferències de diners públics a mans privades. Ho veiem, per exemple, amb les prestacions del PEV, que demà debatrem a proposta del Partit Socialista, en una proposta de resolució, que, com veiem, doncs sí, està posada la mesura, però qui l'està coordinant? Qui l'està desenvolupant? Perquè aquests pagaments no s'estan fent. I una mesura que és ja d'entrada insuficient, perquè l'única cosa que fa és posar-hi un pedaç perquè les persones rebin una prestació que han de pagar a la seva residència privada..., ni una cosa tan senzilla com aquesta estan podent coordinar en aquests moments.

Per últim, qüestionem la utilitat real que tindrà aquesta eina. Cal coordinar aquestes polítiques, serveis i atenció, i, per tant, creiem que a banda..., o abans de crear l'estructura que ha de coordinar els serveis, com dèiem, el que cal fer és enfortir els serveis finals.

Parlen d'enfortir el SAD. Dignificaran i internalitzaran el servei d'atenció domiciliària? O continuaran abandonant els ajuntaments en la gestió cada cop més privatitzada d'aquest servei imprescindible per l'atenció a les persones dependents a tots els municipis?

Quin serà el paper dels equips d'atenció primària? Tampoc ho explica en aquesta proposta.

Aquesta agència, en definitiva, per què servirà? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Doncs nosaltres creiem molt clarament que servirà per consolidar el desmantellament de la sanitat pública i la privatització del món residencial, que és el seu...

La presidenta

Gràcies.

Basha Changue Canalejo

...pla principal.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, avui hauria de començar la valoració del meu grup, En Comú Podem, en aquest debat a la totalitat celebrant que el Govern per fi hagi portat al Parlament un dels seus projectes de llei més anunciats. No obstant, ho celebrem amb la boca petita. Ha costat molt de temps, massa temps, donar tràmit parlamentari a l'agència, i és cert que, entre altres motius, ha es-

tat el trencament del Govern i el canvi de titulars en els dos departaments. Però un cop s'ha posat en l'articulat que dona forma a l'agència integrada, doncs, hem de dir que tampoc els ha quedat un resultat que entusiasmi davant les expectatives generades i de sentir que serà el major canvi estructural en vint anys. Després entraré en el detall d'aquesta decepció.

Nosaltres som dels que hem reivindicat l'atenció integrada amb vostès, consellers; els hi hem demanat en mocions i en totes les ocasions possibles. Tenim molt present d'on ve aquesta reivindicació i a quins problemes vol posar solució. Si fem una diagnosi de com el sistema de salut i el de serveis socials especialitzats estan intervenint en les necessitats de la població en situació de dependència o de salut mental o amb problemàtica de salut derivada dels condicionants socials, segurament coincidirem en destacar la feblesa del sistema i la manca de recursos en llargues llistes d'espera o la inequitat territorial, el dèficit estructural que arrosseguem de les retallades, les privatitzacions i la manca d'inversió en finançament adequat dels serveis o els problemes derivats de la precarietat laboral al sector social i sanitari concertat.

Segurament nosaltres serem més crítics que vostès, senyors consellers, però, tot i que els seus missatges caiguin en l'autocomplaença, és innegable que partim d'aquí, i és des d'aquí des d'on hem d'entomar el disseny del que ha de ser un instrument al servei de les persones; no des de la lògica administrativa i burocràtica de la gestió pública, sinó des dels reptes que tenim com a societat, tant dels reptes demogràfics com el del dret a la cura com a dret humà.

Hem parlat en altres ocasions de la importància de donar impuls a l'estratègia de cures a nivell català, abordant les transformacions necessàries en la cartera de serveis per garantir un sistema *de atención a la dependencia* amb major respecte a l'autodeterminació de les persones i a la seva capacitat de decidir sobre la seva pròpia vida, de com vol envellir i com vol ser cuidat i a on. I això és un canvi de model radical, que passa per la desinstitucionalització innecessària i posar recursos en l'acció comunitària, en els serveis socials bàsics, en l'atenció domiciliària, en models alternatius de llars amb serveis i en places de residències sociosanitàries públiques que garanteixin que s'aplica el nou model d'atenció centrada en la persona. I, a partir d'aquí, dissenyem l'instrument, dotem-lo de capacitat i de recursos, fem-li els encàrrecs pertinents i posem-li els objectius i les accions que ens portin allà on volem ser.

Les residències de la pandèmia no són les llars que mereixen les persones grans amb dependència. Som capaços de fer-ho millor. I tenim l'acompanyament social per fer una aposta forta en recursos. Hem passat mesos escoltant persones expertes; ja ho hem dit tot, al Parlament, només falta voluntat política per començar a construir els canvis. I el primer repte, conseller, és desmercantilitzar la cura de les persones. El lucre mercantil és incompatible amb l'atenció de qualitat a les persones.

I ara entro en algunes concrecions en el projecte de llei. Falta molta concreció en definir les competències i la pròpia governança, com es relacionaran dos sistemes que fins a dia d'avui no han tingut eines per relacionar-se eficaçment. I, si entrem en temes de governança, quin és el paper que es reserva als ajuntaments, quin és la participació dels ajuntaments en la planificació i en la diagnosi de les seves necessitats territorials i en la cogovernança dels serveis? Cal enfortir el diàleg amb l'Administració local, que també té competències en l'àmbit dels serveis socials. I si l'agència relega el paper primordial del món local, el que estarà fent és generar desequilibris territorials novament. Val la pena que repensem si el que ha de fer l'agència es coordinar-se amb la resta d'actors del territori o integrar-los en la seva estructura.

La mateixa sensació de decepció, passant a l'altre gran repte de l'atenció social i sanitària: combatre la precarietat laboral del sector de les cures. Ens ha sorprès, tal com apunta l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que ni compten ni han comptat amb els sindicats per al disseny de l'agència, i es un greu error.

Per anar acabant, hem de dir, consellers, que aquesta idea de l'agència que venia a resoldre les greus febleses del sistema s'assembla molt més a una espècie de re-partidora de contractes públics que no pas a un instrument que ens permeti crear un sistema públic fort de serveis socio-sanitaris, potenciant i protegint la gestió directa.

Volem creure que aquest text és una base amb marge i recorregut per millorar, per enfortir els serveis socials i sanitaris des de la garantia de lo públic i amb ambició universalitzadora.

En tot cas, nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat i permetrem la tramitació, amb el compromís de fer aportacions i treballar en la millora de les ambigüitats que deixen l'agència sota sospita.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, bon dia. Nosaltres ens vàrem abstenir en el seu dia a l'esmena a la totalitat contra la proposta de Junts sobre aquest mateix tema, i avui també ens hi abstin-drem. Em sembla que no necessitaré els set minuts que tinc adjudicats. Aviam, em sembla que ha quedat clar que aquest projecte de llei no convenç a ningú, no agrada massa a ningú. Em sembla que ni a vostès els agrada massa.

Jo no discuteixo ni el principi ni les bones intencions; sobretot, del senyor Cam-puzano, no tinc cap dubte de la seva sincera preocupació social i del seu sincer ne-guit per la dependència i aquestes coses. Una altra cosa és que la llei... Miri, a mi em sembla que això és una *patada pa adelante*. Vull dir, vostès saben que això, si es volgués fer bé, es volgués fer seriosament..., no tenen temps en el que queda de legis-latura de fer-ho, i penso que s'han limitat doncs a anunciar una sèrie de bones inten-cions i a embrancar-se en una cursa de sacs amb els senyors de Junts per Catalunya, i resar perquè, a la ponència, gent que en saben més que vostès, doncs, els hi donin un cop de mà i ho intentin arreglar una mica.

A mi també em preocupa..., per no repetir massa coses que ja han dit altres..., a mi també em preocupa aquesta mena de custòdia compartida que vostès s'han mun-tat entre Salut i serveis socials. Evidentment, la integració socio-sanitària tothom la desitja, però, com s'ha dit aquí, des de la Segona República. No sé si haurem d'arri-bar a la tercera, quarta, cinquena o a la República definitivament invisible per veu-re-la, perquè de moment no se n'ha sortit ningú. I, clar, fer un paper on tothom que-da bé, on fem un sudoku, un seixanta-sis per cent de la Generalitat, un trenta-tres per cent dels ajuntaments, un tracte especial a l'Ajuntament de Barcelona, però és un poti-poti que ningú sap què genera res, doncs, home, què vol que li digui?

Nosaltres..., a mi particularment m'ha inquietat molt un tema; m'ha inquietat molt un tema, que és el tema aquest que vostès parlen de la disposició de farmàcia per a les residències. Aquí s'ha parlat de les lliçons de la covid. Bé, una de les lli-çons de la covid és que a les residències va passar el que va passar perquè l'atenció primària no gosava entrar-hi precisament perquè no els hi desapareguessin les exis-tències de farmàcia. Tots sabem que això va ser així. I aquests 32 milions d'euros, ja em perdonarà, però a mi em semblen una misèria, una misèria per fer front a una necessitat com aquesta.

Dit això, bé, no m'atreviria a dir que vostès estan posant un «xiringuito», tot i que per moments ho sembla; sí que comparteixo la inquietud d'altres persones, que es gasten més diners en estructura que en assistència, en coordinar que en allò que volen coordinar.

Com deia, ens abstin-drem a l'esmena a la totalitat, perquè nosaltres volem dei-xar clara la nostra preocupació pel principi i per l'objectiu que es diu perseguir. Però no esperin que els hi donem un xec en blanc, no esperin que els hi donem un vot de

confiança, perquè la nostra confiança en la seva capacitat de gestió i d'anar per feina és molt justeta.

I aquí ho deixem, de moment.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bon dia als consellers, també a la vicepresidenta. Bien, yo tampoco voy a agotar los siete minutos. Soy prácticamente de las últimas en hablar y, además, es que ya tuvimos oportunidad de tener este debate con la proposición de ley que en aquel momento nos presentó Junts. Yo recuerdo, además, que el Govern fue crítico con esta proposición de ley, y el propio diputado Saldoni, pues, ya decía que yo creo que para lo que sirvió precisamente es para que ustedes se pusieran las pilas y, además, con una urgencia que a mí la verdad es que me sorprende un poco, porque, la verdad, que si a Junts ya le dio tiempo de preparar esta proposición de ley hace unos meses, pues a lo mejor ustedes también podrían haber acelerado los trámites desde que esto se empezó a hablar.

Y, de hecho, fue ya en época del covid donde constatamos que, evidentemente, había una disfuncionalidad entre estos dos departamentos, que necesitan, evidentemente, trabajar coordinados. Y, de hecho, nosotros en aquel momento, desde mi grupo parlamentario, así lo expresamos también, que es evidente que tanto el ámbito social como el ámbito sanitario tienen que ir y tienen que trabajar de la mano.

Nosotros pedimos esta integración. Pero sí que es cierto que lo que no compartimos es el tener que crear, pues, un organismo autónomo, administrativo, una nueva agencia para llevar a cabo esta función. Así lo expresamos ya en el anterior debate sobre esta cuestión y, evidentemente, hoy, por coherencia, pues, nos vamos a comportar en el mismo sentido. Hay una enmienda a la totalidad sobre la mesa, y nosotros en este caso, pues, vamos a hacer como hicimos en la anterior ocasión y nos vamos a abstener con la esperanza de que podamos, pues, modificar durante la tramitación de la ponencia algunos aspectos que, insisto, no nos convencen y veremos a ver cómo queda el texto final.

Pero ya le digo que la idea inicial de crear un organismo autónomo para llevar a cabo estas tareas nos parece que no es necesario. Y yo creo que quizá, pues, esta integración de la atención social y sanitaria podría hacerse coordinando las actuales estructuras administrativas y, sobre todo, lo más importante es dotándolas de un presupuesto digno y suficiente. E insisto en que creo que la creación de una nueva agencia, por sí misma, no va a solucionar todos los problemas que venimos arrastrando y que hemos detectado especialmente en el sistema de protección social.

Además, también este sistema de gobernanza que ustedes proponen, esta alternancia de cuatro años un departamento, cuatro años el otro, también creemos que no va a contribuir al buen funcionamiento de esta nueva agencia.

Aprovechando que les tengo aquí a los dos y que están ustedes en plena negociación también de presupuestos, y como creo que al final la financiación es lo fundamental en este ámbito, a mí me gustaría preguntarles qué presupuestos van a dedicar a esta estructura y qué presupuesto se va a destinar a los servicios que gestione la agencia, que al final es lo que importa al ciudadano. Y esperemos también que no pase, pues, como en la creación de otros organismos públicos, donde al final más de la mitad del presupuesto va a parar al capítulo I de personal y al capítulo II, que es el gasto corriente, pero al final para los servicios nos quedamos sin financiación. Soy consciente de que no tendrán turno de réplica, pero dejo aquí la pregunta y seguro que tenemos ocasión de hablarlo en otro momento.

Yo, como les digo, insisto, bajo nuestro punto de vista, lo que habría que hacer sería coordinar las direcciones generales y coordinar esas estructuras administrati-

vas que a día de hoy ya existen, que es cierto que necesitan trabajar, pues, de manera conjunta y que eso no está ocurriendo, pero creo que deberíamos encontrar otra forma.

Como les digo, nosotros nos abstendremos en esta enmienda. Y no rechazamos de pleno la creación de la agencia, pero creemos que, para poder votar a favor, cuando tengamos el texto final de este proyecto de ley, creo que paralelamente habría que aprobar también una simplificación y una reducción de la estructura administrativa, porque, si no, es que al final nos vamos a encontrar con una doble o una triple estructura, que lo que va a hacer va a ser complicar la gestión, en lugar de simplificarla, que entiendo que es lo que buscamos, y sobre todo especialmente para el sector y los entes locales que también gestionan este tipo de servicios.

Dicho esto, nos preocupa también la participación del sector en la gestión de la agencia. El propio proyecto de ley prevé que el consejo de dirección –creo que es el artículo 12– esté compuesto por vocalías en representación de la Administración de la Generalitat, de los entes locales, y una vocalía en representación también de las organizaciones de consumidores y usuarios de Cataluña en el ámbito tanto de los servicios sociales como de los servicios de salud.

Pero yo creo que no deberíamos perder de vista que el sector de servicios sociales está especialmente gestionado por entes privados y también por entidades cooperativas. Y el sector ya ha denunciado que no han podido participar en el proceso de definición del modelo de la agencia. Me pone usted cara rara, señor Campuzano, pero le recuerdo que así mismo lo indica, pues, el dictamen de la ACRA, por ejemplo, entre otros, y también que el tercer sector social ha pedido formar parte de manera formal de estos espacios de gobierno y de esta decisión de la configuración de la nueva agencia.

Insisto que esto, pues, tendremos oportunidad de tratarlo más adelante durante los trabajos que desarrolle este proyecto de ley, y, como decía, pues, a día de hoy, nos vamos a abstener y veremos a ver cómo quedan finalmente los trabajos.

Gracias.

La presidenta

Per part de la diputada no adscrita..., té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Gràcies, presidenta. D'entrada, coincideixo en que la integració és la batalla a guanyar per millorar l'estat del benestar a Catalunya. També, que cal una gran transformació i que un canvi de model podria ser-ho.

Però és molt important fer les coses bé, fer-les molt bé, perquè hi ha moltes experiències recents d'oportunitats perdudes per no haver fer les coses, i podria posar, per exemple, la dependència. I és que els catalans estem sotmesos sempre per una situació insòlita i inacceptable. La dependència ens ha posat de manifest, altre cop, de nou, un infrafinançament crònic insostenible, a més a més d'una invasió de competències. En tot cas, que l'Estat no pagui no justifica fer les coses malament.

Finalment, és molt important l'expedient únic, unes directrius molt clares, recursos humans, recursos econòmics, que són les garanties perquè els usuaris puguin rebre una atenció que necessiten i que mereixen en aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jordina Freixanet Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Hola, bon dia, presidenta. Consellers, vicepresidenta, diputats, diputades, com saben, no és la primera vegada que parlem de la necessitat de creació d'una agència

d'atenció integral social i sanitària. No és la primera vegada que en parlem en aquest Ple. No és la primera vegada que en parlem en comissions. N'hem parlat moltes vegades i vam tindre l'oportunitat de parlar sobre el fons i sobre les formes el passat 13 de desembre, tot just fa dos plens. Per tant, si m'ho permeten, intentaré centrar-me, per no ser molt repetitiva, en alguns punts i donar per obviada tota l'explicació que s'ha fet sobre el contingut del projecte. Però crec que també és important fer ressaltar alguna de les coses que s'han dit o tornar-hi a ficar l'èmfasi pertinent.

Que Catalunya necessita una millor coordinació entre els serveis de salut i serveis socials és evident –el conseller de Salut ens ha explicat d'on venim–, però també és evident que la covid ens va donar un gran aprenentatge. Estàvem en aquell moment en el tercer pla d'integració social i sanitària, i allà ens va permetre veure diferents coses. La primera, que l'emergència ens va demostrar que encara hi havia desconeixement en el sistema de serveis socials i serveis de salut, i mancances. És a dir, hi havia desconeixements i mancances, i, per tant, calia aprofundir en aquesta manera que portàvem treballant interdepartamental des de feia molts i molts anys per tal de que això es pogués treballar de millor manera.

Per altre costat, també es va evidenciar que hi havia una falta d'estructura, especialment hi havia una falta d'estructura del Departament de Drets Socials. La supressió de l'ICASS l'any 2014, l'externalització quasi absoluta, la congelació de les plantilles de gestió mentre hi havia un increment en el nombre de serveis i la divisió competencial en l'àmbit social van generar que el departament..., especialitzat en la provisió de serveis, però amb molt poques capacitats per la seva gestió. I en una situació de crisi això encara es va evidenciar més.

Per tant, fa més de deu anys que portem parlant d'aquesta necessitat, i és ara –és ara– que el conseller de Salut i el conseller de Drets Socials, en lloc de desmantellar els serveis públics, es posen a la feina, a fer aquesta feina, però a fer tota aquella feina que també hi havia pendent de feia anys i anys, plens d'anuncis i de bones intencions, però que estava pendent. I, per tant, a dia d'avui tenim un govern que compleix.

Vam dir que la darrera setmana de gener estaria en seu parlamentària. La darrera setmana de gener estava en seu parlamentària, però no ha pogut arribar a aquest Ple perquè, evidentment, tot i fer un tràmit extraordinari i urgent, és evident que hi ha uns terminis parlamentaris que s'han de complir.

En segon lloc, crec que és important que més que mirar enrere, més que mirar tot allò d'on venim, mirem sempre endavant. I també és important destacar que mentre estem creant l'agència hem fet molta feina, és a dir, el mes de febrer, quan estàvem en ple procés participatiu d'aquesta llei que s'està portant avui al Parlament, estàvem amb tot el desplegament territorial –tot el desplegament territorial–, perquè és evident que per poder també tramitar la llei caldrà tenir l'estructura feta, i, per tant, de més de cent iniciatives se'n van seleccionar set per veure si aquestes podien ser també referents i mentores d'aquest desplegament que volem que sigui ràpid.

Però també s'han impulsat projectes innovadors en el marc dels diferents fons provinents de la Unió Europea. Jo crec que aquestes setmanes el conseller Campuzano se n'ha fet un fart d'anar per tot el territori a explicar les bondats d'aquests projectes innovadors i les bondats també de rebre aquests fons, perquè sense fons no es poden transformar, i que la Unió Europea hagi pogut també utilitzar-los com a eina de transformació en els drets de les persones.

Però és que en el passat mes de desembre, mentre estàvem també debatent la proposició de llei del Grup de Junts, s'anunciava que els equips d'atenció primària atendrien directament les persones de les residències de gent gran. Per tant, mentre creem l'estructura fem la feina.

Per tant, direm: és oportú crear una estructura de coordinació politicoestratègica, que encara s'ha tornat a ficar en dubte en alguns grups? A la majoria no, eh? Jo

crec que, en això, la majoria estem d'acord. No només és oportú, sinó que és necessari, i és necessari fer-ho amb consens, compromís i determinació.

I ho vam dir i ho repetim: creiem que és important anar ràpid i fer-ho bé, però, diputats i diputades, el que cal ara precisament és agilitat, eficàcia i compromís en la tramitació.

Ja ho tenim aquí. Tenim la proposició de llei, que va arribar el 13 de desembre, per part del Grup de Junts per Catalunya, i hem vist que el nivell de compareixences que s'han demanat en aquest termini supera la vuitantena. Avui portarem també el projecte de llei; un projecte de llei que, en fase de participació, ha rebut més de 350 propostes, totes les entitats del sector, que han tingut l'oportunitat de conèixer el text, el món local i també el conjunt dels agents implicats. I, en aquest sentit, crec que és bo també recordar que tots els projectes de llei de la Generalitat, perquè aquest Parlament ho ha decidit, passen un procés participatiu previ on tots i totes aquelles persones que vulguin ho poden fer de manera telemàtica, de manera asíncrona... Per tant, crec que és important que més que nosaltres ens erigim de que som els que coneixem totes i cadascuna de les persones..., crec que també tenen tot el dret del món a que les pròpies persones ens puguin dir què en pensen. I això s'ha recollit i això es porta. Per tant, avui ens arriba un text molt més treballat, un text molt més participat i un text molt més consensuat.

Per tant, no tenim dubtes en el compromís dels diferents grups sobre el fons, sobre aquesta necessitat de disposar d'aquesta eina, de la integració social i sanitària. M'agradaria ara dirigir-me a tots els grups, perquè, més enllà de dir que arriba tard, que arriba tard, tots saben, i a més el document ho representa, que hi ha quaranta-sis tràmits per fer. En fem un per setmana, d'aquests tràmits, com donar audiència al Consell de Govern Locals? Els diem que en una setmana ens diguin què n'opinen? Creuen que en un any això es pot arribar a fer? Home, doncs crec que al que nosaltres ens hem de comprometre avui aquí precisament és..., no dir que abans d'acabar aquesta legislatura no el podem dur a terme, perquè em sembla una incoherència en els seus propis termes.

Però fem números. Si volem..., hi ha més de vuitanta compareixences en la «pro-po», i ara tenim el projecte, que en poden haver unes quantes més. Arribem al centenar de compareixences. En fem cinc per setmana, i ens comprometem a treballar tots conjuntament. Creuen realment que arribarem, abans de l'estiu, a tindre aquest text aprovat?

Sincerament, jo ja els avanço que nosaltres posarem l'accelerador. Posarem l'accelerador en aquest projecte i posarem l'accelerador en totes les altres proposicions que s'estiguin tramitant, però crec que hi ha d'haver un compromís d'agilitat, d'eficàcia i de fer-lo possible, perquè hem de posar les persones al centre, els drets de les persones al centre, i les eines i els recursos d'aquestes persones al centre.

Per tant, els terminis, les tramitacions, el debat parlamentari, quan aquest text porta treballat de fa més d'un any i tenim tots els documents de tots els organismes que hi han participat..., crec que no podem de cap de les maneres fer que això no sigui possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 9 vots a favor, 111 en contra, 10 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el pla únic d'obres i serveis de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

(Remor de veus.)

Gràcies, diputats; si aneu abandonant en silenci i ràpidament..., i el senyor diputat podrà començar.

(Pausa.)

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., vicepresidenta, la interpeho avui sobre el PUOSC, sobre el pla únic d'obres i serveis de Catalunya, i ho faig perquè des del nostre grup volem posar l'accent, volem posar el focus en aquesta eina de suport al món local. I dic «món local» entenant que aquí dins hi hem de comptar tant ajuntaments, com consells comarcals, com entitats municipals descentralitzades. De fet, estem, en aquest 2024, en la fase final del pla que es va convocar el 2019 per les anualitats del 2020 al 2024. Per tant, enguany s'haurien d'acabar els projectes que van obtenir subvenció en aquella convocatòria.

Però, miri, primer, abans d'entrar en les concrecions de les preguntes que volem que ens respongui en aquesta interpellació, vicepresidenta... Sí, preguntes que ens fem tots, que es fa el món local; preguntes sobre la nova convocatòria del PUOSC. Necessitem oportunitats i certeses també per al món local, alguna esperança, alguna notícia positiva.

Per tant, com deia, m'agradaria, abans de fer-li les preguntes concretes, fer-li algunes valoracions prèvies. Crec que coincidirem la majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra si valoréssim la importància del món local, de la tasca soferita i constant d'alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores en defensa dels seus veïns i veïnes, en la contribució a la cohesió social, la dinamització i l'enfortiment de la nostra economia i de superar moments d'adversitat de tot tipus.

En moltes ocasions, en aquesta cambra hem sentit de la majoria dels grups parlamentaris al·lusions al món local, agraint esforç i sacrifici econòmic i compliment normatiu. Suposo que tots i totes en tenim exemples, però si recordem els més recents..., com la superació de la covid-19, que no s'hauria fet sense la contribució importantíssima de tots els ajuntaments i de tot el món local.

Les conseqüències de la guerra d'Ucraïna, la inflació, l'increment dels costos energètics i dels combustibles, el que vam començar a fer ahir amb el Ple monogràfic sobre la sequera, sense els ajuntaments no ho superarem. No els sancionen més.

Per tant, com deia, el món local ha liderat en moltes ocasions les accions per aconseguir que els catalans i catalanes en el seu conjunt superin acceptablement els reptes del moment, els reptes de la globalització. Són també el món local els que amb el seu dia a dia aconsegueixen allò que sovint parlem, allò de l'equilibri territorial, oferint oportunitats a tothom, a qui no en troba, visquin on visquin de tot el territori català.

I clar, després, suposo, de coincidir en aquestes reflexions sobre el món local, nosaltres ens preguntem: «Tenim un govern de la Generalitat de Catalunya que està al costat d'aquest món local? Finança adequadament la Generalitat de Catalunya el món local, d'acord amb les competències pròpies i les que presta que no són pròpies?» Doncs, mirin, ja els hi dic jo: «No, categòricament no. No, vicepresidenta.»

Agafem les dues referències més importants de suport econòmic de la Generalitat envers el món local. I no comptarem, òbviament, convenis per serveis concrets ni contractes programes, que sovint tampoc acaben cobrint tots els costos del servei, com per exemple el cost de les places d'escola bressol que assumeixen els ajunta-

ments. Però mirin, parlem del Fons... –la primera referència–, del Fons de Cooperació Local que transfereix anualment la Generalitat a aquest món local. És insuficient malgrat els augments que hi han hagut en els darrers anys, ja que és l'única transferència no condicionada, és a dir, el que poden destinar els ajuntaments i el món local a despeses corrents.

Però, clar, si mirem el pressupost del 2022, la consignació econòmica d'aquest fons de cooperació va ser de 135 milions d'euros, un 0,56 per cent dels ingressos corrents de la Generalitat de Catalunya. La del 2023 va ser una mica més, de 145 milions d'euros, una mica més. Però, clar, i si ho comparem amb el Fons de Cooperació Local de fa deu anys, del president Montilla? Llavors eren 156 milions d'euros. Per tant, s'entén, doncs, que no hi ha hagut..., no s'ha tingut en compte sobradament el món local en aquests darrers deu o dotze anys i que s'han anat reduint les dotacions per als ajuntaments, per a aquest món local, d'aquest fons, i que les necessitats, com explicava abans, han sigut cada vegada més més diverses i més complexes? Crec que sí.

El segon, el PUOSC, el que motiva la nostra interpellació. Comparem l'actual PUOSC, el del 2020-24, amb l'anterior que hi va haver, el del 2008 al 2012, tenint en compte que entre el 2013 i el 2019 no hi va haver convocatòria i els ajuntaments durant set anys es van haver d'espavilar i tirar endavant com van poder. Crec que comparar-ho és adequat. Doncs, mirin, la dotació econòmica del Govern de la Generalitat per al 2020-2024 és de 250 milions d'euros per totes les anualitats, per cinc anys, mentre que la del 2008 al 2012 era de 648 milions d'euros. Suposa que l'actual és un trenta-vuit per cent de la dotació de la de fa més de deu anys. S'entén?

Miri, l'actual PUOSC ha caigut en una irrellevància absoluta i representa un instrument molt poc adequat per garantir les necessitats de pobles i ciutats, les de Catalunya. A més, és marginal en el conjunt de les transferències de la Generalitat al món local, ja que representa poc més d'aquest u per cent del finançament del conjunt de les inversions locals agregades.

En fi, vicepresidenta, com es diu col·loquialment, la velocitat es demostra caminant, i en aquest Govern i en els anteriors de la Generalitat, envers el món local, crec que han estat parats, aturats o gairebé sense moure's.

Si ens creiem que els ajuntaments són govern –que ho són–, els hem de tenir en compte, els hem d'escoltar, els hi hem de donar eines; si no, tot són molt bones paraules, bones intencions i molt poques concrecions.

I, per tant, per això fem aquesta interpellació, vicepresidenta, perquè cal que ens posem a treballar per tenir la feina feta abans de que acabi aquest 2024. Els ajuntaments, els consells comarcals, les EMDs ho estan esperant; no saben amb què poden comptar.

Per tant, consellera, aquesta és la primera pregunta que li fem: per a quan la propera convocatòria del PUOSC? Al nostre entendre, creiem que hauria de ser en aquest primer semestre del 24 les bases i la convocatòria, per tal que els ajuntaments puguin presentar els projectes i tinguin i aconseguixin les subvencions i es resolguin abans de que acabi aquest 2024.

Els equips de govern del món local d'aquest nou mandat estan planificant els seus projectes i han de saber, com li deia abans, amb què poden comptar. No els podem deixar de nou uns quants anys més sense aquest recurs econòmic. Oi que no? Creiem que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de finançar com es mereixen els ajuntaments, el món local. I ho ha de fer sense el concepte de concurrència competitiva? Nosaltres creiem que sí. I ho ha de fer tenint en compte els criteris objectius amb una assignació mínima garantida? També ho creiem. Sense fórmules que no es poden interpretar ni amb la dotació econòmica que els correspon? També ha de ser així.

Caldrà tenir en compte la tipologia dels municipis i comarques, afavorint, com hem dit en altres ocasions, municipis petits i rurals, amb municipis..., potenciant els

quins tenen més nuclis de població, més extensió de terme municipal o menys densitat de població; o aspectes també socials com són el percentatge d'envelliment, d'atur, de renda de la població, etcètera.

Per tant, vicepresidenta, com li deia, doncs, crec que en aquests moments hi han molts equips de govern que porten gairebé un any que estan planificant els seus projectes de mandat, que estan intentant veure d'on poden aconseguir els recursos, i necessitem donar-los aquestes respostes, necessitem donar-los aquestes explicacions, perquè en aquests moments no saben, no saben amb què poden comptar per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. Calen aquests criteris, com deia, que s'entenguin, que siguin clars, que no hi hagin fórmules que semblen jeroglífics egipcis, en l'anterior convocatòria del 2020-2024, i, per tant, que no generin confrontació ni males interpretacions en el món local.

Per tant, això és el que volem que ens expliqui. Veig que se m'acaba el temps; en la segona part de la meua intervenció li concretaré algunes de les propostes que des del nostre grup parlamentari volem traslladar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la vicepresidenta, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Diputat, bé, efectivament, coincidim que el pla únic d'obres i serveis, doncs, és una gran eina, en aquest cas, el que està vigent encara, perquè aquest any encara és el darrer de l'annualitat 2020-2024. Ha estat un repte per als ajuntaments, consells comarcals. El darrer mandat municipal ha estat duríssim, i crec que en això coincidim. Vostè ho deia, les conseqüències de la pandèmia, que de fet han afectat aquest PUOSC, perquè quan hi va haver l'aturada de tota l'activitat també va afectar l'àmbit de l'obra pública. I, per tant, s'han vist perjudicats.

També deixi'm recordar temporals com el Dana o el Gloria, que no afecten el conjunt del país, però sí una part substancial, que també van tenir un impacte important en l'obra pública i en el fet d'haver de revertir, doncs, la situació que es va produir i pal·liar-la.

També la guerra d'Ucraïna quant a preus; bàsicament, quant a preus i emergència, diguem-ne, humanitària. Però, en qualsevol cas, moltes obres es van veure afectades, ja sigui en les licitacions, ja sigui en les adjudicacions, ja sigui perquè van deixar de ser viables econòmicament. Per tant, van haver de replantejar també els ajuntaments, consells comarcals, doncs, el PUOSC.

I ara, actualment, doncs, la situació d'extrema sequera, que també fa que algunes inversions ara hagin passat a ser prioritàries, i, per tant, tot el cicle de l'aigua hagi passat a ser prioritari per als ajuntaments.

Efectivament, anys complexos que han viscut els ajuntaments. I sempre ho faig i avui també, i des d'aquí aprofito per agrair l'esforç enorme que fan les alcaldies d'aquest país per tenir, doncs, els serveis públics a punt per sempre donar resposta en els moments més difícils.

Per tant, aquesta situació excepcional que es va viure en el mandat passat i també aquest, efectivament, ha fet, va fer que el PUOSC no es pogués executar i no es pogués justificar en la mesura que estava prevista.

En aquest sentit, conscients d'això, el que hem fet amb el PUOSC actual –i deixi'm que en faci una pinzellada i després li parlaré del futur, òbviament–, doncs, s'han implementat mesures de flexibilització, perquè, si no, hagués sigut impossible. Per tant, s'ha donat més temps d'execució i, diguem-ne, en l'obra en sí, perquè justament les circumstàncies han fet que els terminis no es poguessin mantenir. En tres ocasions hem hagut de flexibilitzar, doncs, aquesta qüestió.

També els canvis de destí. Ho vull destacar, perquè és evident que no és fàcil per una Generalitat de Catalunya canviar, doncs, tots aquests aspectes. Ho hem fet per-

què, si no, no eren viables algunes de les obres que estaven previstes en el PUOSC, ja sigui obra nova, obres de rehabilitació, obres, com li deia, vinculades al cicle de l'aigua, etcètera.

Per tant, som conscients que segurament no hem acabat de donar resposta a totes les casuístiques que s'han produït, però sí que hem intentat, doncs, incorporar el màxim possible de circumstàncies.

De fet, aquests dies, com que estem fent una ronda d'explicació de l'Estatut de municipis rurals als 578 que en aquests moments estarien dins, hem parlat molt també de PUOSC. Hem parlat molt de les seves preocupacions, necessitats. Ens ha anat molt bé, perquè és un diàleg molt més directe..., que ja el teníem, òbviament, però ara el tenim absolutament directe. També amb els consells comarcals, també amb les diputacions, amb qui tenim un òrgan tècnic de col·laboració durant aquesta legislatura.

Per tant, sabem perfectament la situació complexa que han hagut de viure els ajuntaments, sabem perfectament que sort que hem pogut modificar alguns dels aspectes; però que, en qualsevol cas, teníem unes limitacions pel que fa, doncs, a aquesta flexibilitat.

En qualsevol cas, el que hem fet precisament és repensar o aprendre d'aquest PUOSC actual, de tal manera que, efectivament, aquesta eina tan important d'inversió per donar resposta als reptes que tenen els ajuntaments s'adeqüi a les necessitats reals del món local que vostè hi feia referència. De fet, el PUOSC actual ja preveia que els municipis de menys població, que no poden assumir tantes despeses o cofinançaments o elements d'aquest estil, doncs, tenien una diferenciació. En aquest sentit, tot el que eren línies d'ajut per fomentar l'equilibri territorial, tot el que era igualtat d'oportunitats per la ciutadania, tot el que era reforçar recursos i esforços per aquests ajuntaments estava incorporat ja en aquest PUOSC. I, en definitiva, del que es tractava o del que es tracta en aquest PUOSC actual i el que estem preveient de cara al futur és prestar millor els serveis, impulsar l'activitat econòmica arreu del territori, preveure o, en tot cas, prevenir els riscos naturals que ja en aquests moments patim i potenciar l'accessibilitat en diferents termes, però també en el digital.

Per tant, per això es va recuperar el PUOSC en el seu moment, després d'una dècada d'inexistència –també ho vull recordar, perquè a vegades ens en oblidem. I, certament, les diputacions, en certa manera, van haver de suplir aquesta feina que la Generalitat de Catalunya en el seu moment no va poder fer, per les circumstàncies que siguin. I, per tant, ens situàvem en un PUOSC més antic, del 2008 al 2012, mentrestant hi havia un PUOSC de manteniment, si ho recorda; és a dir, hi havia un PUOSC més petit, diguem-ne, que el que feia és suplir algunes carències en l'àmbit de manteniment. Però és evident que no feia, doncs, la funció de suport a la inversió.

Per tant, jo li faig també una mica de balanç, perquè vostè també ho ha fet: en aquests últims vint anys la Generalitat de Catalunya ha destinat 1.300 milions d'euros en inversió en aquest concepte de PUOSC; també cal sumar-n'hi altres vinculats a biblioteques, a telecomunicacions... Si hi sumem també els de manteniment, ens situem a 1.700 milions d'euros. Per tant, no és menor la xifra que li dono.

En aquest darrer, va poder ser de 250 milions d'euros. Efectivament, segur que insuficient. Jo en aquell moment també era alcaldessa i, per tant, recordo perfectament totes les xifres i totes les circumstàncies que hem hagut de tenir també en l'àmbit local. Però, en qualsevol cas, en aquest PUOSC el que preveiem, com li deia abans, és que hi havia dues línies importants: la línia de subvencions a la inversió en el conjunt, 160 milions d'euros; la línia per acció territorial per municipis més petits, concretament de menys de cinc mil habitants, 90 milions d'euros. En aquest sentit, unes actuacions més destinades al que és un repte no només de Catalunya, al conjunt de l'Estat, al conjunt europeu, que és el reequilibri territorial, la pèrdua de població que, com sap, en parlem molt aquí en aquest Parlament i al conjunt del país. De tal manera que els ajuntaments més petits tenien un nivell de cofinançament més

important. Aquest suport ha anat bé des del punt de vista de poder tirar endavant inversions. Sovint als ajuntaments un cinc per cent és molt per poder aportar, doncs, de complement en la inversió.

De tal manera que, si mirem el territori en el seu conjunt, als municipis de l'Alt Pirineu i Aran s'hi han destinat, en aquest PUOSC actual, 33 milions d'euros; en el cas de les Terres de l'Ebre, 13 milions d'euros; en el cas de la Catalunya Central, 37; al Penedès, 16; Girona, 53; Lleida, 50; Barcelona, 20, i al conjunt de Tarragona, 26.

Li donaré unes xifres més, diguem-ne, properes. L'any 2023 vàrem finançar 27,7 milions d'euros. Aquest febrer, a finals de febrer, els ajuntaments ens han pogut justificar 6 milions d'euros, i, per tant, durant aquest 24 acabarem de pagar tot el conjunt d'aquest PUOSC actual.

Bàsicament, per fer un repàs, han estat projectes vinculats a ampliació de residències de gent gran, a millores d'infraestructures d'accés a municipis, també camins, millora de la xarxa d'enllumenat o d'abastament d'aigua potable, condicionament de zones esportives o parcs infantils, o bé centres culturals.

M'agrada que parli de que el finançament dels ajuntaments és insuficient. Hi estic d'acord. I hi estic d'acord des del punt de vista del barret de la consellera de la Presidència i hi estic d'acord des del barret que he tingut del món municipal. I també m'encanta que parli de finançament local, perquè bàsicament és un finançament que als municipis els hi ve de l'Estat.

I, en qualsevol cas, i pel que fa a Catalunya, per això també volem un finançament singular, perquè tenim competències en Mossos que no tenen altres territoris, tenim competències en recerca que no tenen altres territoris, però també tenim competències en l'àmbit d'ajuntaments que no tenen altres territoris, pel nostre Estatut. Per tant, per això també volem aquest finançament.

Però malgrat totes les dificultats que li he expressat de finançament, d'una legislatura municipal molt complicada, i aquesta també, com li deia, per la sequera, crec que del que ens hem de felicitar és que hem estat capaces i capaços de dur a terme la maximització d'aquests recursos, treure'n el màxim de profit, donar la màxima flexibilitat als ajuntaments; per tant, intentar posar-los les coses fàcils perquè puguin prestar els serveis, perquè puguin tenir els equipaments de qualitat. I, de fet, ho fem des de la confiança, des del reconeixement, des d'una estratègia compartida de desenvolupament territorial, des de gairebé un vestit a mida que intentem, doncs, dotar.

En qualsevol cas, també elements de simplificació en la tramitació, també elements de reducció de burocràcia són importants pel conjunt dels ajuntaments, però especialment pels que tenen menys recursos humans i econòmics. I el que fem justament en aquest moment actual és la darrera empenta al PUOSC actual; però també, com deia vostè, treballar en el proper, que serà de quatre anys, 25-28, que en la segona part, perquè ja no em quedarà temps, desgranaré. Però, en qualsevol cas, van en la línia de repensar el model; per tant, ser més flexibles, ser més simples en la tramitació, fomentar encara més l'autonomia local i, per tant, en això crec que coincidim, i, evidentment, construir un país més equilibrat i més cohesionat.

I, en tot cas, en la segona part li desgrano exactament en què consistirà el nou PUOSC.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, presidenta. Sí, miri, vicepresidenta, gràcies per les seves explicacions, però, miri, d'entrada no m'ha contestat la primera pregunta que li he fet: per a quan el nou PUOSC? Per a quan? I m'ha dit que hi estan treballant. Però, sí, nosaltres quan escoltem, per part del Govern, que vostè n'és vicepresidenta, això, que

hi estan treballant, doncs, ens posem una mica a la defensiva, perquè no sabem els terminis i la rapidesa que hi volen donar. I com li deia, doncs, el temps passa volant i els dies també passen volant. I, per tant, doncs, ens hem d'afanyar. D'acord?

Per tant, miri, per molt que vostè vulgui justificar una mica, doncs, tot el que han fet les xifres és que són clares i són evidents, i sense fer grans interpretacions se'n treuen conclusions d'una manera ràpida: amb 50 milions d'euros per tot Catalunya a l'any no n'hi ha per res, vicepresidenta, no n'hi ha per res.

I, per tant, tornem a la convocatòria del 2008-2012? Serem capaços de dotar el nou PUOSC amb prop de 162 milions d'euros l'any? Nosaltres ho plantejarem, perquè crec que és el que es necessita i crec que és el que els ajuntaments, el món local, doncs, en aquest sentit, es mereixen.

Hi han moltes coses, i serà el que treballarem en la nostra moció subsegüent, doncs, perquè aquest Parlament els faci anar més de pressa a vostès, els faci concretar els terminis i no se'ns escapi aquesta oportunitat.

Però, miri, necessitem que es reformuli aquest pla. Vostè ho ha dit. Sí, ho podem entendre, però en l'actual PUOSC es penalitzen els ajuntaments. Aquesta confiança a la que vostè apellava no s'aplica, no l'apliquen vostès. Una qüestió, doncs, un exemple molt clar: quan l'actual PUOSC avança diners a un ajuntament i aquell ajuntament, per les circumstàncies que sigui, no pot executar aquell projecte, se li demanen interessos. És a dir que aquells diners que la Generalitat ha avançat, el percentatge aquell de bestreta que ha avançat la Generalitat a l'ajuntament, la Generalitat, si l'ajuntament no el pot executar, la Generalitat, li demana interessos de demora. Crec que és innecessari, doncs, aplicar aquesta mesura.

Necessitem, com vostè deia, el concepte de la simplificació administrativa. Parli amb secretaris, secretàries i interventors i interventores de qualsevol ajuntament de Catalunya. Quan els hi parles del PUOSC, d'entrada es posen a la defensiva; diu: «Bé, a veure, necessitaré uns dies o setmanes per poder-me posar en situació.» Per tant, necessitem que això que a vegades expliquem molt bé de la simplificació administrativa sigui una realitat.

S'hi ha d'incorporar canvis, a la nova convocatòria, permetent diferents fórmules d'execució, donant flexibilitat, sí, però donant flexibilitat de debò, i, òbviament, sempre complint la llei de contractes del sector públic.

S'ha de diversificar la tipologia de projectes i finançament: obres, serveis, adquisició de béns i de béns immobles, que ara en l'actual convocatòria és una despesa no elegible, o fins i tot redactar la redacció de plans i projectes municipals, que cada vegada tenen un cost més elevat. Hem de poder sol·licitar des dels ajuntaments aquests conceptes. I fer, fins i tot, si fa falta, a algun ajuntament, transferències de crèdit i més recursos incondicionats.

S'ha de permetre també el reajustament de terminis. Sí, es va fer amb la covid, era obvi, no podien els ajuntaments perdre aquesta oportunitat. Reajustar els terminis d'execució, la justificació econòmica i admetre canvis no substancials en els projectes, que ja li dic que, quan algun ajuntament ho ha de fer, es posa a la defensiva.

I els canvis de destí; els canvis de destí que siguin fàcils, que siguin simples i que es puguin aplicar.

I, finalment també, també cal –l'actual PUOSC ho preveia– establir mecanismes de seguiment i d'avaluació, perquè el compliment dels objectius dels projectes quedi bàsicament, doncs, contrastat i avalat.

En fi, vicepresidenta, com li deia, no podem perdre més temps; no podem perdre més temps, perquè si veiem, a veure, alguns un hipotètic avançament electoral..., ens tornarem a quedar, no sé..., vam estar set anys, no sé quants anys sense una nova convocatòria del PUOSC, i, per tant, cal que ho fem en aquest primer semestre del 24 i que quedin resolts, abans que s'acabi aquest 2024, la resolució i l'atorgament de subvencions.

I fem-ho de debò, vicepresidenta. Vostè ha apel·lat a la confiança. Confiança entre administracions, el món local i la Generalitat, perquè sovint el seu govern no actua amb aquesta confiança de debò.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica la vicepresidenta, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Bé, diputat, comencem, doncs, amb la nova convocatòria; la nova convocatòria, de quatre anys –i no de cinc com aquesta–, és a dir, 25-28; nova convocatòria, l'estem treballant per tenir-la a punt; les bases, a l'estiu. Per tant, «ho tenim a tocar», que diria aquell.

Per altra banda, la idea és que s'acabi resolent durant aquest any. Per tant, en aquest sentit, el 24 ja tindriem els diners que els ajuntaments rebrien a partir del 25. Per tant, aquesta és la previsió que fem; òbviament, si és possible, sempre hi poso un serrell, però, en tot cas, la idea és aquesta.

En qualsevol cas, crec que n'hem après molt del PUOSC actual; hem après que hem de ser més flexibles, hem après que hem de poder reconduir situacions excepcionals, hem après que el món gira molt ràpid i cada vegada gira més ràpid, i, per tant, el que un dia pot semblar una prioritat, pot girar-se com un mitjà l'endemà per moltes casuístiques que hem viscut, i no cridem el mal temps, perquè déu-n'hi-do el que hem viscut en els darrers anys.

Per tant, aquí el que es planteja és..., malgrat que la normativa de subvencions és la que és, i, per tant, això que vostè em plantejava de les bestretes i els interessos, l'Estat s'hi troba igual i totes les administracions ens hi trobem igual, però, en qualsevol cas, és cert que volem anar a un nou canvi de paradigma amb relació a aquesta eina tan potent, que és el PUOSC.

N'hem après, com l'hi deia, però també creiem fermament que hem de fomentar l'autonomia local i que, per tant, qui més sap què necessiten els ciutadans i ciutadanes d'un municipi són els seus ajuntaments. Per tant, partint d'aquesta premissa, aquí el que plantejem és que ajuntaments, consells comarcals, entitats no hagin d'encasellar tant els projectes en categories que segurament no formen part de les seves prioritats. Per tant, evidentment..., uns principis bàsics, però, a partir d'uns principis bàsics..., molt més marge per triar en què destinen els seus recursos.

Quatre eixos. Serà un fons incondicionat, serà un fons flexible, serà un fons més fàcil de gestionar i serà un fons respectuós amb l'autonomia local. Per afavorir aquest plantejament, aquests eixos, és evident que els ajuntaments han de poder triar les seves prioritats quant a inversions, i també és molt important destinar-hi més recursos; i, per tant, la previsió que fem és destinar més recursos a aquest nou PUOSC per donar resposta a les necessitats.

També preveiem altres canvis, com ara que tornin a poder rebre ajuts, subvencions del PUOSC, els nuclis de població; és a dir, això és un element que havia quedat fora, però sabem que molts ajuntaments tenen molts nuclis de població; per tant, tornar a incorporar aquest criteri com a avaluació, com a puntuació.

Una altra qüestió, línia específica per a municipis rurals..., fent ja seguiment, diguem-ne, seguint la línia de l'estatut de municipis rurals i tot el que ens planteja: augment del finançament per als consells comarcals pel que fa als projectes vinculats a les competències que els ajuntaments els hagin pogut delegar o bé projectes supramunicipals. Ens sembla que és lògic..., que cada vegada hi ha més elements supramunicipals i, per tant, que necessitem aquest finançament per als consells comarcals, també entitats municipals descentralitzades.

És evident que tots els detalls no els tinc; com sempre..., a disposició dels grups parlamentaris per parlar-ne. També n'hem de parlar més a fons, perquè ho hem fet

molt superficialment, amb les associacions municipalistes, però, en qualsevol cas, crec que tenim bastant clar quin és el canvi que ha de fer aquest PUOSC.

Però per donar suport als ajuntaments no només hi ha aquesta eina, el PUOSC, vostè també l'ha anomenat, ha parlat del fons de cooperació, aquesta transferència incondicionada que, efectivament, l'any 23 vam arribar a 51 milions, que amb el pressupost que segur que s'aprovarà en aquest Parlament ha d'incrementar-se, almenys jo tinc aquesta voluntat.

M'ha agradat que parli del fons de cooperació de l'època Montilla, del president Montilla, perquè, justament, els consellers eren d'Esquerra Republicana, Puigcercós i Ausàs; un detall, un detall que s'ha deixat, no passa res, jo ja l'hi recordo.

Però, en qualsevol cas, també hem incrementat el suport per a la inversió en esports. Ho hem fet amb el projecte «Més esport, més país», que ja hem dotat els ajuntaments més petits de dos mil habitants d'un finançament per posar al dia equipaments. Que ara, aquest any, traurem la convocatòria dels de més de dos mil, que l'estan esperant, òbviament, els ajuntaments. Ens situarem en cinc anys en 200 milions d'euros d'inversió en el món de l'esport, en equipaments esportius.

I, en qualsevol cas, també tenim altres línies, pla pilot de camins. És que no em donarà temps d'explicar-les a totes, però, en qualsevol cas, també, quant a acció climàtica, ha apostat per la xarxa en baixa o la digitalització, que, evidentment, era un moment adequat per fer-ho; també en el tema de biblioteques, en la construcció o reforma.

Per tant, sens dubte, és un govern municipalista, el Govern de la Generalitat, i, per tant, estem plenament compromesos amb els ajuntaments i farem més i millor encara.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la cultura popular, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre la cultura popular

300-00440/13

I té la paraula per fer la seva exposició el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, directora general, consellera, parafrasejant el gran Jaume Arnella en les seves *Corrandes* i el cançoner de Beget, interpellacions, demandes..., us en portaré deu mil, que les duc a la butxaca lligadetes amb un fil.

Diumenge passat, sardanes a la plaça de Tortellà, hi havia molta gent; dissabte, amb la presidenta, vam ser a l'inici del bicentenari dels Cors de Clavé; fa dos diumenges vaig ser al Ball de Gitanes a Sant Celoni –cent seixanta parelles a la plaça–, importantíssim; a la tarda vaig anar al retaule de Santa Eulàlia, magnífic, a la catedral, meravellós, i fa unes setmanes vaig anar a la presentació de la revista *Cannemàs*, on hi ha un dossier central que, d'alguna manera, és l'espurna que em porta avui a fer aquesta interpellació.

Venim de carnaval, estem en quaresma, una època molt grassa en cultura popular. És gairebé l'hora de la sardana, del vermut. Per tant, em sembla que és un bon moment per parlar de cultura popular, que no ho fem prou; diguem-li «cultura popular», diguem-li «cultura tradicional», «d'arrel», «etnocultura» o diguem-li «associacionisme».

I aprofito per recordar-li, consellera, que no entenem que tot un departament de Cultura d'una nació sense estat a l'hora de legislar el patrimoni immaterial que bro-

Illa justament de les associacions, aquestes que el generen, ja siguin teatre, esbarts, bastoners, castellers, sardanes o de cobla, bestiari, trabucaires, catifaires, diables, pessebristes, faràndules..., doncs que no tingui en compte la legislació sobre el patrimoni cultural, justament l'associacionisme cultural, d'on neix tot això. No s'entén la cultura popular sense l'associacionisme cultural.

Dit això, que no és poc, us parlaré d'aspectes concrets i d'algunes reflexions estratègiques. I com que no vull descuidar-me'n, començaré per un parell de temes UNESCO, que gairebé es responen amb un «sí» o amb un «no».

El departament o el Govern ja ha tramès al ministeri l'expedient complet amb els dossiers, els vídeos, tota la documentació sobre la declaració de la rumba catalana com a patrimoni immaterial de la humanitat? I sobre la inscripció de la sardana que es va iniciar amb la consellera Vilallonga el 2019, quins tràmits més s'han fet? Estem en una candidatura internacional amb Andorra i França també? Té perspectives de treballar-ho amb el ministre?

Perquè tenir aquest reconeixement, per a les entitats i per al sector, però per a tot el país, és també això, un bon reconeixement, com deien els catifaires, i també autoestima per al sector. I algunes qüestions més estratègiques: quin paper s'hi preveu a la cultura popular en aquest vostre sistema cultural de referència? A quanta gent afecta? Tenim dades? A quanta gent afecta la cultura popular? A quantes entitats, associacions, quants federats? A on no hi ha cultura popular? És a dir, en el territori potser és aquell aspecte de la cultura que ha capillaritzat més en el territori.

Davant d'això, el 2,6 del pressupost és suficient –12 milions– per a tota aquesta gentada, totes aquestes entitats... Què s'hi diu? Com es desenvolupa la cultura popular des del punt de vista de la llei de drets d'accés culturals?, que esperem que arribi aviat i que sigui una llei d'accés a la cultura, perquè ens interessa, perquè la cultura popular, d'arrel, tradicional, és la porta d'accés justament a molts nous àmbits de la cultura. Molts participants..., la cultura popular és planter, és formació, és passió; impregna caràcter cultural, impregna caràcter de ciutadania, de participació, de comunitat, i, per tant, quants professionals han passat per la cultura popular abans d'estar, doncs, en altres mons culturals o de ciutadà?

Insisteixo en el que us he dit abans: no reconèixer el paper de l'associacionisme en tot això jo crec que és un error conceptual greu i que alhora pot ser empobrir el sistema de la cultura d'arrel i de la cultura en general.

La cultura popular es compon d'elements vius en constant evolució; no és indiferent a les transformacions brutals que vivim. I si voleu, i per utilitzar els mateixos termes que feu servir des de Govern –les transformacions feministes, democràtica, verda–..., doncs, amb les oportunitats i facilitats que des del departament se'ls dona, l'horitzó, malauradament, és més de decreixement que de reforç o de continuïtat. La cultura popular, a la vista dels fets i del retorn de les entitats, no és prou ben tractada per les polítiques que dirigeu.

Contesteu-me, si us plau: davant d'aquest 2,6 per cent, com és que un departament tan ben dotat, tan forrat de diners..., amb quines previsions treballa de cara al nou pressupost per a la cultura popular? Com és que un departament tan ben dotat i tan forrat de diners té les entitats i associacions de cultura popular tan maltractades i tan descontentes?

És que jo crec que per a la cultura popular falta projecte. Hi ha un parell de queixes recurrents, consellera: una, la manca d'acompanyament i de representació a les entitats, associacions i fins i tot a les federacions..., per dir-ho suau, això és millorable, i l'assistència i participació a la cultura popular no és a les agendes dels càrrecs del departament, i això sap greu. Per això dic que, a part dels diners, hi ha intangibles que ja denoten moltes coses.

Des de Junts creiem que la cultura popular és riquesa, és motor social, és motor lingüístic, és motor cultural de primer ordre i fonamental, i alhora també és motor econòmic.

L'altra gran queixa del sector és sobre tota la sistemàtica de les subvencions. Estem entre el tard i el molt tard, o entre l'enrevessat i el desesperant. Quan sortiran les subvencions per a activitats d'aquest any? Sense aquests ajuts moltes activitats no es podran fer; són subvencions anuals. Algunes d'aquestes activitats tenen lloc ara o ja han tingut lloc ara, durant el primer quadrimestre; els Tres Tombs, per exemple, o les passions o el Carnaval, doncs, no saben si tindran aquest ajut. Què els passa? Que han de valorar si s'arrisquen a desenvolupar les seves activitats sabent que no tenen la certesa de l'ajut. Què pensen fer per ajustar el calendari de les subvencions a les activitats? És que és així de senzill.

En cas que una entitat, encara que tard, rebi la subvenció per a les seves activitats –parèntesi: el mot «subvenció» també l'hauríem de requalificar, perquè, de fet, són ajuts que permeten fer a la societat civil allò que potser hauria de fer el Govern–..., en cas que sigui favorable aquest ajut, el 2023 la bestreta no va arribar fins al desembre. Què ha passat? O hi han portat els diners, els seus socis –que passa això en algunes associacions petites–, o tiren de pòlissa de crèdit, engreixant els beneficis bancaris, o bé el que fan és després entrar en deute amb els proveïdors, que entendrem que això tampoc hauria de ser així.

Quines opcions tenen, aleshores, davant de tot això, les entitats i associacions? En quin altre àmbit de la cultura es funciona d'aquesta manera? Acceptarien que a les empreses del llibre, del món de l'audiovisual, no hi hagués la certesa que en temps i forma es fessin les convocatòries? Doncs per què en la cultura popular sí que ens passa? No ens fem prou la idea que es fa amb voluntariat, associacionisme, amor a l'art, compromís, i alhora que són capital per a la cohesió social i per a l'ús social de la llengua.

La gent de la cultura popular estan cansats de la gestió, de la burocràcia..., salvant les distàncies, eh?, però és una mica el mateix que està passant amb els pagesos. Ells no estan cansats de ballar a les places ni de fer les activitats, el que els desespera és la mala gestió; per no parlar del calvari de la justificació d'aquest vint per cent restant. No són empreses, no són grans festivals; són molt bona gent que treballen pel barri i per la població.

Jo li faig una proposta. Si s'adeqüen les dates i els calendaris dels ajuts, per què no es fan dos períodes de justificacions? Un podria ser al juny i l'altre al desembre o al gener següent. La gestió i les justificacions d'aquest vint per cent de l'ajut són un calvari. S'han de repetir tràmits, informàticament desesperant, documentació que supera les ganes de cantar i de portar gegants i de fer teatre i de fer puntes, i que, al final, han de contractar gestories. Això no hauria de ser així. (*L'orador estossega.*) Disculpeu.

Es podria solucionar si el departament posés facilitats a les entitats i associacions o, millor encara, si dotés de recursos les federacions perquè puguin ajudar a fer aquestes justificacions, però amb nous recursos. Jo l'interpello en aquest sentit. El departament podria pensar de quina manera soluciona un dels temes que més preocupa les entitats? Podria fer línies de subvenció en aquest sentit? Perquè la dificultat de la gestió no pot perjudicar l'activitat de les entitats, aquest és el punt de partida.

Quina quantitat es destina a cultura popular del total del pressupost? Què va a activitats? Què va a federacions? Què va a rehabilitació de locals? Què va a línies d'ateneus en valor patrimonial? Hi haurà creixement en aquesta línia? Se m'acaba el temps, consellera. Després tocarem un parell de temes més.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputat Ten, segurament estem d'acord en algunes coses de les que diu; en moltes també li dic que no i, per tant, ja miraré d'explicar-me millor.

Ha fet esment a diverses qüestions. De fet, jo crec que no sé si m'ha fet unes vuitanta-cinc preguntes, amb la qual cosa crec que serà complex d'explicar-ho, però primer sí que li voldria contextualitzar alguns aspectes.

En primer lloc, efectivament, tal com vostè ha fet, celebro moltíssim que avui es parli de cultura popular aquí al Parlament, i més fer-ho en una altra efemèride, que és la setmana que commemorem els cent cinquanta anys de la mort de la figura cabdal de Josep Anselm Clavé i Camps. Com deuen saber, Clavé va ser un dels precursors en ple segle XIX del que avui en diríem drets culturals i va propiciar l'accés a la cultura de les classes populars, com a principal impulsor del moviment coral i associatiu al nostre país i també del republicanisme federal i del catalanisme.

Clavé serà una de les personalitats que el Govern de la Generalitat commemorarà aquest any 2024. Probablement serà una de les commemoracions més participades, ja que gran part del món coral del país, la Federació de Cors de Clavé i moltes altres associacions, s'hi sumaran, com ja ho han fet aquest cap de setmana –que hi ha anat vostè, però la directora general de Cultura Popular també hi era–, i que el Govern iniciarà el proper mes d'abril, coincidint amb el bicentenari del seu naixement a Barcelona.

Com els deia, la cultura popular, tot i ser una part importantíssima del nostre patrimoni cultural, no sempre ha rebut l'atenció pública i mediàtica que mereix. Les persones que entenem la cultura com la quarta pota de l'estat del benestar sabem que la cultura popular és imprescindible per assolir-lo. I per aquest motiu també hem apostat fort per la cultura popular amb la nostra acció de govern. Com bé saben, els nostres quatre eixos estratègics del departament són aquesta transformació i construcció d'aquest sistema cultural de referència de què vostè ara també parlava i arribar a aquest dos per cent del pressupost; garantir l'accés a la cultura; l'impuls de la llengua, i el reforç de l'audiovisual.

És en aquest context que donem suport decididament a la cultura popular, la qual es construeix al voltant d'aspectes més socials, participatius i comunitaris de la cultura. És un sector que, per la seva capillaritat, arrelament, diversitat, fortlesa i capacitat d'atracció i inclusió, és decisiu per assolir una vertebració cultural sòlida de la societat catalana. La cultura popular és, doncs, una peça clau per bastir un sistema cultural de referència, assegurar l'accés a la cultura d'una part important de la ciutadania i per l'impuls de la llengua catalana.

Aturem-nos un moment a pensar que fa només tres anys la situació era completament diferent. La pandèmia va afectar moltíssim aquest sector, que gràcies a la seva resiliència i dinamisme s'ha recuperat molt bé, però per sortir-ne necessitaven més acompanyament que mai. Per això en el pressupost de l'any 22 vam augmentar un quaranta per cent el suport a la cultura popular.

Tot això va ser possible gràcies al gran increment del pressupost que van fer, que jo no diria en cap cas «ferrat», perquè si parlem..., i espero que les persones que tractem la cultura no diguem que la cultura està forrada en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, jo crec que no és exactament la terminologia que hem d'emprar. De fet, encara estem molt lluny de tenir el pressupost que la cultura mereix.

L'increment d'aquests recursos ens està permetent donar més suport a l'associacionisme cultural del país, tan ric, plural i divers, i també a tots els valors que aporta la cultura de base com la cohesió social, l'educació, la solidaritat, la inclusió, els vincles intergeneracionals. Així que des del principi de la legislatura hem volgut assegurar que la cultura popular recuperi la seva potència participativa i cohesionadora.

Hem posat en marxa, per exemple, diverses propostes formatives per donar suport i dinamitzar les celebracions festives. Estem desenvolupant un cicle de formació específica per tal de promoure l'exercici de la participació i els drets culturals en l'àmbit de l'associacionisme i la cultura popular, perquè és molt important. El disseny de la programació fa incidència en el foment de la participació, la programació de festes inclusives i el diàleg intercultural.

Amb la col·laboració del Departament d'Igualtat i Feminismes, que també em preguntava, treballem en l'elaboració d'un protocol marc per a la prevenció de les violències masclistes en aquest àmbit. També fem un suport decidit a les entitats que es dediquen a la recerca, a l'estudi en l'àmbit local, en els camps del patrimoni etnològic i immaterial, entitats imprescindibles en l'ecosistema cultural català, que fan una feina indispensable de documentació i recerca de la nostra memòria.

Per altra banda, dediquem un especial esforç a la creació que treballa amb la cultura popular. Per això, tenim una eina imprescindible com la Fira Mediterrània, que treballa en xarxa amb els principals festivals del país. Seguim, doncs, incidint en aquesta línia de suport al talent jove que posa en valor la cultura popular, n'extreu excel·lents propostes des d'una mirada contemporània per posar-la a l'abast de tota la ciutadania.

Vull citar també el pla d'impuls de dansa d'arrel, que s'adreça a totes les entitats de cultura popular. Es tracta d'un pla de foment a la creació que també busca obrir nous públics i circuits i que té la voluntat de posar en contacte el món de l'associacionisme i el sector professional. El pla s'estructura en nou grans accions i ha generat la participació de cent tres entitats i professionals –ho dic per, també, això de que no estem a prop ni al costat–: esbarts, companyies de dansa, col·lectius diversos i molts professionals.

Per altra banda, a través del programa interdisciplinari de l'obrador d'arrel oferim espais de residència que promouen la creació de xarxes entre artistes, creadors, productors, festivals i circuits de difusió i exhibició. Els objectius són acompanyar els artistes en les fases de recerca, creació, producció i exhibició de projectes artístics basats en l'arrel tradicional i la cultura popular. Volem fomentar la trobada entre els creadors contemporanis i l'associacionisme que faciliti l'experimentació i la trobada de noves mirades. Entre els anys 2021 i 2022 s'han implementat seixanta-sis projectes artístics en el marc del programa de l'obrador. En el marc del pla, el departament convoca beques per fer estades de formació i perfeccionament en l'àmbit de la dansa d'arrel tradicional.

Per tal d'incrementar la visibilitat d'aquest sector, ara fa aproximadament un any vam iniciar la primera campanya de cultura popular que ha fet el Govern mai a la història. No s'havia fet mai una campanya per la cultura popular. Em refereixo a la campanya «Bravo! Per vosaltres que feu cultura popular», que probablement tenen present. Des del Departament de Cultura mai deixarem de donar suport a un sector que humanament i socialment és excepcional i que necessita la màxima visibilització per tal que no es trenqui la cadena de transmissió generacional.

Finalment, voldria fer esment d'un tema important com és la futura llei de patrimoni cultural immaterial català, que... I després m'allargaré més per explicar-li per què no inclou ara l'associacionisme. Perquè podem afirmar que el patrimoni cultural immaterial forma part de la vida quotidiana de la població catalana. Així, entre els objectius d'aquesta nova llei està el salvaguardar i donar una major presència i reconeixement a les manifestacions de la cultura popular del país. Però cal, sobretot, per mitjà d'aquesta llei, adaptar el concepte de «patrimoni cultural immaterial» a l'actualitat, posant-lo al nivell que li pertoca com a part del patrimoni cultural català. S'hi establiran les categories de protecció, el procediment per a la seva catalogació o declaració i les competències de les diferents administracions públiques en aquest àmbit, com, per exemple, el reconeixement dels béns culturals immaterials de rellevància nacional amb l'equivalència d'un BCIN. Aquest avantprojecte de llei ara està en tràmit d'audiència i d'informes, com bé saben.

A més, estem acabant d'enllestir un nou inventari de festes de Catalunya que vam engegar davant la necessitat d'actualitzar una informació que havia quedat incompleta, modificada sobretot després de la pandèmia. Per tant, aviat disposarem d'una informació molt valuosa i actualitzada per avançar en la catalogació i pro-

tecció de moltes d'aquestes festes. També és necessari salvaguardar altres elements culturals immaterials de caràcter nacional i local.

Si li sembla bé, en el proper torn de paraula em referiré a tot el que m'ha demanat sobre les sardanes, la rumba, si tenim dades i els descontents o no i com es tramiten les subvencions, i, efectivament, cada una de les dades i dels imports de cada una de les línies de subvencions. Però permeti'm una reflexió: l'any 2021, el pressupost de la unitat de la Direcció General de Cultura Popular era de 8,4 milions d'euros; l'any 22, 11,5 milions d'euros; l'any 23, 12,7 milions d'euros. És evident que el que aconseguim incrementant el pressupost any rere any és que això arribi a tothom. Quan dic «a tothom» és absolutament a totes les entitats i a tots els àmbits de la cultura popular.

En aquest darrer any d'aquesta legislatura volem continuar la nostra aposta estratègica en l'àmbit de la cultura popular, per això aprofito l'avinentsa d'aquesta interpellació per a demanar-los el suport a aprovar aquest pressupost 2024, que ara, a la contrarèplica, els diré exactament de quin import es tractaria.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. I gràcies, consellera, per la seva intervenció. Jo tampoc li he fet tantes preguntes; vuitanta-quatre no n'hi he fet, eh? I de totes les que li he fet tampoc me n'ha contestat masses. La interpellació és un model justament per debatre mirades i per fer una mica aquest joc de pregunta i resposta.

Algunes qüestions que m'havien quedat pendents amb relació encara al tema de les subvencions. Miri, el departament té algunes subvencions que són ajuts biennals. Per què no es poden fer en activitats en la cultura popular? Si podem fer aquests ajuts biennals en els esdeveniments d'interès agroturístic, això no seria una fórmula extrapolable a la cultura popular per activitats, per exemple? –i això és una pregunta concreta, eh? Té raó que el departament de cultura popular ha fet créixer el pressupost en tot això, però jo el que..., una de les coses que en la interpellació vull posar, vull fer aflorar..., és a dir, amb relació a tota la gent que fa alguna activitat en cultura popular arreu del país, amb el creixement que vostès han fet i que segurament és un esforç, 12 milions no és suficient; 2,6 per cent del pressupost no és suficient. Per tant, hem de tendir, pel que fa a cultura popular, al cinc per cent, amb aquesta mirada territorial absoluta que té la cultura popular a casa nostra i tenint en compte la quantitat de practicants que hi ha i la quantitat de federacions i d'entitats i associacions que hi ha.

També és veritat que venim d'una pandèmia i que calia muscular i cerebro que això s'hagi fet. És que a mi em sembla que és bo. Jo quan li deia «forrat» li deia... Ho havia ratllat, però com que vostè m'ha fet l'observació, jo li acabo la meua observació; he dit «forrat» perquè vam fer suar suor i llàgrimes en la legislatura anterior per arribar a 300 milions, quan el conseller d'Economia era el president actual, Pere Aragonès –per arribar a 300! I passar de 297 a 300 justos va ser una qüestió molt discutida aquí.

I canvio de tema. Una mancança important que ens sembla que s'ha d'abordar és la dificultat que té la cultura popular per ser present als mitjans de comunicació, informativament o d'alguna altra manera. (*Pausa.*) En el *Canemàs* és molt interessant la reflexió que Albert Domènech fa, que diu que TV3 i Catalunya Ràdio tenen una por de no presentar-se com uns mitjans folklòrics, i això l'ha invisibilitzat, des del nostre punt de vista, erròniament; ha invisibilitzat la cultura popular en els mitjans erròniament per aquesta por a no ser mitjans folklòrics. És una por que va trufada també d'un barcelocentrisme i d'un marc mental confús que fa després que la cultura popular no sigui present als mitjans.

Algunes accions de millora, se m'acudeixen, que al vostre departament podríeu fer. Al departament teniu les crides a la cultura popular, que va ser un invent d'ajuts a la producció en temps de vaques molt grasses. Per què no es fan crides temàtiques de cultura popular? Amb una perspectiva de gènere, amb voluntat de cohesió social, de fer-la més popular, feta des dels joves, amb nous formats, amb continguts digitals, amb pòdcasts, etcètera. Si el marc d'aquestes crides és una convocatòria per difondre i descobrir la cultura catalana en totes les seves expressions i impulsar la creació de nous talents i formats i continguts i bla, bla, bla, bla, bla, doncs en això hi encaixaria una línia temàtica –petitona, si és el cas– pel que fa a cultura popular.

I l'altre suggeriment que hem fet i farem a la presidenta Rosa Romà és que cal millorar la sensibilitat d'un marc mental general de la «corpo». Miri, no és banal, és important que, per exemple, doncs en tota la tradició de sèries i de ficció de TV3 no hi ha hagut mai un personatge que balli sardanes, que sigui viable, que faci puntes de coixí, que sigui casteller. Res del que fan centenars de persones a Catalunya és compatible amb els personatges de les ficcions de TV3. «Tradicció i ficció, un binomi impossible», diu Carolina Rius a la revista el *Canemàs*.

Se m'acaba el temps. Res més, però també res menys, consellera.
Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Miri, intento endreçar una mica el que m'ha dit. Amb relació a les declaracions de la UNESCO, per fer-l'hi en temes concrets. Per una qüestió de quotes imposades per la mateixa UNESCO en un intent d'anivellar a nivell internacional el nombre de candidatures presentades i aprovades per països, des de fa uns anys l'Estat espanyol només pot presentar una candidatura pròpia nacional cada dos anys.

Així doncs, les prioritats a tenir en compte de cara a la confecció de futures candidatures són que les candidatures es facin entre totes o bona part de les comunitats autònomes al voltant d'un element present a totes elles –això és el que se'ns diu, eh?, no és en el que estem d'acord. Candidatures de tipus internacional, en les quals treballen diferents països en una candidatura, un element, una manifestació concreta que està present a tots aquests països, i aquestes són les que estan sorgint, si ho veieu darrerament, com poden ser els raiers o el toc de campana, que han estat candidatures internacionals.

En relació amb les que ens pregunten, en tenim en curs diverses, eh?, més enllà de les que m'ha dit: la transhumància, la vela llatina, la jota, la tradició de crear catifes –com que aquesta me l'ha preguntat li contestaré més– de flors i altres composicions rituals amb materials naturals. És una candidatura internacional i creada..., formada per Espanya, Malta, Mèxic, Bèlgica i Itàlia, que es presentarà el març del 24 per ser declarada el 2025.

Aleshores, amb relació a la... M'ha fet dos esments més, que un era el tema del sardanisme, de les sardanes. Hem realitzat tots els tràmits necessaris amb el Govern espanyol, i nosaltres sempre hem avalat i demostrat el suport a la proposta de la candidatura, però no ha estat avaluada encara per part del Grupo de Trabajo del Patrimonio Mundial ni aprovada pel Consejo del Patrimonio Histórico. El que ens diuen és que ha d'anar acompanyada per altres països. I, en aquest sentit, el que estem treballant..., i jo ho he fet personalment amb Andorra, perquè pugui ser qui pugui liderar aquesta candidatura. Ho he fet recentment; ho vaig fer amb l'anterior ministre de Cultura i ho he fet actualment amb la present ministra de Cultura. Andorra té altres prioritats, però també està treballant en això.

I amb la rumba catalana, amb la creació de la Plataforma de Defensa de la Rumba, la candidatura va..., ja sabeu que va agafar un nou ímpetu. A nivell català ens

genera un gran consens, però ens trobem davant l'obstacle que paralitza bona part de les propostes en curs, que és que des del Ministeri de Cultura s'insisteix... –no he parlat amb el nou ministre, però sí amb l'anterior ministre–, per tal de tenir garanties d'èxit caldria avançar cap a una candidatura estatal de la rumba catalana, que ja sabem que és el que nosaltres no desitgem. Per tant, estem en aquest moment en aquest atzucac.

Amb relació als ajuts, jo crec que hi ha dedicat molta part de la seva intervenció. En aquests moments tenim catorze línies d'ajut pel que fa només a la cultura popular. Hem incrementat les dotacions, com li hem explicat; de fet, les hem doblat entre el 2019 i el 2023. Però no només les hem doblat a nivell pressupostari, sinó que l'increment de beneficiaris a cada una de les línies és molt i molt important. Per exemple, en les activitats de cultura popular, hem passat de 321 a 411; en restauració i conservació d'equipaments culturals, de 56 a 80; en la de festivals, de 77 a 128; de col·lectius representatius d'altres territoris de l'Estat, hem passat de 34 a 62 resolucions. Això vol dir que arribem a moltíssima més gent i a moltíssimes més entitats. És no només la dotació, sinó a les persones a què arribem. Una nova línia que hem obert el 2023, que és aquesta de recuperació i restauració d'imatgeria festiva i de la indumentària de colles, 115 sol·licituds. Vol dir que estem arribant a tothom, que estem arribant a moltíssima gent.

Amb relació a que estan descontents amb nosaltres, la veritat és que... És a dir, em sap greu també, a més, que es parli del descontent amb relació a la gestió dels ajuts, perquè si d'alguna cosa en aquest departament es parla bé és de l'OSIC en el sentit de la gestió dels seus ajuts i de l'acompanyament que fa a totes les entitats. Realment, el que hem de fer és felicitar-los per aquesta bona feina que fan per tal de que tothom arribi de la millor manera possible a aquests ajuts, fent l'impossible perquè això passi d'aquesta manera. En aquest sentit, el que volem és... Evidentment, estic convençuda de que no ho fem tot bé i que hem de fer moltíssimes coses per millorar, però el que sí que necessitem realment és aquest pressupost nou, 2024, perquè passarem a més de 14 milions per a la cultura popular, que crec que ho mereix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabada la interpellació, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la consellera de Territori i el conseller de Drets Socials.

La presidenta

Bona tarda, diputats i diputades. Gràcies als que sou aquí.

Interpel·lació al Govern sobre les perspectives financeres i pressupostàries per al 2024

300-00446/13

Començarem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les perspectives financeres i pressupostàries per al 2024, presentada pel

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Marta Vilalta Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i a totes els presents. Consellera, dues constatacions per començar aquesta interpellació. D'entrada, i en primer lloc, la necessitat d'uns pressupostos de Catalunya per a aquest 2024 per afrontar els reptes amb les eines a punt i amb tots els recursos disponibles. I una segona constatació: fins i tot amb els millors pressupostos possibles, aquests serien injustos fins que no acabem amb la situació de dèficit fiscal que pateix Catalunya, i, per tant, volem i necessitem, com a país, un model de finançament singular que ens permeti la gestió de tots els impostos que generem.

És des d'aquestes dues premisses que li fem la interpellació, consellera. Ahir vam estar debatent sobre la situació d'emergència climàtica i la situació d'emergència de la sequera i també com lluitar contra el canvi climàtic, i d'aquí uns dies farem un monogràfic sobre la situació de la pagesia. A cada ple tenim debats sobre mesures que cal implementar des de diversos àmbits sectorials on es demanen més inversions, més recursos, més diners, i tot això és i serà i seria impossible de traduir a la realitat si no tenim uns pressupostos que ho facin possible.

Aquests pressupostos del 2024, d'acord amb el context favorable, també, que tenim, sabem que segueixen en la tendència expansiva i serveixen per continuar revertint aquelles retallades que encara no s'han pogut revertir i posar al dia els serveis públics d'aquest país. Per tant, tenim davant una oportunitat que no volem ni podem desapropitar. Recordem-ho, aquests pressupostos del 2024 són necessaris per poder disposar d'aquests més de 2.400 milions d'euros més per afrontar els reptes de país, una xifra que ja sabem que podrem comptar-hi, i que es sumaran de nou als pressupostos més expansius que hem tingut mai a Catalunya.

Són necessaris també per seguir reforçant els pilars de l'estat del benestar, i per nosaltres aquests són els pilars fonamentals: educació, salut, habitatge i també polítiques socials. Són necessaris també per seguir amb l'aposta per la cultura i la llengua catalanes, com ja vam fer l'any passat de manera notable, i enguany es preveu seguir amb aquest camí per arribar al dos per cent destinat al pressupost de la cultura i que ja ens situarà, segons les xifres, doncs, que avui podíem conèixer també, en l'1,7 per cent del pressupost destinat a cultura.

Aquest camí, el de la defensa, l'aposta i la inversió per l'àmbit de la cultura i la llengua catalanes, no té marxa enrere. La cultura i la llengua catalanes són la columna vertebral de la nostra nació, i l'aposta tant del Govern com del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquest àmbit és inequívoca.

Ho veiem també en la feina feta fins ara: reforç del Consorci per a la Normalització Lingüística, foment del català a l'audiovisual –la plataforma 3Cat–, el contracte programa de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –que ha sigut, després de molts anys, una reivindicació que hem fet possible aquesta mateixa setmana–, el projecte del *hub* digital de Catalunya Media City i les mesures transversals que han d'incloure el pacte nacional per la llengua. Són alguns dels exemples.

Però aquests pressupostos 2024 també són necessaris per tenir els recursos a punt per fer front al repte climàtic i l'emergència en sequera. Abans ho deia, ahir vam estar debatent sobre aquesta qüestió, i va ser el mateix president qui situava aquests 1.045 milions d'euros per tal de poder invertir en tot de qüestions vinculades, doncs, a l'aigua i vinculades a combatre la sequera. Per tant, uns diners imprescindibles. Si no, tots aquests discursos que fem des del faristol són brindis al sol.

Però encara els en diré més coses: són necessaris per millorar la situació de les persones contribuents a través de la reducció de l'IRPF de les persones que cobren menys a través de la llei de mesures, una llei que també conté modificacions per incrementar la deducció en el lloguer per als joves, per a persones amb discapacitat i

famílies monoparentals i nombroses, i també per reduir la càrrega fiscal de les víctimes de violència masclista.

Parlem, per tant, d'uns pressupostos per a aquest 2024 que, més enllà de tot això que ja hem dit, també són imprescindibles per fer realitat i implementar els acords subscrits en el marc del Consell del Diàleg Social de Catalunya, uns acords amb patronals i sindicats que ja fa uns quants mesos que es van fer possibles, que sumen polítiques i accions per un total de 1.500 milions d'euros, entre les que destaquen l'impuls del pacte nacional per a la indústria, mesures per simplificar administrativament, l'impuls de polítiques d'ocupació, la reducció de ràtios d'alumnes al sistema educatiu o l'aposta per la formació professional i la universitat pública del nostre país.

La diferència entre tenir o no tenir pressupostos a Catalunya aquest any és abismal, i, per tant, no ens podem permetre el luxe de fer veure que no passa res. En coherència, tots aquells que demanen a cada ple més mesures, més inversió, poder donar resposta a més necessitats de la gent, haurien d'estar fent possible un acord de pressupostos. Perquè sense aquest instrument, si no el tenim, estarem autolimitant-nos la capacitat de poder ser útils, que al cap i a la fi és el que volem tots i totes des d'aquest Parlament, i, per tant, les mesures que aquí diem que volem quedarien en paper mullat.

I toca fer-ho i no podem perdre més temps –consellera, segur que deu estar d'acord amb nosaltres. Els recursos han d'estar al servei del país, al servei de la gent. Fins ara s'ha seguit un ritme negociador d'acord amb les necessitats dels grups parlamentaris per facilitar i per propiciar l'acord, i ens sembla correcte, però ja entrem en una fase on no podem perdre més temps.

El gruix de la feina sabem que està fet, consellera. El Govern té els pressupostos a punt –després ens ho pot explicar– a l'espera d'aquests últims acords que es puguin configurar per a la seva tramitació i aprovació. Sabem que s'està negociant amb el PSC, amb Junts per Catalunya, amb la CUP i amb els comuns.

I d'aquestes negociacions, i en especial d'aquells temes que més n'han transcendit, també en voldríem dir alguna cosa des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. D'entrada, una qüestió: reduir el debat de «pressupostos, sí» o «pressupostos, no» a un projecte territorial que ve de fa anys, que segueix la seva tramitació i que res té a veure amb el pressupost del 2024 creiem que és un error. És posar en risc totes les millores, les inversions que hem de fer i que el país està esperant. I per això apellem a la responsabilitat i a la generositat de tots i de totes.

Una segona qüestió: si es proposen mesures fiscals, s'ha de ser conscient de l'impacte, i les mesures fiscals que demana Junts per Catalunya per aprovar els pressupostos del 2024 implicarien una pèrdua de recursos per a la Generalitat de més de 1.200 milions d'euros –aquest matí també ho verbalitzava el mateix president de la Generalitat, Pere Aragonès. Seria lògic, per tant, que, llavors, aquells que proposen mesures que redueixen els ingressos de la Generalitat proposin també en què pensen retallar per quadrar els números, perquè la màgia i el fum en els pressupostos tampoc hi tenen cabuda.

Per tant, estem en un punt en què es pot posar l'accent en el punt de trobada, en possibilitar els acords, en aquelles qüestions on estem i podem generar més consensos, o posar l'èmfasi en aquelles excuses per quedar-se enrocat. Nosaltres hi serem per facilitar l'acord, com hem fet al llarg d'aquesta legislatura en diferents qüestions, construint consensos i sumant. Per això, doncs, emplacem a prioritzar el país per davant de qualsevol interès particular i a contribuir a fer possible aquests pressupostos que segueixen aquesta línia expansiva.

Però, com els deia, hi ha una segona constatació del context i de la realitat. Aquests pressupostos novament els fem en el marc d'un estat, l'Estat espanyol, encara, i d'un sistema de finançament que és injust per a Catalunya. Patim un infrafinançament continuat provocat pel dèficit fiscal que frega els 22.000 milions d'euros,

que fa que no puguem garantir la suficiència financera dels serveis públics del nostre país i que ens limiti la capacitat d'acció d'ajudar la ciutadania. Acceptar aquesta situació resignadament creiem que és posar-se d'esquena a Catalunya, i per això nosaltres no ho fem ni ho farem. El que fem és denunciar-ho, d'entrada, i treballar per posar fil a l'agulla per revertir i acabar amb aquesta situació injusta.

És per això que saludem amb optimisme i també amb tota l'ambició la proposta de negociació del Govern amb l'Estat per un sistema de finançament singular per a Catalunya basat en aquesta autonomia tributària, en la suficiència financera i en la responsabilitat fiscal. La negociació del nou sistema de finançament, recordem-ho, és una proposta arrencada per Esquerra Republicana també en la negociació en el marc dels acords de la investidura del president Pedro Sánchez que posem a disposició del país per superar de forma definitiva aquesta situació injusta.

La nostra obligació és treballar per aconseguir que els recursos vagin a les escoles, vagin als CAPs, no a les arques d'un estat. Per això celebrem també tots aquells acords que s'han fet en aquesta línia, com, per exemple, doncs, la cancel·lació del deute del FLA o que també s'hagi reduït l'estalvi..., tot el que anava associat a aquest deute del FLA –valor de 15.000 milions– i aquest estalvi dels 1.300 milions que hi anaven associats.

Sobre aquesta qüestió del dèficit fiscal, consellera, hi ha un consens ampli al nostre país. Hi ha un consens que Catalunya està infrafinançada; hi ha un consens que patim un dèficit fiscal, a més a més, acreditat amb xifres; hi ha un consens que cal millorar el sistema del finançament. I hi ha un consens, de fet, històric: ja ho vam reconèixer a l'Estatut, malgrat, després, les retallades i els ribots que van venir.

Hi ha un consens actual. El tenim en aquest Parlament amb les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Deute Històric i també de les millores de finançament. Però també un consens social, perquè, segons el CEO, fins a un seixanta-vuit per cent de persones considera urgent modificar el sistema de finançament. I encara és un consens més ampli: el noranta per cent considera que el Govern de l'Estat hauria d'aportar més recursos a les comunitats autònomes per millorar el finançament dels serveis bàsics.

Per això diem, des d'Esquerra Republicana, que acabar amb aquest greuge, amb aquesta situació injusta, no és un privilegi. Voler disposar de més recursos per tenir més metges, més mestres, no és un privilegi, com diu el senyor Illa; és defensar Catalunya. Disposar dels diners per invertir en educació i en atenció primària o en polítiques d'habitatge no és un privilegi; és una necessitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i és una obligació. I negar-ho i no voler sumar-se al clam per fer possible aquest sistema de finançament singular per a Catalunya és anar contra Catalunya.

Acabo, presidenta, i acabo, consellera. Voldríem que ens exposés la posició del Govern respecte a aquests temes, perquè sabem que el 2024 és un any ple de reptes i els pressupostos són l'eina principal per afrontar-los de la millor manera possible, a la vegada que avançar en el nou model de finançament ens ha de permetre garantir aquest futur, aquesta viabilitat financera de Catalunya, des de l'acord, des del consens, des de la negociació, com ho hem fet sempre des d'Esquerra.

Nosaltres hi som, i apellem a la resta de forces de la cambra a aprovar aquests pressupostos per al 2024 i a sumar-s'hi i contribuir a fer pinya per aconseguir aquest sistema de finançament singular que acabi amb aquesta situació de greuge. Amb això segur que farem que hi guanyi Catalunya, que hi guanyi el país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, presidenta, i molt bona tarda, diputats i diputades. Voldria respondre a aquesta interpellació en tres parts, principalment: un primer bloc de balanç pressupostari d'aquesta legislatura, un segon bloc relatiu a la importància d'aprovar uns pressupostos per a l'any 24 en un context complex i canviant, i un tercer bloc centrat en la necessitat nuclear de millorar el finançament de Catalunya.

Pel que fa al primer bloc, començo amb una xifra: 11.152 milions d'euros. Què ens diu aquesta xifra? És l'increment pressupostari agregat en la present legislatura i un cop es confirmi l'aprovació dels pressupostos 2024. Per poder valorar si és molt o poc, si observem la sèrie històrica veurem que representa un creixement total del trenta-quatre per cent dels pressupostos de la Generalitat. Per tant, ja els hi puc dir que és un creixement molt destacat.

I un creixement que s'explica per dos factors: en primer lloc, un comportament favorable, positiu, de l'economia catalana els darrers anys, com saben, per sobre de la mitjana europea, sustentat en dos pilars de creixement: el mercat laboral i un sector exterior, doncs, també dinàmic, i un segon factor, que és la suspensió de les regles fiscals, deuen recordar que des de la irrupció de la covid. Per tant, portem quatre anys de suspensió d'aquestes regles fiscals, que ens ha permès més marge de maniobra i no estar sotmesos a la injusta distribució dels objectius de dèficit que efectua sempre el Govern de l'Estat.

Per tant, un increment de recursos que, malgrat tenir molt per recórrer i malgrat les necessitats ingents, ens ha permès posar al dia els serveis públics del país: més metges, més mestres, més mossos que mai, recuperar política industrial i recuperar el pols inversor en infraestructures i equipaments.

I tres exemples. Àmbit sanitari, increment en aquesta legislatura: 27.000 professionals en l'àmbit sanitari per reduir, doncs, llistes d'espera. Fa poc el conseller Balcells ho explicava: el temps d'espera per operar-se a Catalunya és el més baix en setze anys. En l'àmbit educatiu, en el conjunt de la legislatura, deu mil professionals més en l'àmbit educatiu, cosa que farà que enguany assolirem la millor relació docent-alumne de la història. I, com a tercer exemple, en l'àmbit industrial i de competitivitat, desplegant el pacte nacional per a la indústria: més de 3.000 milions d'euros per revertir dècades de dinàmiques de deslocalitzacions i tornar a reindustrialitzar Catalunya.

I –molt important, també– un esforç pressupostari que ens ha servit per donar resposta a reivindicacions legítimes dels professionals públics i, com saben, amb l'exemple, en l'àmbit sanitari, de la renovació dels convenis del Siscat i de l'ICS, una dotació de 780 milions d'euros en uns convenis –el de l'ICS, per exemple– que no es renovaven des de l'any 2016.

Bé, un altre àmbit destacable en aquest balanç pressupostari, més enllà de la despesa corrent, és la inversió, per tant, l'obra pública. En algun moment ho he explicat a aquesta cambra: per mantenir l'estoc de capital públic de Catalunya cal, segons els càlculs que hem efectuat, un mínim d'aproximadament un 0,5 per cent del PIB de Catalunya, cosa que vol dir anualment uns 1.200 milions d'euros. Ens hem situat durant molts anys per sota d'aquest llindar i ara, doncs, elevem aquesta xifra a uns nivells d'inversió acceptables, no els desitjables, però sí uns nivells d'inversió, com deia, acceptables per impulsar el creixement econòmic futur, i, evidentment, com es comentava en l'àmbit de la sequera, amb aquests 1.045 milions d'euros incorporats en el pressupost.

També pel bon comportament dels ingressos, els pressupostos del 2024, com saben, incorporen una rebaixa en l'IRPF, una rebaixa d'un punt en el tram més baix, que afavorirà, doncs, totes aquelles persones amb rendes fins a 35.000 euros. Estem parlant no només de treballadors; també d'autònoms i de pensionistes.

Tot això, garantint el rigor pressupostari. El període mitjà de pagament, una variable que ens havia fet patir molt en temps anteriors, se situa a tancament de l'any

23 en vint-i-quatre dies al mes, molt per sota del límit de trenta dies que estableix la normativa i reduint la ràtio deute-PIB, passant d'un trenta-set per cent a un vint-i-nou per cent enguany, i una xifra que es reduirà fins al vint-i-tres per cent amb la cancel·lació del vint per cent del FLA, aquests 15.000 milions de deute que no haurérem de retornar.

Per tant, com deia al principi, un creixement pressupostari que sobretot s'ha degut a aquest bon comportament o a la solidesa de l'economia, també a la suspensió de les regles fiscals, que ens ha permès més marge; però un creixement que continua patint una severa limitació, que és la del dèficit fiscal, que ara hi entraré, d'aquí un moment.

Entro, però, en el bloc 2, que volia posar l'accent en la importància d'aprovar aquests pressupostos enguany i fer-ho al més aviat possible. Sempre diem que els pressupostos són importants, però més –i ho estic reiterant darrerament– en uns anys en els quals conflueixen un creixement econòmic destacat i encara la suspensió de les regles fiscals. Per tant, unes condicions que, com deia, ens han permès el creixement dels darrers anys, però que poden canviar en pocs mesos.

D'entrada, a l'economia catalana hem tancat l'any en un 2,6 per cent de creixement. Encarem l'any 24 amb una moderació d'aquest creixement per l'alentiment econòmic dels països del nostre entorn. Esperem que se situï, tot i així, a prop del dos per cent del PIB, però malgrat això, i malgrat la seva resiliència, és un creixement més moderat.

Però, com deia –molt important–, crec que hem de tenir present en aquesta cambrà aquest segon aspecte que destacava, que és la recuperació de les regles fiscals, que ja serà una realitat plena l'any 2025. Sabeu que com a govern tenim reserves –i així, de fet, ho hem traslladat a la Comissió Europea fa poques setmanes en una reunió amb el comissari Gentiloni–, reserves sobre el marc d'estabilitat pressupostària aprovat a nivell europeu, perquè pensem que hi ha el risc d'un excés de contenció en la despesa, en les inversions climàtiques, però també d'habitatge i també de primera infància. Però sobretot discrepem de la manera com l'Estat espanyol aplica, ha aplicat i continuarà aplicant aquestes regles fiscals dins del territori de l'Estat.

Ho saben, no és acceptable que sistemàticament l'Estat es reservi més del noranta per cent del marge de dèficit –la seva part de despesa pública és molt inferior– i que sistemàticament exigeixi restriccions a les comunitats autònomes i als ajuntaments, quan som nosaltres, les administracions, que sustentem, doncs, el gran pes de la despesa pública associada a l'estat del benestar.

I, finalment, entro en el tercer bloc, el tercer bloc, que, com deia, era o és amb relació a la necessitat nuclear de millorar el finançament de la Generalitat de Catalunya. Ho comentava ara fa un moment, també: en les condicions actuals, segurament el creixement anual pressupostari al que arribarem l'any 2024 haurà tocat sostre. En les condicions actuals, a partir de l'any 2025, com deia, veurem uns creixements pressupostaris més moderats, que hauran de donar cabuda als creixements tendencials i inercials de la despesa social i d'altres despeses en l'àmbit industrial i de competitivitat, però que permetran menys marge de maniobra.

Però també, com deia, no ens podem resignar a aquesta realitat. Abans apuntava que aquest dèficit fiscal que pateix Catalunya suposa una severa limitació per als pressupostos de Catalunya i per als seus serveis públics. Per tant, el que ens pertoca és generar l'escenari per modificar aquestes condicions amb l'objectiu que els serveis públics, els que mereix la ciutadania de Catalunya, tinguin una correspondència amb els ingressos tributaris que genera l'economia catalana, ni més ni menys.

Per tant –crec que també s'ha comentat–, poca gent discuteix que Catalunya està infrafinançada, que això és fruit d'un model de finançament autonòmic injust que després de la redistribució ens acaba situant a la cua en recursos *per capita* rebuts, malgrat ser un dels territoris que més recursos aportem. Sovint des d'aquest Parlament sentim alguns grups negar el dèficit fiscal amb l'argument que els impostos

que paguen els ciutadans els paguen els ciutadans i no els territoris. Però resulta que és el resultat d'aquest model de finançament: ens trobem que els ciutadans de Catalunya disposen *per capita* d'uns recursos, doncs, molt inferiors als d'altres territoris, quan, com sabem, n'hem aportat molts més. Per tant, una solidaritat molt mal entesa.

Saben que des del Govern estem decidits a liderar la negociació amb l'Estat per aquest finançament singular que permeti superar l'actual model de finançament, i una negociació en la que defensarem l'íntegra gestió de tots els tributs que es paguen a Catalunya.

I amb això acabo, amb una reflexió sobre l'actual sistema de bestretes. Saben que l'Estat es troba en una situació de pròrroga pressupostària, cosa que fa que les bestretes que rebem les diferents comunitats estiguin prorrogades, estiguin congelades a una fotografia, recordin-ho, de l'any 2022. Per tant, malgrat aquesta fortalesa de l'economia catalana, malgrat el creixement demogràfic, malgrat les necessitats, estem rebent el gruix de recursos respecte a aquesta fotografia de l'any 22. Per tant, és un model de finançament, per la seva operativa, pel resultat que se'n deriva per a un conjunt de territoris, del tot injust, del tot ineficient, del tot inoperatiu.

Per tant, amb això sí que acabo, emplaçant o demanant a tots els grups d'aquesta cambra actuar amb responsabilitat per poder donar a la ciutadania aquests pressupostos 2024, i també apellant al seu compromís amb el país per assolir un millor model de finançament per a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la transició justa i els canvis en el mercat de treball, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpel·lació al Govern sobre la transició justa i els canvis en el mercat de treball

300-00441/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda a tothom. Bé, la interpellació que presentem vol fer una reflexió i confrontar propostes al voltant d'un seguit de conflictes laborals que travessen l'economia catalana. Són de diversa índole i motivació. Hi apareixen també els diferents sectors de l'economia. Són, sens dubte, una alerta dels efectes socioeconòmics que poden sorgir en un context de canvis profunds que requereixen estratègies de fons per part del Govern de la Generalitat, lluny dels tacticismes de curta volada a què ens té acostumats.

Canvi digital, canvi demogràfic i canvi climàtic estan instal·lats en la nostra realitat mentre el món viu avui canvis geopolítics que afecten les relacions econòmiques internacionals, trencant les cadenes globals de valor i afectant el proveïment de materials i matèries primeres. Això té efectes sobre l'estructura econòmica catalana, té efectes també sobre les persones.

Tot i que avui l'economia catalana mostra dades macroeconòmiques positives en termes de producte interior brut, d'exportació i ocupació, hi ha indicadors, però, que evidencien febleses i desacceleracions. Les dades indiquen també que els índexs de productivitat de la nostra economia estan a la banda baixa de la Unió Europea. L'aportació del factor treball al creixement de l'economia catalana és superior al del factor capital i, en conseqüència, s'evidencia la disminució relativa del volum de màquines i eines per treballador i treballadora ocupat. Avui seguim competint amb sa-

laris estancats i precàries condicions de treball, mentre tenim una economia dependent dels combustibles fòssils, matèries primeres i components tecnològics.

Les febleses de l'economia catalana tenen repercussions socioeconòmiques, ja que una economia basada en baixos salaris acaba compromentent el propi finançament de l'estat del benestar i la disponibilitat d'ingressos públics per abordar les grans transformacions estratègiques. Seguir competint amb costos laborals no permet abordar els canvis de fons que permetin disposar d'avantatge comparatiu en altres factors productius. És en aquest context que hem d'analitzar la conflictivitat existent en el mercat de treball, on hem d'inscriure l'estratègia de transició justa que ha de guiar l'acció de govern.

Avui, diferents conflictes travessen el mercat de treball, tant al sector industrial com als serveis i la construcció o al sector primari, i tant al sector públic com al sector privat. Conflictes de diversa índole derivats d'EROs i reestructuracions, d'incompliments de conveni o de negociacions bloquejades, de reivindicacions ancorades en bretxes i discriminacions o en contractacions irregulars; d'incompliments normatius, també. I també, malauradament, trobem massa sordesa administrativa moltes vegades.

El sector financer convoca vaga i mobilitzacions per la negociació salarial. Les treballadores de càtering d'Arcasa o les de venda de catàleg de Venca a Vilanova i la Geltrú es mobilitzen contra els EROs que les deixen al carrer. El personal de Glovo a Catalunya veu com l'empresa es nega a aplicar el conveni. Treballadors i treballadores de serveis públics a l'educació, la sanitat o l'àmbit dels drets socials reclamen millores en les condicions de treball o la internalització –com el personal vetllador dels centres educatius– o l'homologació i equiparació de les condicions de treball en diferents col·lectius, en especial del tercer sector. Treballadores del servei d'atenció domiciliària es mobilitzen davant el bloqueig en la negociació del conveni i anuncien vaga a finals de mes. El sector de neteja viària, amb alta dependència de la contractació pública, denuncia baixos sous i forta rotació en l'ocupació. I el sector de neteja d'edificis i despatxos mostra altes taxes de parcialitat, superiors al cinquanta per cent, i feminització elevada.

Tenim un reguitzell d'empreses industrials –Leitat, CELSA, Danone, Damm, Coca-Cola, Hitachi, entre d'altres– en conflicte pels processos de reestructuració, acomiadaments, impagaments, EROs... I al sector de la construcció, amb una alta subcontractació, hi ha fortes discriminacions laborals. Són conflictes de naturalesa diversa, certament, però tenen un fil conductor: tots externalitzen els riscos de l'activitat econòmica en les persones treballadores, que en paguen les conseqüències sense disposar de xarxes de protecció suficient ni de certes de futur.

Una economia que veu disminuir en un 2,8 per cent la seva formació bruta de capital, segons l'informe de conjuntura elaborat pel propi Departament d'Empresa i Treball del darrer trimestre, està abocada a seguir competint amb baixos salaris, amb tot el que això comporta amb relació a la desacceleració del consum privat i les expectatives de futur.

Els conflictes que estem vivint al món del treball, també a la pagesia, són un clar senyal d'alerta que hem d'entomar per evitar un deteriorament de l'economia en un context de desacceleració general a Europa. I cal insistir en les mesures d'inversió per a una transformació des dels diferents sectors econòmics, sigui la indústria, l'agroramader, el sector serveis, el turisme o la construcció.

Per això cal accelerar les polítiques públiques que s'anticipin als canvis de fons que afecten ja l'activitat econòmica i les persones. Adequar-nos als reptes climàtics, digitals i demogràfics requereix posar en marxa tot un seguit de mesures que garanteixin la transició justa, acompanyant les transformacions amb mesures que no deixin ningú enrere i dotin de certes i seguretats les persones.

Avui la competitivitat amb baixos costos laborals no té recorregut. Al contrari, una major valoració del factor treball i el seu reconeixement com a factor essencial

per implementar els canvis és fonamental tant per a l'atracció d'inversió productiva d'alt valor afegit com per fer de motor de la demanda interna. Això implica també altres polítiques salarials i més democràcia econòmica.

En el context global, l'aposta per la sobirania tecnològica i productiva es fonamenta tant en temes de sostenibilitat com de benestar i desenvolupament. La producció de proximitat té un valor afegit clau. I, sense caure en un proteccionisme industrial autàrquic, hem de promoure la relocalització industrial i els canvis en els models de distribució. Per avançar ens calen energia i aigua, sòl i coneixement, i qualificacions professionals per possibilitar fer de Catalunya un factor d'atracció inversora. Avui veiem com hi ha deslocalitzacions d'empreses que es justifiquen en alguns d'aquests elements.

El pacte nacional per a la indústria és una bona estratègia, tot i que cal actualitzar-lo i donar-hi un major impuls, a la llum de l'acceleració dels canvis: en especial, la crisi hídrica, però també la situació geopolítica global, que agreuja algunes tendències ja apuntades quan es va elaborar.

Però al costat del pacte nacional per a la indústria necessitem actuar sobre altres factors que han de configurar aquesta transició justa que no deixi ningú enrere. L'empresa catalana ha de guanyar dimensió. No es pot mantenir una situació de minifundi empresarial que serveixi perquè les grans empreses, majoritàriament multinacionals, externalitzin tot el risc en les pimes i micropimes. La democràcia ha d'entrar a l'economia. El valor de la concertació social, del diàleg social, ha d'impregnar la lògica de l'activitat econòmica dins i fora de l'empresa, tant pel que fa al reconeixement i impuls des de l'acció de govern de la funció del diàleg i des de la concertació als sectors i empreses com a la participació més igualitària dels diferents sectors socials en el repartiment de la riquesa.

Tant el Servei Públic d'Ocupació com el sistema públic d'ocupació han de superar la percepció de que no són un servei públic. S'ha de garantir que qualsevol persona en edat de treballar pot donar-se d'alta com a demandant d'ocupació sense més requisit, ja que és un servei d'accés obert, universal. I s'ha d'atendre amb qualitat tota demanda que hi arribi amb una oferta suficient i de qualitat d'orientació, requalificació i acompanyament. Caldrà també dotar de més recursos la Inspecció de Treball perquè sigui proactiva en tots els processos de transformació.

Cal una nova llei de polígons industrials que ens permeti repensar el sòl productiu, que permeti abordar la fragmentació actual i buscar grans superfícies també fora de les àrees metropolitanes, contribuint a un major equilibri i cohesió territorial. I fer-ho en clau d'ecosistema d'innovació que posi l'activitat productiva en relació amb la població i generi sinergies entre producció, estudis, serveis, infraestructures, connectivitat, que hem de treballar també en clau de gènere per trencar estereotips i discriminacions ocupacionals.

Cal accelerar i impulsar l'economia circular. Necessitem ja una llei de residus entesa com una llei de recursos on utilització i reutilització de materials s'entengui també com a factor productiu de primer ordre, en clau de sostenibilitat, però també d'abastament de matèries primeres.

Cal intervenir, amb visió global, promovent aliances entre sectors que han d'adequar-se als canvis, aprofitant la necessària transformació del sector agroramader i forestal, introduint la bioeconomia circular, la digitalització agrària, les plantacions agrovoltaiques i l'aprofitament forestal per generar biomassa o els detritus animals per fer biogàs, generant *inputs* que poden ser utilitzats per la indústria química per generar biomaterials, al temps que aquesta es transforma juntament amb el sector energètic i la indústria manufacturera, tèxtil o del metall, introduint la bioeconomia circular, els biomaterials a partir de la biomassa o la gestió eficient dels residus.

Hi ha transformacions estratègiques que requereixen un fort lideratge del Govern, també, per fer de tractor des de la inversió pública d'activitats que poden atreure inversions generadores de valor afegit i ocupació.

Transició justa és no deixar ningú enrere, donant perspectives i certeses de futur, amb transformacions estratègiques per avançar-nos als reptes globals i climàtics i amb mesures de major justícia social. Fer-ho requerirà un fort lideratge públic, fiscalitat suficient i justa, potents xarxes de seguretat i reforç de les polítiques de garantia de rendes i de serveis públics universals i de qualitat.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Bona tarda, presidenta. Gràcies, diputat. Déu-n'hi-do, ha fet tot un programa, i suposo que amenaça amb, a la segona part, continuar –disculpi la broma. Però està bé, jo crec que està bé que tinguem l'oportunitat, de tant en tant, de fer una mirada més global i aprofitar les interpel·lacions per, com deia vostè al principi, contrastar idees i contrastar programa, si m'ho permet, o agenda política.

Molt d'acord amb molta part del que ha dit –després m'hi referiré, segurament no amb un ànim prou exhaustiu, segurament quedaran coses al tinter, però intentaré desgranar molts dels punts que vostè ha comentat–, però jo diria que s'ha deixat una prèvia o *la prèvia*, diguéssim, eh?, que és que si parlem del món laboral en aquests moments hem de dir, per ser justos amb la realitat, que estem, en aquests moments, amb les millors dades d'atur dels últims quinze anys.

I una altra circumstància que encara crec que és més reveladora i segurament amb més càrrega de profunditat que les dades d'atur, que la taxa d'atur, és el fet de que estem en xifres rècords d'afiliacions a la seguretat social, eh? Per tant, aquest és el punt de partida, aquesta és la base en la que treballem avui.

No n'hi ha prou. Òbviament, hem de continuar treballant i, sobretot, ens hem de preparar de cara al futur. Perquè encara que, conjunturalment, avui, també fruit del que hem anat fent els últims anys, les xifres siguin bones, si no som capaços de situar-nos a cinc, deu, quinze anys vista, doncs, això serà fruit d'un dia, perquè acabarà passant i no estarem prou preparats, no serem prou resilients com per afrontar tot el que ens vingui. Per tant, aquesta és la prèvia.

Després, vostè ha parlat de conflictes laborals. És veritat que..., alguns amb noms i cognoms. I vostè deia que això era el símptoma d'alguns corrents de fons, de coses que estan canviant, i que, encara que les causes siguin molt diferents d'aquests expedients de regulació que vostè ha esmentat, de fons hi han unes dinàmiques, diguéssim, unes forces a nivell del mercat però també a nivell polític i social, que estan determinant un nou escenari en el que ens estem dirigint, molt marcat, òbviament, pel canvi digital –deia vostè–, el canvi demogràfic i l'emergència climàtica. Probablement..., segurament són les tres famílies de reptes més importants que no només Catalunya, sinó que diria Europa i, si m'ho permet, gairebé el planeta tenen avui sobre la taula.

I que això anava acompanyat d'aquesta dinàmica de disrupcions en cadena de subministrament, en cadena de valors, amb conflictes geopolítics que també determinen moltes cadenes de valor. I, alhora que responem a aquests reptes més de fons, més estructurals, hem de fer front a aquesta situació conjuntural. Una situació conjuntural protagonitzada, ho torno a dir, per aquestes disrupcions, que, en certa mesura, també són una oportunitat per a Catalunya.

M'explico. Estem en un procés en el que moltes empreses a títol individual, molts sectors a una escala més general i específicament moltes cadenes de valor, especialment aquelles més estratègiques i aquelles més crítiques, estan prenent decisions per guanyar seguretat de subministrament, per guanyar seguretat en la seva activitat. I ho fan, moltes vegades, relocalitzant la producció, o bé directament retornant-la a Europa o bé situant-la prop d'Europa, prop d'aquests mercats, d'aquest mercat que representa el continent europeu.

I això, com deia, és una oportunitat també per a Catalunya, perquè ens obre la possibilitat, com s'està produint, de fet, ja en els últims anys, de relocalitzar una part de la producció, d'ubicar una part d'aquesta producció en aquest procés europeu de recuperació de sobirania tecnològica i sobirania productiva, d'aquesta famosa autonomia estratègica. En el marc d'aquest procés, Catalunya és competitiva per rebre bona part d'aquests projectes, i, de fet, les proves de que això és així és que els dos últims anys hem batut rècords de captació d'inversió estrangera directa en general, però dos de cada tres euros d'aquesta inversió estrangera directa, que ha sigut rècord els dos últims anys, són en projectes industrials, cosa que corrobora que, efectivament, s'estan movent coses en aquest sentit.

Per tant, ho vivim, òbviament, com una oportunitat de reindustrialització –després m'hi referiré–, si fem bé les coses. Quines coses hem de fer bé? També després les vull comentar.

Abans, però, vostè reclamava –amb tota la lògica, i ho comparteixo, i, de fet, segur que m'ho ha sentit dir en més d'una ocasió aquí mateix al Parlament i en altres àmbits– la necessitat d'abordar aquest canvi digital, aquest canvi demogràfic, aquesta emergència climàtica, amb una resposta que generi un nou marc de relacions i, per tant, amb la seva traducció legal, la seva traducció en polítiques socials i polítiques econòmiques, en intervenció en determinats mercats que generi una transició justa. Si anem cap a aquest nou model, que la transició no deixi la majoria de la gent, dels treballadors i treballadores, en aquest cas, enrere, hi estem totalment d'acord. Cal un nou acord social, un nou pacte, si en vol dir així.

Algunes vegades hem parlat d'un pacte de rendes que, en el fons, bàsicament vol dir això, quines polítiques redistributives fem en aquest nou context. Perquè és veritat que, com deia abans, s'obre una possibilitat, una oportunitat per relocalitzar producció a Europa, però aquesta producció nova que podem atraure i que podem ubicar, per exemple, a Catalunya, certament s'inscriu en aquest nou model de la indústria 4.0, molt menys intensiu en mà d'obra, molt més automatitzat, molt més robotitzat, i, per tant, amb unes circumstàncies diferents de les del segle XX. Aquesta és la indústria que volem: la moderna, sostenible, digitalitzada, és veritat, però, al mateix temps, té unes circumstàncies diferents de les que hi estàvem acostumats, i ens hi haurem d'adaptar.

De fet, l'any passat celebràvem el Primer Congrés Català del Treball, impulsat pel Departament d'Empresa i Treball, per debatre sobre..., i, per tant, per tenir una proposta catalana en el debat de cap a on va el món laboral tenint en compte aquestes disrupcions tecnològiques, i de com aquesta robotització i automatització es tradueixen en el món laboral en noves feines, nous perfils, noves necessitats; en definitiva, en un nou paradigma que hem de saber gestionar. Però això no ho podem gestionar només des de Catalunya; ni això ni bona part de les polítiques fiscals que vostè reclamava ni bona part fins i tot de les polítiques redistributives. Això ha de ser, com a mínim, a una escala estatal, i jo diria que a una escala europea, però fa falta aquest nou acord social.

Igual que la primera acceleració... L'acceleració industrial que es produeix després de la Segona Guerra Mundial, que comença el 1950 fins a aquesta última etapa del segle XX, és el que genera l'estat del benestar. És a dir, aquest procés de reindustrialització a nivell europeu i occidental que accelera tota l'activitat econòmica i la globalitza és també el que dona peu, aquesta base industrial, als pactes de l'estat del benestar, avui, que estem en unes circumstàncies que tenen molts paral·lelismes... Malgrat les distàncies hem d'aplicar, diria jo, una mateixa recepta, i, per tant, renovar aquest acord social, aquest pacte social, en bona part circumscrit i fet des de Catalunya, però en d'altres, ja ho he dit, s'escapa de les nostres possibilitats, i, per tant, s'ha d'abordar a escala europea.

Però podem fer coses, hem de fer coses, estem fent coses des del Govern de la Generalitat de Catalunya per aprofitar aquest context d'oportunitat, que, si volen, es

resumeixen en tres grans àmbits, dels que també ja n'hem parlat moltes vegades i hem tingut l'oportunitat de compartir. Aquests tres grans àmbits es podrien resumir, d'una banda, en polítiques actives d'ocupació, ocupabilitat, què vol dir acompanyar en la millora de l'ocupabilitat avui els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, primer àmbit; segon àmbit, com aprofitem i generem el talent necessari per governar aquestes disrupcions en el món laboral, per governar i per aprofitar, és a dir, com som competitiu també des d'aquest punt de vista, i aquí em vull centrar en la formació professional, que és el que ens correspon al Departament d'Empresa i Treball, tot i que òbviamment també podríem parlar dels ensenyaments universitaris; i, finalment, el tercer gran eix és aquesta transformació del model productiu basada sobretot en la reindustrialització que vostè també reclamava i que hem plasmat en el pacte nacional per a la indústria.

Aquests són els tres àmbits en els que, òbviamment, hem dirigit bona part de les polítiques del Departament d'Empresa i Treball, i no només del departament, sinó que bona part de les polítiques més transversals del Govern acaben aterrant en aquests tres terrenys, en les polítiques actives d'ocupació, formació professional i reindustrialització. Després en parlaré més a bastament, però fonamentalment aquestes són eines que ens permeten tenir una proposta catalana en aquest marc de canvi europeu, de transformació a nivell europeu.

Vostè parlava de: «Hem de ser capaços de fer polítiques que no ens portin a un extrem proteccionista, però que al mateix temps defensin aquesta industrialització europea.» Completament d'acord. De fet, és el que estem fent i el que volem fer, tenint en compte que –també ho deia vostè– el nostre (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) marc d'actuació està protagonitzat, sobretot, per petita i mitjana empresa. No és el mateix aplicar determinades polítiques, tot i que...

La presidenta

Gràcies, senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...són empreses familiars, en el marc alemany, per exemple, que en el marc europeu, i això ho hem de tenir en compte.

Després aprofundiré en aquests tres eixos, que em sembla que intenten donar resposta al que vostè planteja.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, agrair la intervenció del conseller. Crec que ha abordat, diguéssim, les qüestions que s'han plantejat en la primera intervenció i hi ha donat resposta.

Aviam, quan fèiem la interpellació, nosaltres partíem o havíem llegit feia pocs dies Marina Antúnez, una poeta, periodista també, que deia alguna cosa així com... Es diu «Des-filant», eh? –*des-filant*; no *desfilant*, sinó *des-filant*. Diu: «Les hores passen, tan lentes ara / i surto a fora i camino sense rumb / desfent passes com cosint-les / d'un pedaç tan esquinçat / que no sé si sabré guarir-lo.»

Quedàvem preocupats una miqueta per aquesta sensació de que les hores passen, que els dies van passant, i, certament, som conscients de que estem en uns moments disruptius, però no podem dir que són una oportunitat, no? Davant d'aquests moments disruptius, avui tenim una *necessitat* urgent d'abordar-los. I, malauradament, anem tard a vegades, perquè a vegades dona la sensació aquesta que surto a fora i camino sense rumb. A vegades ens quedem amb aquesta sensació, que no acabem d'entomar quines són les estratègies de fons per abordar les urgències, perquè és que avui ja són moltes urgències, les que tenim davant.

És cert que partim d'una realitat que és que les dades d'atur són bones, molt bones; igual que les dades d'exportació també són bones, molt bones; igual que els nivells de creixement del PIB són bons, molt bons, quan ens situem en termes comparatius amb la resta de l'Estat o fins i tot a nivell europeu. Ara bé, hem d'aprofundir en aquestes dades de l'atur, perquè les dades de l'atur no ens poden amagar la crisi demogràfica que viu Catalunya.

L'any passat es van donar d'alta 96.000 persones a la seguretat social a Catalunya. D'aquestes 96.000 altes a la seguretat social, 47.000, aproximadament, o 43.000 –els números varien en aquests nivells– eren persones nascudes fora de Catalunya. No passa res. És el coneixement d'una realitat: que tenim una demografia feble, i, per tant, necessitem que treballadors de fora vinguin a treballar aquí. I això requereix fortes polítiques d'acollida, fortes polítiques d'integració plena de drets laborals.

Avui ens estem trobant, en sectors com l'atenció domiciliària, amb persones nascudes fora de Catalunya treballant al servei d'atenció domiciliària sense papers, explotades per determinades empreses que utilitzen aquesta crisi demogràfica per explotar persones que venen de fora. No. Han de venir i han de seguir venint persones de fora, perquè tenim una crisi demogràfica, però hem de garantir des dels poders públics la plena integració en drets laborals, socials, etcètera.

És cert que l'exportació té bones dades i supera les importacions, i això és bo, és un saldo positiu, però bé, això no ho podem amagar d'una realitat: que Catalunya és deficitària en determinats productes i materials necessaris per fer les transformacions. I això vol dir que hem d'accelerar, hem de fer de tractor, possiblement des de la inversió pública, perquè la privada no vindrà si la pública no ha demostrat que és possible, per atreure determinades inversions en aquells sectors que són deficitaris. I necessitem disposar d'aquesta sobirania productiva, tecnològica, diguem-ne com vulguem, per fer front als canvis, a aquestes disrupcions que tenim davant.

És cert que aquesta oportunitat ja s'està abordant en temes de relocalització, d'indústria 4.0, però clar, això... Per atreure, per relocalitzar, per aprofundir en la indústria 4.0, què ens cal? Energia, tecnologia i materials.

En energies renovables, no cal que els hi digui, crec que aquí tothom és conscient que som els últims de la fila; no el cantant, no, els últims de la fila, malauradament, amb capacitat de substituir generació d'energia fòssil per generació d'energia renovable. Aquí tenim un problema.

Igual que també, diguéssim, en la consciència de que els materials són escassos. O aprofundim en l'economia circular per fer dels residus recursos productius o tindrem un problema a mitjà termini. Hem d'aprofundir en això, i tenim encara pendent aquesta llei de recursos.

Tres quarts del mateix quan parlem del tema dels polígons industrials, de les dificultats per trobar sòl per atreure o per poder ubicar determinades inversions.

Bé, en qualsevol cas, com que ja se m'acaba el temps, coincideixo en que cal un nou acord social. Però un nou acord social no és només un pacte de rendes –que pot conformar el salari mínim de referència, també el salari màxim per fer un ventall salarial de justícia social–, també és fiscalitat justa, també és cooperació enfront de l'individualisme, cooperació enfront de la confrontació. Calen també unes polítiques públiques que es basin en unes maneres diferents de funcionar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i aquí podem liderar temes amb salari mínim de referència, però també amb ventalls salarials màxims i, per tant, situar també l'estratègia del salari màxim...

La presidenta

Gràcies...

Joan Carles Gallego i Herrera

...de referència que situï elements de justícia social o una fiscalitat realment justa i progressiva que permeti disposar no només de suficiència, sinó de justícia social.

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Roger Torrent Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, presidenta. Efectivament, diputat, quan jo parlava d'un nou acord social, he parlat de pacte de rendes i he dit que també calen polítiques redistributives noves en un sentit ampli. Per tant, polítiques públiques en qüestions de fiscalitat, fins i tot orientació econòmica en determinats sectors econòmics estratègics, etcètera. Per tant, és un pacte que va molt més enllà d'estrictament un acord de rendes materialitzat en salaris mínims de referència, en el cas de Catalunya, o en salaris mínims interprofessionals, en el cas de l'Estat. Va molt més enllà, i per això he dit que és segurament un menester a escala ja no estatal, sinó fins i tot europea.

Com també ho és la resposta al repte demogràfic. Efectivament, tenim molt bones dades d'atur, molt bones dades –ho he dit abans– d'afiliacions a la seguretat social, amb un creixement d'afiliacions a la seguretat social bàsicament que es deu a la població nouvinguda. I això és el que fa explotar el cap a bona part de l'extrema dreta, que és justament gràcies a aquestes aportacions poblacionals..., les que permeten avui tenir els treballadors i treballadores necessaris per poder donar resposta als projectes de creixement industrial, creixement empresarial, i, al mateix temps, sustentar l'estat del benestar que poc o molt tenim els catalans i les catalanes.

I aquesta és una realitat, efectivament, que ha d'anar acompanyada amb determinades polítiques socials d'acollida, amb polítiques que permetin acompanyar la integració de les persones que arriben al nostre país amb aquesta voluntat de treballar i de contribuir a la nostra comunitat. I, des del nostre punt de vista i des de les perspectives de connexió entre aquesta realitat demogràfica i les possibilitats de transformació del model productiu, sobretot passen per les polítiques de formació professional en un sentit holístic. No estic parlant només de la formació professional inicial; estic parlant, per exemple, de la formació professional ocupacional, una eina clau en aquests moments, perquè és la que ens dona també més marge de rapidesa, de resposta ràpida, la que ens dona també molta més flexibilitat a l'hora de fer píncoles formatives que permetin adaptar-nos ràpidament a les necessitats del mercat.

Que, de fet, això és el que inspira, per exemple, la prospectiva en formació professional. Vostè deia: «Quines estratègies hi han? No es tracta només d'anar pullulant i detectant, diguéssim, quins són els reptes i després no fer res.» No, no, s'estan fent estratègies en aquests tres àmbits que li deia: formació professional. Una estratègia que no s'havia fet fins ara mai, però com que aquesta és la legislatura de la formació professional, hem posat això sobre la taula com a exercici definitori del que ha de venir en els propers anys, que és la prospectiva de la formació professional: què ens cal?, quins perfils professionals necessiten avui les nostres empreses, els sectors, des d'un punt de vista sectorial, per tant, des d'un punt de vista d'àmbit econòmic, però també des d'un punt de vista geogràfic i, per tant, des d'un punt de vista territorial? Això és al que hem de saber respondre. I, per tant, fer una oferta formativa adequada a les necessitats d'avui del teixit empresarial, però sobretot pensant en el que ha de passar en els propers anys.

De fet, el missatge que enviem al teixit empresarial és: «Escolta, com a administració, nosaltres hem de ser capaços de fer la formació professional per donar resposta a les necessitats que tu tinguis avui –perfils professionals que et permetin ser competitiu avui–, però al mateix temps t'exigim, com a sector privat, que facis l'esforç amb nosaltres d'imaginar què passarà d'aquí a deu anys, i, per tant, de prepa-

rar-nos.» Perquè, si no, d'aquí a deu anys tornarem aquí i direm: «Escolta'm, és que la formació professional no ha acabat de rutllar, no tenim els perfils necessaris per fer front al que es demana d'aquí a una dècada.» Per tant, una mirada holística de la formació professional. Aquesta és la legislatura de la formació professional.

També és la de l'ocupabilitat, i d'aquí el pla de transformació del SOC. Que feia molts anys que reclamàvem tots plegats la territorialitat, la concertació, aquesta mirada també que permeti generar més complicitat amb l'empresa, que l'empresa entengui que el SOC també és un sistema de doble demanda: no només de les persones que hi van a buscar feina, sinó que també ha de ser –encara més– de les empreses que hi van a buscar perfils professionals. Aquesta transformació del SOC que hem impulsat ara també ha de ser clau en aquest sentit.

I, finalment, la reindustrialització. Efectivament, durant la covid Europa es va adonar de que..., no és que ja no produïm paracetamol i que, si seguim per aquesta línia, no només no en produïrem, sinó que no el sabrem produir. I, per tant, en aquesta autonomia estratègica i aquesta voluntat de recuperació de la capacitat productiva, nosaltres ens hi inscrivim.

Ens calen moltes coses. Sí, ens calen aquests recursos, ens cal despertar i aixecar aquest talent i atraure'n de fora, ens calen infraestructures, però com a mínim ara tots plegats tenim un full de ruta que diu que el 2030 hem d'arribar...

La presidenta

Gràcies, conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...al vint-i-cinc per cent del valor afegit brut industrial. Per tant, també, de nou, una nova estratègia.

Moltes gràcies, diputat.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00437/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades... Avui tornem a portar a debat aquí al Parlament el desenvolupament de polítiques de joventut. I ho hem fet perquè, malgrat haver-ne parlat ja en anteriors plens, la situació del jovent a Catalunya ha canviat poc o gens, però no pateixin, perquè ho farem una mica diferent i plantejarem el debat en uns altres termes.

Durant aquesta legislatura, en el marc del Ple monogràfic de joventut i també a partir de mocions que darrerament han presentat altres grups parlamentaris, hem pogut debatre en diverses ocasions, com deia, sobre les polítiques de joventut, però la nostra sensació és que tots aquests debats han girat entorn de com fer una millor gestió dels pocs recursos que es destinen, precisament, a aquestes polítiques per als joves, i que es destinen a posar pedaços a l'especial situació de vulnerabilitat cronicada que pateix el jovent.

Nosaltres volem, precisament, plantejar un debat diferent, que sigui més de fons, que sigui honest i que ens permeti treballar al voltant de propostes estructurals que resolguin les causes d'aquesta precarietat i la manca de garantia de drets que pateix el jovent, i no que només intentin palliar-ne les conseqüències.

Cal, doncs, que entenguem que les polítiques juvenils han de ser transversals i no ser només un calaix a banda que s'obre de tant en tant quan es recorden de nosaltres, de la gent jove. I, per tant, aquesta interpellació podria ser també extensiva a la resta de consellers i conselleres del Govern, però començarem per algun lloc.

Nosaltres no volem debatre sobre si som joves fins als vint-i-cinc anys, fins als trenta o fins als trenta-cinc, i no volem patir perquè s'acosta el nostre aniversari i sabem que arribem a una edat en què ens deixaran de donar ajudes per al transport públic o ens deixaran de donar ajudes per pagar el lloguer. Perquè, miri, conseller –vostè ho sap–, a partir dels trenta anys, l'endemà de fer els trenta anys, els treballs que tindrem seguiran estant mal pagats i els lloguers seguiran tenint uns preus desorbitats. I això ho sabem nosaltres, ho sap vostè i ho sap tothom en aquesta cambra. I, per tant, això seguirà sent així, si no fem un gir de guió. I precisament avui tornem a parlar sobre polítiques de joventut, perquè pensem que aquest gir el podem fer i que si d'alguna cosa ha de servir el final d'aquesta legislatura és perquè així sigui.

Entrant ja en matèria, tenim un sistema educatiu que perpetua la pobresa de manera sistematitzada: a la gent pobra se la condemna a treballs precaris de per vida. I els mateixos estudis de la Generalitat diuen que només el 4,9 per cent dels joves en risc de pobresa assoleixen estudis universitaris, mentre que de la resta ho fan més del trenta per cent. Quin país estem construint, doncs? En funció del barri o la llar on neix un nen i on creix un jove ja podem saber quin nivell d'estudis assolirà i a quins llocs de treball podrà accedir, i això per nosaltres és un fracàs social inadmissible sobre el que només podem rebel·lar-nos.

Quan ja finalment accedim al món del treball, les empreses ens paguen pitjor per ser joves, ens demanen que treballem en pitjors condicions per ser joves, ens amplien jornades laborals inacabables per ser joves i ens fan contractes sota categories inferiors a les que ens correspondrien realment per la feina que fem també per ser joves. Ens obliguen també a fer pràctiques en què d'acompanyament formatiu n'hi ha més aviat poc i de feina més de la que tocaria, i ens ofereixen treballar com a becaris durant més anys dels que suposadament té sentit fins que, en lloc de contractar-nos en les condicions que toquen, ens substitueixen per un altre becari.

Aquest matí es parlava novament del Hard Rock, i el president deia que no pot ser que les opinions contràries a un projecte concret bloquegin l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat. Doncs mirin, és que va precisament d'això, perquè el Hard Rock és el paradigma del model de país que s'està construint. I què volen els senyors del PSC? ¿Volen que, amb el sistema laboral que tenim, els joves d'aquest país hagin de malviure servint copes a inversors internacionals que venen a omplir-se les butxaques als casinos a canvi de quatre duros? Aquest és l'horitzó que volem oferir al nostre jovent?

Perquè a nosaltres, tot just fa uns mesos, parlant amb un dels propietaris dels terrenys que es van expropiar per fer el Hard Rock i on a dia d'avui ja hi tenim Port Aventura, ens deia: «Quan érem joves veníem aquí a regar els nostres horts; quan érem joves veníem aquí a recollir fruites dels arbres que hi tenien plantats les nostres famílies. I ara els nostres joves, els nostres fills, van a treballar vestits de *cowboy*, servint crispetes en un parc temàtic a canvi de sous de misèria i havent de pagar més pels habitatges, que s'han encarit precisament per culpa de projectes com aquest.»

I, de nou, nosaltres ens preguntem: aquesta és la vida que oferim al jovent del país? Perquè nosaltres creiem que no. (*Alguns aplaudiments.*) Nosaltres creiem que hem de planificar el model econòmic i hem de començar a dotar-nos de les eines que necessitem quan l'haguem d'implementar, perquè, si no, al pas que anem, la pròxima proposta serà un cicle formatiu sobre joc i apostes.

I, seguint amb les problemàtiques més bàsiques, l'accés a l'habitatge és, sense cap mena de dubte, una de les principals preocupacions del jovent. I ho és perquè és fonamental tenir un habitatge per viure, i ho és perquè aquest dret està totalment pri-

vatitzat i en mans de bancs, de fons voltors i de grans tenidors. I perquè, a més, tenir un lloc on viure és també un gran pas per emancipar-se en tots els sentits, perquè no és només tenir un sostre, sinó tenir un espai on desenvolupar de manera més autònoma el projecte vital que un vulgui.

No pot ser, doncs, que emancipar-se suposi a un jove més del vuitanta per cent del seu salari mensual o que, en cas de voler anar a viure sol, suposi més del cent per cent del seu salari. Perquè, clar, després el que passa és que més del seixanta per cent dels joves viuen amb els pares, perquè, evidentment, és pràcticament impossible accedir a un habitatge. I, quan s'aconsegueix, s'acaba compartint pis amb més gent de la que ens agradaria a la majoria, i a vegades inclús barallant-nos per veure qui es queda l'habitació més petita per pagar menys, quan l'habitació més petita, evidentment, no la vol ningú.

Si comencem per aquí, contraposant propostes, d'una banda, tenim les mesures que hem debatut fins ara, que per nosaltres són assistencialistes en forma d'ajudes per al pagament de lloguers, i, d'altra, tenim l'ampliació del parc d'habitatge públic i la limitació dels preus dels lloguers.

En el primer cas, les ajudes passen només com un tràmit per les mans dels joves per anar a parar directament a les butxaques del propietari de l'habitatge, que li pot seguir posant el preu que vulgui, perquè dels diners públics ja pagarem aquesta diferència, i, per tant, les ajudes esdevenen un pedaç a les conseqüències de la precarietat juvenil. Però, en el segon cas, que és el nostre model, es concep l'habitatge com un dret i, per tant, com una cosa a garantir per part del Govern, de l'Administració pública, i no com un bé de mercat o un bé per fer negoci.

Precisament avui s'ha publicat l'enquesta sobre valors del CEO, i indica que un vuitanta-u per cent dels catalans i catalanes està d'acord amb regular per llei els preus dels lloguers, i en el cas dels joves de fins a trenta-cinc anys aquesta xifra s'enfila al vuitanta-cinc per cent. Aquesta regulació real i efectiva, acompanyada de la necessària ampliació del parc d'habitatge públic, apropiaria el jovent a tenir veritablement garantit l'accés a l'habitatge.

I, en definitiva, com a darrer element, aquest panorama que hem descrit comporta inevitablement l'empitjorament de la salut mental del jovent, i no hi ha setmana en què no llegim noves dades sobre aquesta qüestió, cada vegada més preocupants. Pel que fa a l'ansietat i l'angoixa, una proporció molt alta de joves –a la vora del vuitanta-quatre per cent– declara haver-ne patit les darreres setmanes, i les dades indiquen també que el setanta-cinc per cent dels casos de problemes de salut mental comencen precisament en la joventut. I la situació és tan greu –no ens cansarem de repetir-ho– que el suïcidi s'ha convertit en la primera causa de mort no natural entre joves, dada que, sense cap mena de dubte, preocupa els joves i també el conjunt de la població.

En aquest sentit, és imprescindible que posem sobre la taula que el context econòmic, polític i social condueix la gent jove del país a una situació d'especial gravetat, i que, com a generació, ens van dir que si estudiàvem tindríem una bona feina, amb un sou digne, ens podríem pagar una casa, un cotxe, anar de vacances un parell de cops l'any i sortir de festa amb els amics o a sopar fora de casa. Però en realitat ni tenim temps lliure ni tenim estabilitat econòmica, perquè cada vegada el que tenim són menys expectatives de futur.

Més enllà d'aquesta necessitat d'invertir més recursos en la salut mental –que no ens cansarem de repetir i que, de fet, afortunadament, moltes forces polítiques comparteixen–, el Govern ha de donar resposta, doncs, a les preocupacions del jovent vinculades precisament a aquests drets que no té garantits.

Però, sí, també hem de parlar concretament dels recursos sanitaris i revertir les retallades en sanitat i deixar de privatitzar aquest sector. Falten recursos, i hem d'esperar més de dos mesos perquè ens atengui un psicòleg o recórrer a consultes privades que la majoria de joves no es poden pagar. Falten recursos, i ens recepten

pastilles des del minut zero perquè surt més a compte que una teràpia continuada, i, mentrestant, les farmacèutiques privades van enriquint-se.

Amb tot això, el que volem plantejar és que cal que garantim drets als joves amb mesures estructurals i universals que vagin a l'arrel dels problemes, que tinguin la vocació de capgirar l'ordre de les coses i que comportin a les noves generacions créixer amb drets consolidats en la resta d'etapes vitals. No pot ser que tinguem por de perdre drets arribada certa edat, perquè llavors voldrà dir que no els teníem garantits, sinó que ens van deixar gaudir-ne només durant un petit temps.

I volem introduir aquí també la importància que les forces independentistes siguin capaces de recuperar aquest esperit de garantia de drets que ha de caracteritzar l'independentisme i, encara més, l'independentisme d'esquerres. Volem la independència per canviar-ho tot, per dibuixar un futur d'esperança per a aquest jovent cada vegada més desencantat de la política, i amb tot el sentit, però perquè a aquest jovent li vam prometre que construiríem un projecte on la vida seria més digna de com ho és dins l'Estat espanyol.

Cal, doncs, que en aquest llarg camí cap a la llibertat del nostre poble demostrem al jovent que una altra manera de viure és possible i que estem construint una alternativa a la precarietat que viu a dia d'avui.

Cal que demostrem al jovent que aquí i ara, mentre fem aquest camí, si de nosaltres depèn, els oferirem més oportunitats, els oferirem mecanismes perquè puguin estudiar si així ho volen, els oferirem un lloc on viure i intervindrem en tot allò que calgui perquè tinguin feines dignes i no hagin de veure amb indignació, però amb desesperació, com ells cobren sous de misèria mentre les grans empreses no paren de créixer. Aquesta és la república catalana que hem de començar a construir.

I acabo, presidenta. Conseller, esperem poder treballar en aquesta direcció i que el debat que avui plantegem serveixi per posar el jovent al centre amb decisió i amb fets.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula el conseller, senyor Carles Campuzano Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada, per la seva interpellació i per l'enfocament i el to que ha emprat. Si m'ho permet, començo per la darrera fase, la darrera part del seu discurs. Efectivament, un projecte d'emancipació nacional necessàriament és sempre un projecte també d'emancipació social. I històricament, durant el segle XX, l'èxit del catalanisme ha estat també aquest, el vincular el progrés nacional amb el progrés social.

I justament allò que va fer el moviment independentista sobiranista tan poderós en el període de la dècada que vàrem viure amb tanta intensitat és que vam ser capaços de tornar a associar les demandes de llibertat nacional a les demandes de justícia social i de progrés. I aquí ens hi trobarà, sent conscients, tant vostès com nosaltres, de les capacitats i el poder que té el Govern de la Generalitat, que tenen les institucions de la Generalitat, que és molt, i també dels límits que tenim. I dels límits que tenim jo crec que, quan parlem a fons sobre els problemes estructurals que afronten els nostres joves, n'hem de ser molt conscients, no?

Entre altres coses perquè el model d'estat del benestar del que gaudim té els límits i les impossibilitats del model de l'estat del benestar que en aquests quaranta anys s'ha construït a Espanya, i que és un model que ha estat exitós indiscutiblement en determinats àmbits, però ho ha estat molt poc en d'altres. I ho ha estat molt poc especialment en totes aquelles polítiques orientades a donar suport a les famílies, en totes aquelles polítiques situades en el camp de la infància i en totes aquelles polítiques orientades a l'emancipació dels joves. Ambdós elements, molt exponencials d'aquesta realitat, no?: Espanya és l'únic estat..., és dels set estats dels vint-i-set es-

tats de la Unió Europea que no té una prestació universal per fill a càrrec, i explica, per exemple, els problemes de pobresa infantil que també patim a Catalunya.

I, evidentment, ens és urgent combatre la transmissió intergeneracional de la pobresa, perquè el diagnòstic que vostè em dibuixava amb relació als problemes dels joves... No són els mateixos els problemes dels joves de fills de pares treballadors amb salaris baixos que viuen en determinats entorns de les nostres ciutats o dels nostres pobles que la situació dels joves de fills de pares més benestants que es guanyen bé la vida, que viuen en entorns molt més sòlids i molt més estables.

Per tant, en la feblesa del model d'estat del benestar, la feblesa justament orientada a la lluita contra la pobresa infantil, i en aquesta absència d'una prestació universal per fill a càrrec per ajudar les famílies a criar els fills i reduir l'índex de pobresa... Jo aconsello a les senyores i senyors diputats fer una ullada a la reducció de la pobresa infantil a Polònia en els darrers anys, que està molt directament vinculada, justament, amb l'existència d'una prestació d'aquestes característiques.

I segona feblesa de l'estat del benestar, que és l'absència d'un potent parc d'habitatge públic. Efectivament, aquesta és l'altra gran anomalia de l'estat del benestar espanyol. No s'ha estat capaç de construir en aquests quaranta anys un potent parc d'habitatge públic, del qual se'n deriven moltes de les febleses que tenim, no?

I, en aquest sentit, senyora diputada, el Govern, en aquest darrer aspecte, que vostè li ha posat un èmfasi rellevant en la seva intervenció, comparteix el plantejament: necessitem més habitatge públic. I el Govern ha anunciat xifres importants de creació de nou habitatge públic; insuficient respecte a les necessitats que tenim, que són moltes, però per primera vegada tenim un pla sostingut per construir habitatge públic amb una reserva del vint-i-cinc per cent per a joves. I tinc la convicció, a més a més, que en aquesta política també hi estan compromesos la majoria dels governs municipals de totes les forces polítiques que governen ajuntaments i que estan representades en aquesta cambra.

Habitatge públic, i, efectivament, regulació del mercat immobiliari, no? Jo, per la meua tradició, podrien pensar vostès que no soc un gran entusiasta de la regulació del mercat immobiliari, però haig de dir que, vist el resultat d'aquests quaranta anys, doncs, té tot el sentit del món que entrem a regular, i els topalls que s'han introduït en els lloguers o la limitació dels pisos turístics van en aquesta línia. Per tant, el Govern està en aquesta direcció. Ens farà falta més temps; ens farà falta més temps perquè aquestes polítiques tinguin eficàcia.

Però jo crec que tampoc, en aquest debat, no hem de menystenir les capacitats que tenim des del Govern, i en alguns elements de la seva intervenció he tingut la sensació, almenys, que no li dona tota la transcendència. Val la pena que li donem, perquè avui, les nostres xifres en matèria d'ocupació juvenil, en termes històrics..., o sigui, en el llarg procés de quan la meua generació es va emancipar i va sortir de la universitat i en el que estem ara, i en termes comparatius amb el conjunt de l'Estat, les nostres dades no són dolentes. Les nostres dades amb relació als termes històrics i amb relació a les comparatives avui amb l'Estat no són tan dolentes: estem en els percentatges més baixos d'atur juvenil que ha tingut mai aquest país.

Això sí, un atur juvenil que és 2,6 vegades més alt que l'atur de les persones adultes. I, en general, en les comparatives internacionals, quan l'atur juvenil és més de dos vegades més alt que l'atur general en una economia, expressa problemes, sobretot de transicions entre el sistema educatiu i el mercat de treball.

L'aposta que està fent el Govern de la Generalitat de crear més places de formació professional, tant de grau mitjà com de grau superior, l'aposta que estem fent per combatre l'abandonament prematur del sistema educatiu..., són fonamentals per anar corregint aquesta realitat de l'atur juvenil.

Quan he entrat a l'hemicicle, el conseller Torrent, responent a una altra interpel·lació, estava explicant la política que està fent el Govern en favor de la formació professional. És la política més eficaç tant per garantir llocs de treball dignes com llocs

de treball amb salaris adequats. I va vinculat a una altra política que desenvolupa el conseller Torrent, i que aquest matí, en una resposta parlamentària que se li formulava amb relació al projecte de Hard Rock, i que després també el president Aragonès ha sabut explicitar..., és que la millor política per a l'emancipació dels joves i la dignitat dels joves és la política de reindustrialització.

Salaris dignes són els salaris vinculats a la indústria i els salaris dels serveis vinculats a la indústria. La millor política que fem per als joves d'avui i per als joves de demà és la política industrial que està fent aquest Govern. O la política que aquest Govern està fent en l'àmbit de la recerca i les universitats. Al final, si ens volem assemblar als països que tenen més qualitat de vida, que són més igualitaris, que tenen sous més dignes, treball amb més qualitat..., són en aquells països on l'estructura productiva és capaç d'oferir llocs de treball qualificats, on els serveis i les indústries tenen el nivell de capital tecnològic suficientment desenvolupat que permet generar aquesta ocupació.

I jo aquí, senyora diputada, la convido també que, en aquesta mirada estructural sobre els problemes de fons que tenim plantejats, ens acompanyi en aquest procés de reindustrialització, en aquest procés de suport a la recerca i a les universitats, que és el que garantirà que els nostres joves més ben formats no necessàriament hagin d'anar a buscar-se la vida en altres països europeus. Que si decideixen marxar sigui perquè aspiren de manera lliure a desenvolupar un projecte vital en un altre país, però que aquest país els hi generi les seves oportunitats. Aquesta és la política més transformadora, al costat de la política educativa.

Jo crec que hem de celebrar que en aquests moments haguem passat, del 2008 al 2024, d'una taxa d'abandonament prematur del sistema educatiu del trenta per cent al catorze per cent. O que avui tinguem més que mai joves estudiants –més que mai–, i que haguem reduït de manera tan significativa el nombre de joves que ni treballen ni estudien. Perquè és el que garantirà que, a mitjà i llarg termini, les condicions laborals d'aquests joves siguin millors.

Compari vostè els nivells salarials i els nivells formatius dels joves en grau universitari o dels joves amb una titulació d'FP superior amb els joves que no han passat d'estudiar més enllà de l'educació obligatòria. La diferència és substancial. Allò que garantirà efectivament salaris dignes, sous dignes, professions dignes, feines dignes als nostres joves seran les polítiques en l'àmbit de l'educació i un model productiu basat en l'alt valor afegit en la indústria i en els serveis de qualitat.

Crec que aquest és el debat de fons, si entrem a fons en la discussió sobre les polítiques de joventut.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, conseller, per la seva resposta. Vaig una mica per parts, amb els diferents eixos que hem plantejat, i tornem a l'habitatge. I ho dèiem fa unes setmanes, però ho tornem a dir, perquè durant els darrers deu anys els salaris només han pujat un 2,9 per cent, mentre que els lloguers són un seixanta-vuit per cent més cars. I aquests deu anys, què s'ha fet? Doncs les polítiques d'ajudes que dèiem abans, no?, no les polítiques estructurals.

En aquest sentit, com vostè també compartia, és evident que una urgent regulació efectiva dels preus dels lloguers és necessària. En això hi estem d'acord. Vostès saben tan bé com nosaltres que la llei espanyola és insuficient i que no tindrà res a veure –si finalment s'acaba implementant, que també en tenim dubtes– amb la regulació catalana dels lloguers que havíem aprovat justament en aquest Parlament i que per nosaltres ja era de mínims. Malgrat tot, vostès van donar suport a la llei espanyola.

I, veient l'evolució de tot plegat, els voldríem insistir novament en la necessitat d'actuar des de Catalunya per garantir realment l'accés a l'habitatge al nostre país.

I, en paral·lel, volem que torni a quedar clar que les ajudes no fan abaixar els preus i que, per tant, si seguim donant ajudes sense limitar aquests preus dels lloguers l'únic que passarà és que aquests propietaris dels habitatges absorbiran les ajudes i se seguiran enriquint inclús més que abans, perquè abans ens feien pagar sis-cents euros per un pis i ara poden demanar-ne vuit-cents, i l'habitatge continua sent un bé per fer negoci i el jovent continua tenint dificultats per pagar el lloguer.

Aquí vostè també em parlava de les competències que tenim en matèria d'habitatge. Nosaltres, saben que, en el marc del debat de pressupostos, els proposem destinar 1.000 milions d'euros a l'ampliació del parc d'habitatge públic. Si realment això és una preocupació principal que compartim, doncs, esperem que aquesta mesura pugui prosperar, perquè no ve de les competències que tenim o no, sinó que respon a una voluntat política realment de prioritzar aquestes polítiques.

I voldríem parlar, també en aquest sentit, de la redistribució de la riquesa, que d'alguna manera també l'ha esmentada vostè en comparació amb el sistema del benestar aquí, a l'Estat espanyol, però particularment nosaltres volem parlar de Catalunya i del compromís que també teníem amb el desplegament de la renda bàsica universal. Creiem que aquest precisament és el camí que hauríem de potenciar, una renda bàsica universal, que, a més –ja ho hem repetit moltes vegades–, no percebrien només les persones majors d'edat, sinó també els menors d'edat.

És una quantitat fixa, mensual, que no cal que demostrem que som prou pobres, que no cal que demostrem que som prou joves i que, per tant, tinguem por a perdre-la en algun moment vital, o inclús que tinguem por a perdre certes d'aquestes ajudes, perquè pensem que si fem polítiques estructurals, com és aquesta ampliació del parc d'habitatge públic, al final tindrem habitatges que seran de la Generalitat, governin vostès o governi qui vingui després. Si planifiquem un sistema d'ajudes que depèn de qui està al poder en aquell moment, mai podrem garantir uns drets de manera estructural al jovent. Per això els emplacem a fer aquest gir de guió.

I volíem d'alguna manera també posar en relleu que cal que escoltem la veu de les persones joves, perquè moltes vegades generem uns espais de participació que no són ben bé reals, que són espais encotillats, on es dona veu a uns joves en concret, que poden parlar sobre uns temes en concret que els donem pauta, i després aquests resultats, doncs, els agafem, els analitzem i els interpretem com millor ens convé. Però realment hi ha molts joves organitzats en aquest Parlament.

I jo voldria avui trencar una llança en favor de tots aquests joves, perquè sovint es diu que el jovent d'avui dia no sortim de casa, que el jovent d'avui dia no ens organitzem i que ens és igual el que passi al nostre país. I això no és veritat, perquè en aquest país hi ha molt jovent organitzat, als pobles i als barris. S'ha vist en els darrers anys: a vegades han dit coses que al Govern o a certs sectors d'aquest Parlament no li han agradat, han patit la repressió per dir aquestes coses, però el jovent ha seguit sortint al carrer. I crec que és important que ho posem en relleu i que escoltem la seva veu, encara que no la canalitzin pels espais institucionals i formals pels que nosaltres pretenem a vegades que es canalitzin aquest tipus de propostes.

Per tant, de nou emplacem el Govern... I nosaltres ens volem sincerament oferir a poder treballar en desenvolupar propostes a nivell de joventut que realment vagin a aquesta arrel del problema. Perquè s'ha parlat també de que l'accés als estudis permet unes feines més qualificades, i hi estem completament d'acord, però, com li deia abans, és molt petit el percentatge del jovent que en aquest país pot accedir als estudis superiors si pateix la situació d'especial vulnerabilitat o de risc d'exclusió social.

Per tant, primer haurem de treure també aquest jovent d'aquesta situació de pobresa que ja pateix de manera cronificada. Haurem de garantir-li aquest accés als estudis i haurem de garantir també que tot aquell jovent que no vulgui estudiar i vul-

gui optar pel desenvolupament d'oficis o el treball professional en altres àmbits tingui una vida digna amb les polítiques que aquest Govern li ofereix.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Carles Campuzano Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Li prenc la paraula, li prenem la paraula, i estic convençut de que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana estarà obert a negociar el contingut de la moció que vostè plantejarà en les properes hores.

Vostè feia en la seva intervenció una apologia optimista amb relació a la joventut, i li haig de dir que la comparteixo, que poso en valor que el país, per sort, està ple d'iniciatives protagonitzades per gent jove, de molts tipus, molt plural i molt diversa. Jo aquest mateix dissabte estava celebrant els quaranta anys del Grup d'Esplai Parroquial de Vilafranca del Penedès, i parlava amb un jove, exmonitor de l'esplai, arxiver a l'Arxiu Comarcal de l'Alt Penedès, i..., com transmetia la seva passió en la construcció d'un arxiu sobre la història de quaranta anys de moviment d'educació en el lleure a l'Alt Penedès.

I era absolutament enamoradís escoltar com aquest jove parlava d'una cosa, per als que no ens dediquem al món dels arxius, tan poc apassionant com el món dels arxius. Hi ha energia, hi ha molta energia, hi ha molta energia positiva. I el país té un tresor, que són, entre d'altres coses, aquests milers de joves que estan associats, d'altres de manera més clàssica i formal, i d'altres, segurament, de manera més informal. Per tant, comparteixo la seva visió optimista en relació amb els joves.

Tenim un debat sobre els mecanismes de garantia d'ingressos. Vostè parla de la renda bàsica. Ja sap la polèmica i les majories que hi ha en aquest Parlament en aquest camp, però jo vull recordar-li que en aquests moments està en el tràmit del Parlament una reforma de la llei de la renda garantida, que, en clau juvenil, pot ser molt important.

En l'actual model que tenim configurat d'incompatibilitats entre la renda garantida i el tenir una feina, això està castigant joves que viuen en famílies que reben la renda garantida i que, si aquests joves aconseguixen la feina, els seus pares perden la renda garantida. Això hem de canviar-ho. Jo aquí convido el Parlament, i insisteixo que el Parlament faci aviat aquesta reforma de la llei de la renda garantida.

O, ahora, també una llei de la renda garantida que permeti a la gent no dependre només de la transferència d'ingressos de la renda, sinó que li permeti treballar. Les compatibilitats entre el treballar i el cobrar la renda garantida..., aquí ens sembla clau. Al País Basc i a Navarra han desenvolupat models de compatibilitats entre rendes i feina que estan sent molt emancipadors per a les persones amb major risc d'exclusió social dels territoris històrics d'Euskal Herria.

O tindrem, finalment, la possibilitat de gestionar des de Catalunya l'ingrés mínim vital. I amb la gestió de l'ingrés mínim vital i la gestió de la renda garantida i amb la gestió de les pensions no contributives començarem a configurar una renda bàsica. La suma d'aquestes prestacions, que no són universals i que són condicionades, efectivament, però..., comencen a configurar un sistema català de protecció social que no haurem de menystenir.

Pensin vostès que som el territori de l'Estat que més estem invertint en la política de renda garantida, més de 500 milions d'euros. Altres territoris de l'Estat, amb l'entrada en vigor de l'ingrés mínim vital, se'n van retirar. I altres territoris tenen quanties més grans que nosaltres, que són el País Basc i Navarra, però, en nombres absoluts, molt lluny de les quanties que hi estem invertint.

Posem en valor també el programa de la renda garantida. Siguem capaços de reformar-lo per resoldre aquelles qüestions que avui ens el fan menys eficaç –si no ha

tingut ocasió d'estudiar-lo, hi ha un informe d'Ivàlua molt potent sobre com ho podem fer perquè la renda garantida sigui més eficaç en la reducció de la pobresa severa– i entomem el repte de la gestió de l'ingrés mínim vital.

I aquí també li demano, en aquest compromís contra la pobresa, que incorpori en la seva mirada allò que el Govern està treballant, que és l'estratègia contra la pobresa infantil. Ho estem treballant amb el conjunt d'organitzacions que treballen en aquest camp. Pensem aprovar-la en les pròximes setmanes.

I, ahora, el projecte «Barris amb futur», que també tenim previst presentar-lo a principis de març. Perquè aquesta pobresa..., aquests joves amb menys oportunitats no viuen a tots els barris ni en totes les ciutats o viles del país, estan molt focalitzats. Siguem capaços, allà, d'intervindre. «Barris amb futur» ha de ser un projecte de transformació de fons dels territoris on viuen joves, on viuen infants que tenen menys oportunitats.

I trencar el cicle de la transmissió intergeneracional de la pobresa és fonamental. Estic segur que ens hi podem posar d'acord.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la resposta del Departament d'Acció Exterior i Unió Europea a l'informe del Parlament Europeu sobre els usos lingüístics a les escoles, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la resposta del Departament d'Acció Exterior i Unió Europea a l'informe del Parlament Europeu sobre els usos lingüístics a les escoles

300-00439/13

Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Consellers, conselleres, gràcies. Molt bona tarda. Consellera, conselleres..., de fet, em dirigeixo a elles, conseller, perquè us afecta més directament. És una interpellació típica, perquè és una interpellació que, efectivament, la fem des del Parlament, la fem interpellant el Govern, evidentment, però la fem sobretot des d'un profund respecte, coneixement i reconeixement al projecte europeu i a les institucions europees.

Parlarem clar sobre les males arts que es viuen al si del comitè de peticions del Parlament Europeu i de com s'ha creat un relat fals manipulant i insultant l'escola catalana. Però no hi entrarem, en aquesta qüestió, perquè ho ha fet aquest Parlament quan toca i com toca i perquè no els farem el joc a aquells que volen fer un mal debat amb mals arguments i allà on no toca.

Per tant, veurem que parlarem poc del fons i parlarem molt de la forma. I ho farem, diríem, ja amb una bona part de la feina feta, perquè, de fet, els eurodiputats que representen Junts per Catalunya, però també els que representen Esquerra o els comuns o els socialistes, ja han boicotejat aquesta forma de fer al si del comitè de peticions i no han participat d'aquesta pantomima que s'entesten a representar el Partit Popular –absent– i l'extrema dreta al Parlament Europeu.

Parlem, doncs, del que està passant. És aquesta devaluació al si de la Comissió de Peticions. Parlem d'una delegació d'europarlamentaris feta contravenint el propi reglament de la comissió. De fet, com us deia, afortunadament tres grups parlamentaris no és que no hagin avalat aquesta delegació d'europarlamentaris, sinó que ni tan sols han participat en tot aquest procés: ni Socialistes ni Verds ni Left.

Perquè cal recordar que cada vegada que ha arribat al comitè de peticions alguna qüestió en referència a la immersió lingüística ha estat la Comissió Europea, la pròpia Comissió Europea, la que diu que no, que el Parlament Europeu no té competències sobre aquesta qüestió i, per tant, s'hauria d'inadmetre. En aquest cas, no només no s'ha inadmetès, sinó que s'acaba fent una missió d'europarlamentaris, que és una qüestió molt excepcional per part del comitè de peticions i que es fa en situacions molt específiques.

Això, què vol dir? Que la presidenta del comitè de peticions –que lamento dir-ho així, en absència, perquè no hi són–, que representa un partit que és residual a Catalunya –de fet, no tenen ni grup parlamentari propi en aquest Parlament, formen part del Grup Mixt, dit amb tot el respecte–..., aquesta presidenta fa cas omís del reglament i d'allò que li diu la comissió i des de la presidència malmet la imatge de les institucions europees.

Perquè la presidenta d'un comitè té tres missions essencials encomanades: l'arbitratge, la neutralitat i l'observació del reglament. I aquesta presidència del comitè de peticions no ha observat cap d'aquestes tres qüestions. No només no ho ha fet, sinó que no ha escoltat la pròpia Comissió Europea quan li diu: «Aquí no fem debats nacionals, aquí fem debats que tinguin dimensió europea.»

De fet, el novembre del 2008 la Comissió Europea ja va contestar sobre una petició sobre aquesta qüestió al comitè de peticions. I li diu –i cito textualment–: «La Comissió no té cap competència per investigar si la política en qüestió és compatible amb el que diu la Constitució espanyola. Per tant, ja que la situació depèn exclusivament de les competències d'Espanya, la Comissió no pot fer res en aquest afer.» I, a més a més, encara afegeix: «Amb les competències limitades que la Unió Europea té respecte dels règims lingüístics i l'organització de l'educació als estats membres, la Comissió no veu cap motiu per actuar en aquest cas.»

Què ha fet la presidenta d'aquest comitè –del Partit Popular? No fer cap cas del que li diu la Comissió Europea, generant un mal reputacional al propi comitè de peticions i generant també desprestigi de les pròpies institucions europees. De fet, en el darrer debat de fa una setmana –els hi posaré tres exemples pràctics de com no respecta el reglament– no es va enviar als eurodiputats la documentació vint-i-quatre hores abans, tal com és preceptiu. Els grups van veure que s'havia afegit un punt a l'ordre del dia, i diuen: «D'acord, presidenta, s'ha afegit una ordre del dia. Tenim potestat per poder votar si aquest punt de l'ordre del dia es discuteix o no. Per tant, el sotmetem a votació.» I la presidenta diu: «No. No el sotmetem a votació i el tractem.»

I ens sap greu perquè, efectivament, el comitè de peticions és una peça central, molt essencial del Parlament Europeu. És aquell mitjà a través del qual els ciutadans europeus es poden relacionar directament amb el Parlament Europeu. I, per tant, ens sembla que el Parlament de Catalunya ha de denunciar aquesta mena de guerra bruta, aquest ús partidista i malèvol que es fa de la comissió.

Els propis europarlamentaris ja ho han fet, perquè la presidenta de la comissió acumula dues queixes formals ja en la seva trajectòria en aquesta presidència. I alguns de vostès poden pensar que, clar, què ha de dir un diputat de Junts, però és que és tan grollera la seva operació i fa tant mal el seu ús a les institucions europees que l'eurodiputada danesa, la Margrete Auken, dels Verds, els deia fa un parell de mesos, en una sessió del mateix comitè de peticions, eh?: «Aquest comitè va perdent tot el poder i tot el prestigi. No he experimentat mai res semblant en el Parlament Europeu. Tot es resumeix en: següent cas espanyol. Votem. Següent cas espanyol. Torrem a votar. I ara anem a la premsa espanyola a dir-los que el Parlament Europeu, tot Europa, fa coses pel PP. I això és inacceptable.»

I precisament és això, consellera, el que volem que aquest Parlament expressi amb àmplies majories, si m'ho permeten. I un parèntesi: fem-ho bé i fem-ho coordinats, perquè, per exemple, aquest matí, en la sessió de control, la consellera Simó deia: «No sé de quin informe em parlen, perquè no ha estat aprovat encara», però en

canvi hem sabut que ahir vostè, consellera Serret, ja es va relacionar o li va enviar una carta a la presidenta del Parlament Europeu parlant d'aquest informe, que, fins on nosaltres sabem..., hi ha esmenes fins a l'1 de març, s'aprovarà –si s'aprova– el 19 de març. I, per tant, la feina que haguem de fer, que jo crec que l'estem fent bé i està sent un bon exemple de com ho hem de fer des de Catalunya, l'hem de fer junts i coordinats.

I ho farem des de la diversitat política i ideològica, però ho farem sobretot des del punt de trobada que volem que sigui el projecte europeu. El projecte europeu de Schuman i de Monnet, evidentment, però sobretot d'aquesta idea d'Europa de Steiner, de que Europa sens dubte morirà si no lluita per les seves llengües, per les seves cultures i per les seves tradicions. Perquè volem que Europa sigui un referent de drets, de democràcia; per alguna cosa l'actual projecte europeu és el resultat del pitjor afrontament que va viure el nostre continent.

El projecte europeu, mirem una mica les dates... Està molt vinculat a la carta dels drets humans de les Nacions Unides. Mirem les dates, els hi deia: Declaració Universal dels Drets Humans, 10 de desembre del 48. Convenció Europea dels Drets Humans, adoptada pel Consell d'Europa el 1950. Hem de tenir memòria, necessitem tenir memòria. La Segona Guerra Mundial vol dir que a Europa, només a Europa, van morir 40 milions de persones, 20 milions de víctimes civils –entre elles, 6 milions de jueus víctimes de l'Holocaust.

I la mateixa Europa que va dir «mai més» veu com la ideologia que va fer possible aquest enfrontament i aquesta catàstrofe torna a treure el cap. I, com sempre, ho fa també pels qui la defensen, però ho fa també gràcies als silencis. I per això volem deixar clar, consellera, que aquest Parlament no callarà, que Catalunya no mirarà cap a una altra banda.

Tenim unes institucions europees millorables, perfectibles –que ens ho diguin a nosaltres, que encara estem lluitant perquè ens entenguin en la nostra pròpia llengua–, però són, de llarg, el millor espai, el millor projecte polític on podem lluitar i defensar el nostre futur, que, com tots els futurs europeus, el volem de democràcia, de convivència i en pau.

I per això, consellera, des de Catalunya, davant dels atacs, del filibusterisme polític, ha d'emergir la veu immensament majoritària d'aquest Parlament dient que no, denunciant el mal ús i la perversió d'aquesta utilització de les institucions europees i confiant en els valors europeus, que són de sempre els valors que ha fet seus el catalanisme polític i que avui, orgullosament i tantes vegades com calgui, lluïm i reivindicuem.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Consellera, diputat, diputades, diputats... Primer de tot, agrair la interpel·lació. Hi estem totalment d'acord: avui estem aquí per debatre sobre una qüestió que és una preocupació compartida, creiem, per la immensa majoria dels representants polítics d'aquesta santa casa, de la Generalitat, d'aquest Parlament, però jo diria també del conjunt de la ciutadania i, per descomptat, per la part que ens toca, evidentment també per part del Govern.

Perquè el nostre sistema educatiu és un dels puntals de la cohesió social del nostre país, i perquè també som conscients que des de fa molts anys és també el principal objectiu d'aquells sectors més ancorats a la dreta extrema, extrema dreta, que volen desmantellar, per no dir eliminar, aquest model d'escola catalana, aquest model de cohesió social i que hem de dir que mai ho han aconseguit a les urnes i ara els veiem com ho intenten un altre cop. I, per tant, no ens sorprenen aquesta manipula-

ció i aquest intent de difamar l'escola catalana i aquest model d'immersió lingüística, en aquest cas, davant les institucions europees, a través d'aquesta manipulació del comitè de peticions.

I, com hem dit sempre, i avui ho volem tornar a explicar, aquesta és una acció que, per part del Govern, ens hi troben de cara. I vostè feia referència a aquesta carta que hem enviat i que jo mateixa he signat enviada a la presidenta del Parlament Europeu, la senyora Roberta Metsola, en la qual li hem volgut traslladar que aquesta acció d'aquest comitè de peticions no ha tingut mai el rigor, no ha tingut mai la pluralitat, ha estat com una mena de..., per no dir-ho directament, un malbaratament de recursos europeus. I, com bé deia vostè i han recordat reiteradament la Comissió Europea i bona part dels eurodiputats del Parlament Europeu, no té competències, la Unió Europea, per dirimir sobre aquesta qüestió.

Per tant –vostè també hi ha fet referència–, és un element que s'ha denunciat en reiterades ocasions per part de diferents diputats, de diferents grups parlamentaris del Parlament Europeu, amb reiterades cartes denunciant aquest ús partidista que fa Dolors Montserrat del comitè de peticions. I, en el nostre cas, també recordant en aquesta carta no només aquestes denúncies, sinó també reiterant que el model d'escola catalana compta amb un ampli aval social i polític a Catalunya i que és, a més a més, un sistema avalat en els resultats acadèmics i lingüístics, i que és, hi insistim, fonamental en la cohesió social del país, i reiterant que és competència d'aquest Govern, que és competència d'aquest Parlament, legislar sobre el model.

I, evidentment, la setmana passada vam veure, com vostè bé recordava, un esberpent al Parlament Europeu, una mena d'acció que lamina la credibilitat de les institucions europees davant el conjunt de la ciutadania i que, a més a més, és un circ sense cap mena d'efecte que, com diem, malbarata recursos, que té una finalitat purament partidista, que el que intenta és, d'una manera matussera, per part de la dreta i l'extrema dreta, alimentar el seu relat fals sobre l'escola catalana, i intenten exportar-lo a Europa.

I per això des del Govern fa molts mesos que estem treballant, que estem treballant per desactivar aquesta farsa. I, per tant, avui, aquí, i amb aquesta voluntat, també, d'«anem a sumar veus», anem a fer encara més forta aquesta aliança conjunta per fer valdre aquest gran consens que tenim a Catalunya.

Perquè el que tenim claríssim és que hem de fer aquest front comú de país, perquè l'escola catalana no es toca, perquè l'escola catalana... Ho hem dit, han intentat trencar aquest consens de país i aquí no ho han guanyat i no guanyen tampoc a Europa, perquè, de fet, el que estem aconseguint és que quedin en evidència aquests que la volen desmantellar. I, com li deia, des del Govern ens n'hem estat encarregant des de fa mesos, no només ara que se n'està parlant i no només a través d'aquesta carta que s'ha fet pública, sinó que hem estat treballant durant mesos com intentem fer sempre, amb el màxim rigor, amb la màxima discreció, per explicar i donar a conèixer el nostre model educatiu i desactivar, per tant, aquest intent que fa mesos que s'està coent en el comitè de peticions.

De fet, una de les primeres accions que vaig poder impulsar quan vaig ser nomenada consellera va ser fer un grup de treball amb els diferents departaments implicats –amb Educació, especialment, però també amb Cultura– per com defensar arreu el model d'escola catalana, fent un argumentari adaptat a aquesta gent que no coneix tota la realitat del país, perquè hem de rebatre el relat fals que volen imposar a través de la veritat, a través de les dades, a través del que aquí coneixem.

I, per tant, ens n'hem preocupat des del primer moment. Ja fa més d'un any que diem que hem fet accions. Alguns exemples són que en els diferents viatges, aquests deu viatges que he pogut anar fent a Brusselles i on m'he pogut entrevistar amb diferents actors, entre d'altres amb eurodiputats i representants de quatre grans grups parlamentaris al Parlament Europeu..., i, de fet, amb l'eurodiputada Auken, no?, que és la representant del Grup dels Verds al comitè de peticions, no només ens hi vam

entrevistar, sinó que va poder fer un article d'opinió per denunciar les manipulacions, per defensar el model català. I en les diferents entrevistes hem pogut constatar també que hi ha aquesta preocupació sobre la manipulació que la senyora Montserrat està fent d'aquest comitè de peticions i que, de fet, amb aquesta majoria d'eurodiputats que van boicotejar la pròpia missió s'ha fet evident.

Per tant, tota aquesta feina de compartir argumentari, d'informar, l'hem fet també, si m'ho permet, de manera coordinada amb els eurodiputats catalans d'aquests grups, d'aquests partits que formen part d'aquest gran consens a favor de l'escola catalana. I ho hem fet des del primer moment compartint aquesta informació, aquests argumentaris, i ho seguirem fent.

A més a més, també hem estat fent arribar tota aquesta informació als diferents governs europeus a través dels nostres equips, de les nostres delegacions. També amb aquesta visita a escoles perquè els representants del cos consular, d'aquest cos diplomàtic acreditat aquí a Barcelona, coneguessin de primera mà..., i podent parlar amb els propis professors i amb la canalla, coneguessin com és de ric aquest model d'escola catalana.

També hem fet trobades amb corresponsals estrangers, amb representants dels departaments d'Educació i de Cultura, però també que poguessin visitar escoles. I també el propi president, al Fòrum de les Nacions Unides sobre Qüestions de les Minories, a Ginebra, va defensar el català, les polítiques del Govern sobre el català i també el model d'escola.

Per tant, hi insisteixo, estem fent feina. L'estem fent amb aquesta constància, amb aquest rigor, amb la discreció quan cal i amb la voluntat, com diem, de fer-ho de manera coordinada i sempre lleials a aquest gran consens que tenim de país. I, per tant, ara podem dir que les capitals europees saben que l'escola catalana, el model català, és un gran consens de país, que no és el problema, i que aquí són el PP i VOX qui estan organitzant un circ, un esperpent, i que volen utilitzar per interessos partidistes aquest tema per intentar atiar odi contra Catalunya.

Per això reiterem i reitero que no ho aconseguiran, perquè el consens que tenim aquí és molt més fort, perquè el Govern, com ja he dit, hi som de cara, ens n'encarreguem i estem fent arribar també, per la part que ens toca, tota la informació per defensar aquest gran consens que tenim aquí a Catalunya arreu d'Europa, també al Parlament Europeu. I perquè, ho reiterem, hi estem totalment d'acord, que aquesta missió, aquest ús i abús del comitè de peticions, és una manera també de perjudicar el propi projecte europeu a través del malbaratament dels recursos. Hi insistim, no tenen competències per fer-ho, no haurien d'estar dient res perquè no hi tenen la competència, i va, a més a més, directament en contra d'aquest gran consens social i polític que tenim aquí a Catalunya.

En conclusió, aquest comitè de peticions és l'enèsim intent de la dreta i l'extrema dreta espanyoles d'aniquilar un model d'escola catalana utilitzant, com veiem, qual-sevol eina al seu abast. No ho han guanyat mai a les urnes, no ho han guanyat en aquest Parlament, i això ho sabem. I no ens sorprèn, llavors, que intentin..., tots els seus artificis per intentar-ho guanyar fora de les urnes. Però en aquesta ocasió, amb aquest pas més que fan d'utilitzar el Parlament Europeu, el que fem és, com hem fet aquí, confrontar-los, confrontar-los amb les dades, amb la veritat, amb aquest front comú de tots els que defensem aquest gran consens. I el Govern de Catalunya hi som i hi hem sigut i hi serem per fer-ho, per seguir-ho treballant.

I, com deia vostè, i hi estem totalment d'acord, aquesta tasca l'hem de fer conjuntament. Hem de trobar aquesta gran aliança –Govern, grups parlamentaris, societat civil– per continuar posant allà on toca aquest gran consens de país i, per tant, continuar explicant també a Europa i arreu del món que l'escola catalana és una font de riquesa, de cohesió social i de futur per al conjunt, per a tota la ciutadania d'aquest país de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmales Thió.

Francesc de Dalmales i Thió

Doncs molt breument, consellera. Ens hem entès. Si m'ho permet, només per afinar-ho una mica, nosaltres insistíem que si arran del que ha passat entrem a debatre el model d'escola..., no ho farem. És a dir, nosaltres..., l'objectiu avui d'aquesta interpellació i la que proposem en aquest Parlament és una defensa del projecte europeu, és una defensa de les institucions europees, és una lluita contra l'ús partidista, contra segrestar... Ara em deia el diputat Rius aquesta idea de segrestar el Parlament Europeu, de segrestar una comissió per interessos espuris i partidistes, de guanyar amb equilibris molt fràgils allò que no es guanya a les urnes.

Per tant, nosaltres ho enfocarem per aquí, des de l'europeisme, que sabem que és un punt de trobada enormement majoritari en aquest Parlament. I jo em penso que serà una resposta de país, una resposta de Parlament i una resposta que inclou, evidentment, també el Govern.

I, ja que hem parlat de drets i d'Europa, voldríem acabar aquesta última intervenció, molt breument, fent arribar tot el suport de Junts per Catalunya i de tots els diputats que us hi vulgueu afegir a Julian Assange. Avui tenia el darrer dia de vista davant del Tribunal Suprem del Regne Unit. Em pensava que a aquesta hora ja tindríem una sentència. No l'he sabut trobar. No tenim encara una resolució. Però, en tot cas, per la llibertat de premsa, pels drets civils i polítics i –per què no?– també per a aquell record amable que tenim de l'any 17 del seu suport a l'autodeterminació, a la lluita democràtica del poble de Catalunya, li devem, a en Julian Assange, li devem, a la llibertat de premsa, els hi devem, als drets humans, tot el suport des del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, presidenta. Diputat, totalment d'acord. És a dir, vostès faran la moció; per tant, tenen evidentment la iniciativa. I, a partir d'aquí, doncs, si escau, hi farem aportacions des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, si cal, i els altres.

És a dir, jo crec que amb el que estem d'acord és que el model d'escola catalana és un gran consens, que aquest intent que s'ha fet de manipular el comitè de peticions és un..., bé, el que dèiem, és quelcom esperpèntic, que no se'n surt ni se'n sortiran i que no aconseguiran tampoc el seu objectiu, i que, malauradament, el que fan és laminar la credibilitat de les institucions europees i fer un mal ús de les institucions europees.

I, en tot allò que sigui reforçar el projecte europeu i les institucions europees per part del Govern, hi serem sempre a favor. De fet, sempre tenim claríssim que el projecte europeu és una de les prioritats, és un dels àmbits prioritaris de l'acció exterior del Govern, perquè la nostra societat és europeista, perquè volem que Catalunya, que Europa continuï evolucionant en aquells principis i valors fonamentals i fundacionals del projecte europeu i que, per tant, Europa continuï sent forta, aquesta Unió Europea, per ser garant també de drets i llibertats, com estem veient també ara en el cas del Julian Assange i d'altres.

Per tant, com podem construir aquesta Europa? Quan calgui, amb veus crítiques, però sempre constructives, i a favor d'un projecte més sòlid i frenant aquells que la volen desmantellar, que volen fer passos enrere en la integració europea, que volen fer passos enrere en el que és aquest projecte de garantia de drets i llibertats per a tothom.

Per tant, totalment a favor de trobar-nos en aquest punt, i pendents de la seva moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola

300-00438/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bona tarda. Hoy, Día de la Lengua Materna –que no día de la marmota ni de la calumnia ni de la infamia–, una..., no, dos miembros del Govern de la Generalitat, dos *conselleres* y algún que otro diputado de por aquí han osado calificar de «ultraderechistas», «mentirosos» y hasta «perversos» –espero no dejarme nada– a todos los que de algún modo participaron en la misión de observación de la Unión Europea en las escuelas catalanas el pasado mes de diciembre.

Déjenme poner las cosas, las palabras y los derechos humanos –porque esto va de derechos humanos– de cada uno en su sitio. El informe recoge el siguiente testimonio de Ana Losada, de Asamblea por una Escuela Bilingüe, y dijo, Ana Losada: «El sistema es monolingüe en catalán. De los tres a los siete años la enseñanza se imparte exclusivamente en catalán, y los centros educativos introducen el castellano en el segundo año de la educación primaria, a la edad de siete años. Los niños de entre tres y siete años pueden estudiar inglés, pero no castellano. Los profesores solo hablan en catalán, que no es la lengua materna de muchos alumnos. Los centros educativos recomiendan que los progenitores lean cuentos, vean la televisión y hablen con los niños en catalán. No pueden aprender a leer y escribir en su lengua materna, el castellano. No estudiarán ninguna asignatura en castellano y solo tendrán dos o tres horas de clase de lengua española por semana.

»Esto pone a los alumnos cuya lengua materna es el castellano en una situación difícil, en la que tienen más probabilidades de fracasar debido a que su lengua materna no es bienvenida en los centros educativos, ya que el Gobierno autonómico de Cataluña no la considera la lengua de los catalanes.

»Para los niños con necesidades especiales la situación es incluso peor, ya que el Departamento de Educación de Cataluña no tiene en cuenta su lengua materna, el castellano, a pesar de sus dificultades.

»En el caso de los estudiantes que se incorporan al sistema educativo catalán desde otra parte de España o del mundo, el sistema los coloca en una aula de acogida durante un año con el único propósito de que aprendan catalán. Pierden al menos un año hasta que pueden hablar y escribir correctamente en catalán. Pierden el derecho a estudiar en castellano. El sistema educativo en catalán es» –en su opinión– «perjudicial para los alumnos de habla castellana, en especial aquellos con necesidades especiales, e impide la movilidad de las familias de otras partes de España.»

Yo las desafío, señora Anna Simó, señora Meritxell Serret, a decir si todo esto es mentira, es un invento de la extrema derecha o es la pura y dura realidad constatable y demostrable de muchas familias.

Sigo con otro testimonio, el de Jordi López Gil. Jordi López Gil expuso su situación personal como padre de dos niños que estudian el quinto curso de primaria y el tercer curso de secundaria. El hijo mayor fue diagnosticado con síndrome de Asperger y, tras siete años de lucha, la familia pidió al Departamento de Educación que cumpliera la legislación para que su hijo *también* pudiese estudiar algunas asignaturas

naturas en castellano. El centro educativo rechazó su solicitud de estudiar al menos una asignatura en castellano. Decidió acudir a los tribunales, que fallaron a su favor en diciembre de 2021. Seis meses más tarde, la Administración adoptó una decisión unilateral y rehusó aplicar la sentencia del tribunal sobre un mínimo del veinticinco por ciento de la enseñanza en castellano. La asignatura que habría debido impartirse en este caso eran las matemáticas.

Las autoridades educativas autonómicas ignoraron la sentencia del tribunal. Denunció el incumplimiento ante el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que ordenó de inmediato que se aplicara antes de finales de septiembre de 2022. El peticionario considera injusto e inhumano que se obligue a un alumno con necesidades especiales a estudiar una lengua que no es su lengua materna en su propio país.

Yo las vuelvo a desafiar a ustedes dos a decir si todo esto es mentira o es un invento de la extrema derecha o es la pura y dura realidad constatable y demostrable de muchas familias. Son solo dos de los testimonios entrevistados en directo por la misión de observadores de la Unión Europea.

Miren, vamos a hablar claro y con el corazón en la mano de una vez por todas. La inmersión catalana monolingüe forzosa en las escuelas se empezó a cocinar en los años ochenta como una reacción al acogotamiento civil y académico de la lengua catalana bajo el franquismo. Se presentó entonces una oportunidad única, verdaderamente única, una entre un millón, de ser de verdad lo que ustedes siempre presumen que somos: *un sol poble*, cosa que pudimos y aún podríamos ser, pero que nunca seremos mientras gobiernen ustedes, los que si en su mano estuviera resucitarían a Franco para dar sentido a sus políticas separatistas, supremacistas y clasistas. Porque han sido siempre unos clasistas, sí, *uns escanyapobres*, unos odiadores de los que venían de fuera buscando trabajo –y ni les cuento de los que veníamos de dentro– buscando la Cataluña de nuestros sueños, la Cataluña ideal.

Miren, en los años ochenta se dio una conjunción de buenas voluntades a favor de la lengua y la cultura catalanas. Fue tal la cantidad de gente de todas las leches y procedencias dispuesta a arrimar el hombro para defenderla de sus enemigos reales o imaginarios, que no tienen perdón por haber desaprovechado una cosa así, una complicidad así. Solo tenían que hacer las cosas medio bien, con media dignidad, para que a día de hoy Cataluña y su cultura fueran un oasis de convivencia, modernidad y ejemplaridad.

¿Qué pasó en lugar de eso? No habían transcurrido ni quince ni diez años y ya todo se había ido a la porra, traicionando todas las promesas y todo lo mejor de esta tierra.

En el año 1992, el año olímpico, vio la luz la primera edición de un libro extraordinario, de un terrible libro profético que puso en forma de novela el inminente desastre. Este libro se titulaba *Extranjeros en su país*. Lo firmaba una misteriosa Azahara Larra Servet y tuvo que publicarse en una editorial de Madrid que se llamaba Ediciones Libertarias –el nombre lo dice todo–, porque nadie más aquí se atrevía.

Y no me extraña, cuando el libro contenía y contiene páginas así –noventa y dos, ¿eh?–: «Habláis de la recuperación del catalán y estáis pensando en cómo erradicar el castellano. Pedís tolerancia y os comportáis intolerantemente. Y, lo peor, a los castellanohablantes nos tratáis como a muebles, no existimos. Estáis diseñando frase a frase su extranjería y no os paráis a pensar un solo instante en el daño moral que todos nosotros estamos sufriendo al ser despreciados. Vuestra xenofobia es tan evidente que no reparáis en considerar el alcance de vuestras palabras ni de vuestras intenciones. Os permitís olvidar nuestros sentimientos y humillar nuestra lengua con la misma determinación y ofuscación con que desenfozáis la recuperación palpable del catalán en determinados ámbitos. Os interesa más la lengua que las personas, y por mucho que tranquilicéis vuestra conciencia con la humanidad de su recuperación, nada podrá ocultar esa actuación racista, inconsciente o no, que aparece tras vuestros deseos censores. Porque es evidente que no tenéis consideración

alguna por los inmigrantes en cuanto no respetáis su lengua. Los tratáis como cosas a las que se les asigna un espacio y una labor, pero con las que no se cuenta a la hora de decidir. A una persona a la que se la considera igual a uno, la tienes en cuenta, la consideras en todo momento, respetas su voluntad y no se te pasa por la cabeza ignorar sus derechos, del mismo modo que ella respeta los tuyos. Pero alguien a quien no consideras un igual, no sientes la necesidad de tener que dar explicaciones de tus deseos y actos, como no se la da el carpintero al mueble, el amo al perro o el empresario déspota al empleado. Y no se la da al mueble o al perro no únicamente por ser cosas, sino porque aquellos carecen de palabra, como el empleado explotado o el inmigrante. El inmigrante aquí ronda un cincuenta por ciento de la población, pero su fuerza social es igual a cero, porque carece de palabra, y la fuerza de la minoría que la tiene es directamente proporcional a su grado de sumisión al régimen panlingüístico catalanista.»

Tres décadas después, ya todos sabemos que Azahara Larra Servet era el seudónimo de un antiguo diputado de este Parlament, nuestro querido Antonio Robles, poderoso y conocido agente de la extrema derecha mundial, y el libro va este año por su tercera edición, con epílogo del no menos peligroso ultra Francesc de Carreras y con ocho colaboraciones retrospectivas firmadas por enemigos notorios de la libertad y de la democracia, como Pau Guix, Ivan Tubau, Marita Rodríguez, Inger Enkvist, Ana Losada y Gonzalo Schar. A todos ellos, gracias por su coraje y por aguantar carros y carretas por su infinito amor a Cataluña.

I, precisament, en nom d'aquest infinit amor, jo, com a catalana que soc, els prego que reflexionin sobre la gravetat dels seus actes i la seva política miserable. Jo li demano, consellera Simó, que demani perdó a la senyora Jana Toom, cap de la missió a la Unió Europea, a la meva estimada companya Maite Pagaza i a la resta d'eurodiputats que de bona fe l'acompanyaven, que no eren pas tots ni de tots els partits, i que copiï cinc-centes vegades a poc a poc i amb bona lletra: «No tornaré mai més a dir mentides ni a escopir sobre l'escola catalana.»

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. No acabaré el temps màxim que se'm dona. O espero no fer-ho. Començaré pel final. Senyora Grau, demanar perdó significa culpa prèvia per dany previ. Ni dany previ ni culpa. Vostès poden dir tots els epítets que vulguin, que no repetiré, a la immersió lingüística. Jo li diré que la immersió lingüística, com he dit aquest matí i no em cansaré de repetir-ho, el que atorga, el que dona és igualtat d'oportunitats a tots els alumnes. *(Aplaudiments.)*

No demanaré perdó, perquè respecte les institucions europees –no com la senyora Montserrat– i vaig tractar de manera exquisida, com no podia ser d'una altra manera, els eurodiputats als quals vaig acollir al meu propi departament. Vaig respondre responsablement totes les seves preguntes –totes–, i els hi vaig donar les lleis i la normativa. Després, cadascú va tergiversar el que va considerar oportú en els mitjans de capçalera.

Però, en tot cas, dir-los que vostès sí que busquen la humiliació, busquen la culpabilització des d'una victimització absolutament impostada i fallaç del que vostès diuen que defensen. Vostès parlen de calúmnies i d'infàmies, però jo els he de dir que el que vostès fan és tergiversar les nostres paraules i totes les polítiques educatives de consens que impulsa aquest Parlament. *(Aplaudiments.)*

I, un cop dit això, diputada Grau, com és que no es cansen de repetir les mateixes falsedats sobre el català a l'educació i de falsejar la realitat de les aules, de tergiversar afirmacions, d'atorgar categoria al que són casos puntuals o personals? Perquè, què faran després d'aquesta interpel·lació? Faran de nou una moció demanant acabar

amb un model d'escola catalana, quan saben que compta amb un amplíssim suport no només en aquesta cambra, sinó de la comunitat educativa i de la societat catalana, a la qual vostès, el Parlament Europeu –aquella missió–, no van ni escoltar?

Ho he dit moltes vegades i ho tornaré a fer: no hi ha cap infant catalanoparlant que sigui monolingüe. Ni un. Sí que hi ha infants que ho són perquè tenen el castellà com a llengua familiar o perquè són nous al país. I el sistema lingüístic de l'escola catalana té la responsabilitat de fer, precisament, de garantir que els alumnes siguin competents com a mínim en tres llengües.

I defenso fermament que la seva proposta de sistema lingüístic, la que vostès defensen, no aconseguiria aquest objectiu, sinó, com a molt, que els alumnes fossin competents només en dues llengües. I cap d'aquestes dues llengües serien ni el català ni l'aranès. *(Alguns aplaudiments.)*

I dir-li que no reforçaré en cap cas i, per tant, no respondré a cap de les interpellacions que m'ha fet de que em posicioni sobre si tal comentari, tal altre, tal afirmació o tal altra. No reforçaré en cap cas el seu discurs, la seva intervenció, ni tampoc faré desmentir totes les acusacions de totalitarismes, altres ismes i fòbies que se'ns ha donat, perquè no vull entrar en el seu joc, en absolut, per responsabilitat també. No vull reforçar un discurs com el que vostè acaba de fer aquí en aquesta cambra.

I l'hi diré i tornaré a dir-l'hi: més enllà de les apreciacions personals que puguin tenir famílies, pares, mares, algunes de les que vostès escolten, jo el que li diré és el que diuen les persones expertes i les evidències, internacionals també: que la immersió lingüística, a més de ser l'únic sistema, l'únic mètode que assegura l'aprenentatge equilibrat de les dues-tres llengües oficials sense cap cost per al desenvolupament del primer idioma que tingui l'alumne, millora i facilita l'aprenentatge d'una tercera, quarta llengua i les següents. Per això no es fa màgia. És que no és màgia el que es fa; són evidències d'aprenentatge de llengua 2, que s'estudia a les universitats, qui ho vol entendre i escoltar. Les habilitats acadèmiques del primer i segon idioma són interdependents, són manifestacions d'una sola competència comuna; és a dir, l'aprenentatge d'una llengua no resta el de l'altra, sinó que el potencia. Per això la immersió lingüística no fa màgia; la immersió lingüística el que fa és seguir aquests criteris acadèmics. No hi ha cap retard acadèmic ni cap cost per a l'aprenentatge de l'idioma majoritari, fins i tot entre llengües separades estructuralment, perquè hi ha molts mitjans i oportunitats per aprendre la llengua majoritària.

Les llengües utilitzades en un ensenyament plurilingüe no poden estar separades de les relacions de poder entre els diferents grups socials, i l'escola té l'obligació de compensar-les i de contribuir a la resolució dels conflictes. Això és essencial en els programes educatius. És a dir, el coneixement de llengües apropa les cultures diverses que conviuen en un mateix entorn, facilita la convivència en una comunitat global. Mai mai mai mai en cap cas genera conflicte als centres, si no és que vostès se'l volen inventar i reforçar.

I també li he de dir que l'aprenentatge de llengües millora les habilitats i les capacitats cognitives de l'alumne, no només les lingüístiques: els alumnes bilingües i plurilingües mostren una major sensibilitat en la construcció del seu aprenentatge.

I, per acabar tots aquests arguments, que li poden semblar bé o no, té beneficis instrumentals i acadèmics, perquè facilita la incorporació de l'alumnat a un món laboral de més de 15 milions d'habitants i més de 10 milions de parlants i el corresponent àmbit acadèmic.

Sobre la visita de la Comissió de Peticions, ho ha dit la consellera d'Acció Exterior també en la carta que ha adreçat a la presidenta del Parlament Europeu i hi ha fet referència també el diputat Dalmases, i també hem fet referència a com, la setmana passada, molts diputats de la PETI van criticar-ne l'ús, per a la seva agenda personal, que feia de la Comissió de Peticions la presidenta d'aquesta comissió, per la seva absència d'imparcialitat i un ús partidista que en fa la presidenta.

Els membres de la Comissió de Peticions del Parlament Europeu que van venir en missió a Catalunya a càrrec de diners públics no van escoltar ningú que no combregués amb els seus apriorismes i prejudicis. No han escoltat l'AFFAC. L'AFFAC és la federació d'associacions de famílies de Catalunya amb més representació. No la van escoltar. És que ni tan sols com a suplent. No van escoltar cap representant de les famílies, que representen tantes i tantes famílies d'aquest país. No van escoltar els representants sindicals dels docents, que els reclamaven que les institucions defensessin el model lingüístic de l'escola catalana de les ingerències externes. No han escoltat la veu de pedagogs i experts, que estan convençuts dels beneficis que ara li he relatat del sistema d'immersió i de l'aprenentatge de diverses llengües que potencien una sola competència comuna.

En definitiva, aquesta missió va venir aquí per no preguntar gaire, no fos cas que la realitat els espatllés el titular que ja tenien previst. Per això jo ara no penso reforçar en cap cas els titulars que vostè pensa obtenir d'aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Ya me sabe mal, ¿eh?, pero los hechos son tozudos, la realidad es tozuda y alguien tiene que decirlo en este Parlament. Yo voy a dar voz a quien ustedes silencian, a la Asociación por una Escuela Bilingüe, a los comentarios que ha hecho sobre el informe.

«La AEB ha conocido el borrador del informe sobre la visita de la misión enviada a Cataluña por la Comisión de Peticiones del Parlamento Europeo, PETI, en diciembre de 2023. A nuestro juicio, el informe refleja adecuadamente la situación del régimen lingüístico en la educación en Cataluña y, por lo tanto, hacemos una valoración positiva que resumimos en las siguientes consideraciones.

»Las primeras reacciones que se han conocido intentan desacreditar el desarrollo de la visita. Es evidente que ello obedece a una estrategia diseñada por aquellas formaciones y autoridades que tratan de devaluar la misión. Los intentos de deslegitimarla evidencian los miedos de los impulsores de un modelo educativo que rezuma sectarismo y fracaso. Esa actitud mezquina no puede tener recompensa. Reclamamos que las autoridades sepan estar a la altura institucional que el Parlamento Europeo merece.

»A pesar de la manipulación interesada, no puede ocultarse que los eurodiputados se han entrevistado en su visita tanto con partidarios de la inmersión lingüística como con defensores del modelo constitucional de conjunción y han visitado centros educativos catalanes. Así, han recibido las impresiones tanto con la AEB y familias que han solicitado la enseñanza bilingüe, como de la Generalitat, la Alta Inspección de Educación, la *síndica de greuges* y sindicatos y entidades favorables a la inmersión lingüística.

»La misión ha podido constatar lo que Asamblea por una Escuela Bilingüe lleva denunciando desde hace años: *a*, la presencia del castellano en la educación es residual; *b*, no se respetan los derechos lingüísticos de los alumnos; *c*, no se acatan las sentencias judiciales; *d*, se obliga a las familias a exigir ante los tribunales derechos que ya han sido reconocidos en múltiples ocasiones y, además, se somete a los peticionarios a campañas de acoso que incluyen la utilización del discurso de odio; *e*, las autoridades educativas fomentan esas prácticas, que no son cuestionadas ni por la Alta Inspección de Educación ni por la *sindicatura de greuges*.

»Esa realidad era conocida a la vez que negada por los defensores de la inmersión. Durante décadas la han silenciado y disimulado, pero ha quedado en evidencia ante los diputados que han visitado Cataluña.»

I, miri, consellera Simó, ara que no ens sent ningú, li explicaré un secret: la senyora Jana Toom quan va arribar aquí a Barcelona no les tenia totes, tenia dubtes, no sabia massa què creure. Va ser després de parlar amb vostè que va tenir clar que vostè era una comissària política d'upa –són paraules seves– i que, vaja, que massa poc, que l'informe massa poc que diu.

Així que felicitats, eh? Enhorabona!

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Anna Simó i Castelló... *(Veus de fons.)*
D'acord.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00445/13

Doncs passem al catorzè punt de l'ordre del dia. *(Aplaudiments.)* I serà la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Presidenta, conselleres, diputades, diputats, a vegades costa trobar la utilitat pràctica de les interpellacions que fem el grup que dona suport al Govern al Govern, però més utilitat que la interpel·lació anterior tindrà, segur –seguríssim.

Bé, a veure, dret a l'habitatge o, des d'una concepció republicana, garantia del dret a l'habitatge. Aquesta interpel·lació la proposem, sobretot, recollint el guant d'alguns diputats i diputades en el darrer debat legislatiu que vam tenir sobre la qüestió del dret a l'habitatge, concretament sobre la proposta del Govern, no?, de la regulació dels habitatges d'ús turístic. Perquè és cert que hem parlat molt d'habitatge aquesta legislatura, però que sovint ho hem fet per parts, sovint ho hem fet parcialment, i la qüestió de l'habitatge és tan central, tan imprescindible, que val la pena que en parlem de forma integral.

Perquè és aquesta integritat, l'abordatge des de totes les perspectives, el que ha de fer més robusta la garantia d'aquest dret; un dret que no és un dret qualsevol, sinó que va més enllà –i, de fet, la pròpia consellera Capella ho diu sovint en les seves intervencions–, és una condició necessària per a l'accés a molts altres drets i oportunitats. Sense l'accés a l'habitatge és molt difícil assegurar la resta de drets; sense la resta de drets és impossible una vida digna.

Malauradament, però, ens trobem que l'accés a l'habitatge està absolutament mercantilitzat, que concentra interessos econòmics molt poderosos i que entren, a més, en contradicció directa amb els interessos de les majories del nostre país: dels joves, de la gent gran, de les famílies treballadores, de present i de futur. Perquè l'afany de lucre indecent i incessant d'uns quants suposa condicionar o fins i tot impossibilitar les condicions de vida dignes de la majoria de les persones. I d'això va el debat sobre la garantia del dret a l'habitatge.

I alguns diran..., ho diuen, de fet, sovint: «D'acord, però és l'Administració la que ha d'assumir la responsabilitat d'oferir solucions.» I, certament, tenen gran part de raó. Però què ha passat quan l'Administració que havia d'oferir solucions resulta que la dirigien ells? Ha passat que s'ha practicat una política d'autoregulació del mercat de l'habitatge com a política pública del que havia de ser l'habitatge; ha passat que durant disset anys no hem tingut pla territorial sectorial d'habitatge, que la llei d'habitatge del Govern, aprovada per aquest Parlament el 2007, marcava que havia de marcar aquells objectius de política pública d'ampliació del parc d'habitatge social del nostre país. I, a més, s'ha fet efectiva una voluntat despatrimonialitzadora del parc de la Generalitat de Catalunya, que ha fet que, si ja en teníem poc, anem a

menys, sumat a altres factors externs en els que no entraré, com el tancament de les caixes d'estalvis, que han reduït també part del parc d'habitatge de lloguer concertat.

I a tot això hi hem d'afegir un infrafinançament clar. En els pressupostos dels anteriors governs estem parlant d'entorn –a vegades no hi arribaven, a vegades el superaven per poc– 200 milions d'euros anuals per a Habitatge. Ara estem, afortunadament, molt més enllà, però encara en unes xifres radicalment insuficients del que hem d'aspirar com a país.

I aquest Govern no tan sols ha hagut d'heretar un context desfavorable en termes de polítiques orientades a facilitar l'accés a l'habitatge, sinó també molts obstacles. En cada tramitació, impediments, sobretot per part de l'Estat espanyol –n'hem parlat a bastament en aquest Parlament. La impugnació de la llei de regulació de lloguers catalana, l'11/2020, que va oferir una finestra d'oportunitat i que va aconseguir contenir temporalment els preus. O la impugnació de la llei «Stop desnonaments», la primera llei d'aquesta legislatura, on l'Estat s'ha alineat en la defensa dels interessos dels més privilegiats i dels grans tenidors. I, per últim –i encara hi som, aquí–, la demora del Govern espanyol en la publicació dels índexs de referència que han de permetre regular els preus del lloguer marcats per la *ley de vivienda*, una llei que –també n'hem parlat en aquest Parlament– celebràvem que s'hagués aprovat, perquè, de fet, ara mateix, amb l'actual correlació de forces al Congrés dels Diputats, ja no seria possible aprovar-la amb els avenços socials que vam aconseguir.

Però també celebrem..., i aprofitem aquesta tribuna per donar el nostre suport al Govern de Catalunya en la interposició de recurs d'inconstitucionalitat en defensa de les competències catalanes en aquelles parts de la llei que, malauradament, la negociació no va poder arribar a resoldre.

Que seria difícil ja ho sabem; que costaria ja ho sabem; que a l'altra banda de la taula hi tinguéssim sempre aigualint totes les propostes uns suposats sobiranistes que al primer revolt es venen el país al millor postor, per una banda, i uns pretesos socialistes que al primer revolt s'inclinen davant els interessos dels poderosos, per l'altra, també ens ho imaginàvem, i d'exemples, en aquest Parlament n'hem anat sobrats. Però les majories parlamentàries són les que són, donen per al que donen, i és evident que quan toqui l'ocasió haurem de treballar per canviar-les. Perquè no es pot entendre que en una societat on el vuitanta-u per cent de la seva ciutadania en enquestes recents s'expressa a favor de la regulació dels preus dels lloguers, en canvi, topi amb una majoria conservadora i immobiliària en aquest Parlament que ho rebutja repetidament.

Però de res serveix lamentar-se. Estem aquí per tenir proposta, per tenir determinació, per utilitzar les eines que tenim –més que mai, però menys de les que voldríem; que per això som independentistes, per tenir-ne moltes més. Però, precisament, també perquè som independentistes i volem un país millor, no podem esperar, perquè el país no pot esperar, i només amb fets podrem demostrar cada dia que mereixem disposar de més eines per estar al costat de la nostra gent en la lluita pel dret a l'accés a un habitatge digne.

La garantia de l'habitatge, del dret a l'habitatge ha estat una prioritat per a aquest Govern d'Esquerra Republicana; l'habitatge com a prioritat política amb l'objectiu de garantir drets a tota la ciutadania. Perquè qui més transforma no és tampoc qui diu que voldria fer o qui diu que s'ha de fer més, sinó qui s'implica per aterrar canvis i possibles avenços. I és en aquesta legislatura que s'han pogut desplegar les lleis que, durant les anteriors, el Parlament havia aprovat, que s'han modificat amb criteris socials els protocols de desallotjament d'immobles, encara pendent de que moltes altres administracions, en especial l'Administració de justícia, s'avingui a una política molt més humana i molt més preventiva davant dels desallotjaments de famílies vulnerables.

S'han modificat també els criteris per respectar els drets fonamentals en aplicació de la llei mordassa davant de protestes socials, que han reduït dràsticament les

sancions, i s'han regulat els habitatges d'ús turístic per eliminar la barra lliure que hi havia. Ho hem fet tot per regular els preus del lloguer i hem obert, des del Govern de la Generalitat, per primer cop, centenars d'expedients contra aquells grans tenidors que no aplicaven, que desobeïen les lleis aprovades per aquest Parlament.

I s'han iniciat també aquestes línies de política pública que han de ser la solució de cara al futur. El vint-i-cinc per cent del nou habitatge protegit de lloguer va destinat a famílies joves. S'han tapat els forats de les polítiques de talonari del Govern espanyol amb el bo jove de lloguer, i s'ha iniciat una política pública que ens permetrà tenir uns primers deu mil habitatges públics mobilitzats el 2026, amb una estratègia, pla territorial sectorial d'habitatge, aprovat aquest mes de juliol segons els tràmits administratius.

Malgrat les adversitats sembrades tant pels lobbys del sector immobiliari i els fons d'inversió com per les seves extensions polítiques als parlaments i institucions, no defallirem, des d'Esquerra Republicana, en la voluntat de fer efectives aquelles polítiques transformadores que demanda la societat catalana, defensant allò que és d'interès públic i general, i no els interessos d'uns quants.

Per tot això, consellera, li demanaríem si ens poguéu fer un balanç de l'acció de govern en aquest sentit i ens poguéu sintetitzar quines són aquestes prioritats d'actuació des del Govern de Catalunya en favor de la garantia d'aquest dret imprescindible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella Farré.

La consellera de Territori

Molt bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Diputat senyor Pau Morales, gràcies per aquesta interpellació. Bé, tot just fa vuit mesos que assumia la responsabilitat de, doncs, dirigir el Departament de Territori. El rebia del conseller Fernández, i als dos ens va marcar el camí el president de la Generalitat quan ens demanava quina havia de ser la prioritat del departament o quina havia de ser la prioritat principal del Departament de Territori. No era una altra que garantir el dret a l'habitatge.

El Departament de Territori és un departament, doncs, d'una capacitat transformadora, diria que el més transformador de tot el Govern, alhora que el més social. Entre d'altres coses, perquè té una capacitat inversora que no tenen tots els departaments, té una capacitat transformadora que no tenen tots els altres departaments, però bàsicament també té una capacitat de garantir drets que molts altres departaments no tenen.

El dret a l'accessibilitat, a la mobilitat i el dret a l'habitatge. El dret que ha d'obrir les portes: l'habitatge. La garantia de l'habitatge, la garantia d'un sostre digne és la porta d'accés a tots els altres drets. Difícilment es poden garantir els altres drets si un no sap on viurà, on dormirà a la nit, on podrà desenvolupar la seva vida, on podrà dibuixar quin futur desitja. Per tant, sense un sostre, difícilment podem dir que es poden garantir els altres drets.

I mirin, els hi sobtarà, no?, però faig una caminada sobre el que diu la Constitució espanyola, a la que alguns blasmen tot el dia i que després no la volen complir o no exerceixen allò, les obligacions que imposa aquesta Constitució.

L'article 47, que garanteix l'accés a l'habitatge. És veritat, no és un dret fonamental. Amb paraules de la Constitució espanyola, no és un dret fonamental. En tot cas, nosaltres treballem perquè esdevingui un dret fonamental. I si haguéssim de dibuixar la nostra constitució –ja els hi dic jo–, si l'haguéssim d'escriure, seria un dret fonamental; el primer, el que s'hauria de desenvolupar amb independència de si hi ha una llei que el desenvolupi o no el desenvolupi. Però, en tot cas, l'article 9.3 obliga els poders públics a remoure tots els obstacles que impedeixen el lliure desenvolupa-

ment de la personalitat. I quan parlo d'això i parlem d'això, estem parlem de l'accés a tots els altres drets.

I l'article 47, quan parla, doncs, del dret a l'habitatge; el dret a l'habitatge i, com també la Constitució, que aquí sí que és un dret fonamental, el dret a la propietat. El dret a la propietat i a l'herència, això sí –això sí–, amb una funció social. Funció social no és l'especulació. Ho dic també, i em dirigeixo sobretot a l'extrema dreta i a la dreta extrema, que s'obliden tot sovint d'aquesta qüestió: la funció social de la propietat, que no és l'especulació.

Per tant, assentades aquestes bases, tenim molt clar què hem vingut a fer aquí, què és el que s'ha de fer i per a qui ho hem de fer. Per tant, sense cap dubte, garantir drets. I garantir drets per al conjunt de la ciutadania del nostre país –garantir drets per al conjunt de la ciutadania del nostre país. També dir-los que no és casualitat que Habitatge recaigui en el Departament de Territori, perquè és estructural, perquè és bàsic, perquè és essencial. I, per tant, una de les polítiques que ha de ser estructural és la garantia de l'accés a l'habitatge.

Per tant, quins són els eixos de treball del Departament de Territori? Evitar l'emergència residencial de forma més immediata; ampliar el parc públic d'habitatge; garantir habitatges dignes; treure l'habitatge de la lògica del mercat. El primer dels eixos és evitar, evidentment, l'emergència residencial; és evitar que les persones hagin de marxar de casa seva; és evitar que es produeixin els desnonaments.

Per tant, és fer prevenció. I quan ja no pots fer prevenció, has d'acompanyar. I acompanyar què vol dir? Destinar pressupost al complement del pagament del lloguer: més de 152 milions d'euros beneficiant a més de 75.000 famílies.

L'any 2013... Ho dic per aquells que han presumit que havien governat el país no sé quants anys i que no van fer el que tocava. L'any 2013, en plena crisi econòmica i emergència habitacional per l'esclat de la bombolla immobiliària, el Govern de la Generalitat de Catalunya, llavors, hi va destinar 48,2 milions d'euros. Aquests ajuts tot just van arribar a 23.000 famílies. Ho recalco: plena bombolla, esclat de la bombolla immobiliària i, per tant, situació de crisi econòmica important. Per tant, fixin-se vostès, hem triplicat els recursos i, per tant, arribem al quàdruple de persones, de famílies que tenen cobertura per poder pagar el lloguer, des dels més joves a les persones més grans.

Ampliació del parc públic d'habitatge? Doncs, evitar el que havia passat, perquè es va participar del festival del mercat immobiliari. Les administracions públiques, començant per la Generalitat..., i cadascú que senyali a les que li convinguin, però, en tot cas, la Generalitat es va despatrimonialitzar. Va vendre parc públic d'habitatge; de lloguer, també de lloguer. Es va desprendre del parc públic d'habitatge. Per tant, el 2014 hi havia menys parc públic gestionat per l'Agència d'Habitatge del que teníem el 2013, un parc que no arribava ni als quinze mil habitatges. Avui Catalunya gairebé disposa de 22.000 habitatges públics gestionats directament per l'Agència d'Habitatge de Catalunya.

És evident que aquest augment no és imputable als mesos que va ser..., al temps que va ser conseller el conseller Fernández o la consellera Capella –és evident que no. Però és evident també que el full de ruta que tenim en aquests moments i que, en tot cas, des de que Esquerra assumeix la responsabilitat del Departament de Territori, és substancialment diferent. I els en faig un repàs ràpid. Tenim l'exemple, de l'Hospitalet de Llobregat: dos-cents habitatges més en una primera promoció i en vindran tres-cents més. O Mataró: seixanta habitatges. O l'exemple d'Esplugues en el desenvolupament urbanístic PDU o ARE de la Montesa: més de dos-cents habitatges públics de lloguer a preus assequibles. O la setmana passada, tot just la setmana passada, quan presentàvem a Barcelona el programa Habitar B! Suposa la construcció, per part de la Generalitat, de 1.700 habitatges els propers anys a Barcelona, la capital del país. I m'aturo aquí un moment.

Quan deia que havíem tingut dècades de responsabilitats no assumides i, per tant, de no fer el que tocava i que el Govern del país no està a l'alçada del país al que volia representar, l'any 2009, fins i tot venint de l'època de bonança econòmica, a tot Catalunya es van finalitzar 1.957 habitatges. Avui, el Govern republicà ja n'ha fet més de dos mil, 2.100 per ser concrets. I, per tant, arreu de Catalunya, fins arribar als deu mil, al final..., el 2026, deu mil habitatges més.

Quants habitatges va iniciar la Generalitat a la ciutat de Barcelona? Quants en va fer en catorze anys, de 2008 a 2022? Dos-cents setanta-sis –2008 a 2022: 276. Quants n'impulsem ara? En un sol any i en una primera fase el Govern n'impulsarà, en farà 637. I quan tinguem disponibles els altres solars..., parlem d'onze solars; onze solars, 637 habitatges. D'onze a vint-i-set, els setze restants quan siguin disponibles, els 1.700 habitatges. Insuficients, per descomptat; però, evidentment, l'esforç i la voluntat de transformació i de disposar d'habitatge públic de lloguer a preus assequibles no se li pot negar al Govern de la Generalitat.

Què suposa el programa Habitar B!? Doncs, triplicar en un sol any el que es va fer en catorze anys. En un sol any, tripliquem el que es va fer en catorze anys. Suposa que aquest Govern fa, en un sol any, tot allò que s'hauria d'haver fet, any rere any, en catorze anys. I això ho fa el Departament de Territori, ho fa el Govern de la Generalitat. I ho fem amb l'ajut del grup parlamentari que dona suport, en aquest cas, al Govern de la Generalitat. I, en tot cas, els altres dos eixos els explicaré en el segon torn.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Pau Morales Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, consellera. Crec que és molt important repassar la qüestió de la funció social de la propietat, no?, és a dir, perquè és molt important assumir entre tots que les responsabilitats envers la societat són compartides: que el Govern de Catalunya ha de fer una política pública; que aquesta política pública ha de ser concertada d'acord amb el municipalisme d'aquest país, que hi té molt a dir en les necessitats d'habitatge, de present i de futur dels municipis, de les comarques, de les viles, de les ciutats del nostre país; però que també i amb major propietat, major responsabilitat, de la mateixa manera que tothom és plenament conscient que si té una propietat paga un IBI, doncs qui té una llar també té la responsabilitat que aquesta llar sigui destinada a que hi visquin persones i famílies. I, si no, ha d'estar molt regulat, molt limitat i dins d'uns paràmetres molt concrets, que malauradament no és el que fins ara ha predominat al nostre país.

I és important aquesta visió que ha donat integral, holística, de l'abordatge de les polítiques d'habitatge des del Departament de Territori, d'un departament que sovint s'ha confós simplement amb el totxo, simplement amb la pedra, per entendre'ns. I no. És un departament que té una responsabilitat brutal en la definició de model de país, del país que estem construint. I especialment per a aquells que volem un país lliure i just, és molt important que liderem i que discutim aquestes qüestions de model de país. Perquè, al nostre entendre, cada vegada que hi ha hagut la temptació de dividir la política d'habitatge en diversos departaments, creiem que s'ha caigut en un error, encara que fos inconscient, perquè al final trossejar polítiques és abocar-les al fracàs.

I ara, per sort, doncs, tenim les eines. I tenim les eines, segurament molt migrades, segurament inferiors de les que voldríem, davant d'una situació que, per a moltes famílies i per a molta gent del nostre país, és insostenible: un preu de l'habitatge absolutament desbocat, absolutament insostenible, mentre hi ha uns sous i hi ha unes perspectives de vida que no han augmentat al mateix ritme i que tampoc tenen la mateixa perspectiva temporal de la perspectiva temporal i la certesa que has de te-

nir, per exemple, per accedir a un habitatge en propietat, o de la certesa que no tens amb un habitatge de lloguer que, malauradament, encara té uns contractes que tenen una durada molt inferior de la que caldria per assegurar projectes vitals. I això seran batalles que també haurà d'obrir l'esquerra catalana en el futur.

En definitiva, consellera, si és tan amable d'acabar de detallar els diferents eixos i finalitzar aquest debat, doncs, l'hi agraiem.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la consellera.

La consellera de Territori

Molt bé. Li acabo de detallar les mesures. Bé, deia el pla de deu mil habitatges que presentava –tot just el mes de març farà un any– el president de la Generalitat amb el conseller Fernàndez, que representa deu mil habitatges del parc de lloguer social de Catalunya, augmentant així en un divuit per cent el parc públic que tenim en aquests moments. I ja estem, en aquests moments, en el seixanta per cent de compliment d'aquest pla.

Pla territorial sectorial de l'habitatge, que s'aprovarà definitivament el mes de juliol, disset anys després; disset anys després del que marca la llei, però s'aprovarà definitivament el mes de juliol.

I ens marquem unes fites molt determinades: un increment del 10,3 per cent en vint anys –arribar a un mínim del 10,3 per cent d'habitatge públic de lloguer a preus assequibles en aquelles zones de forta demanda– i un nou per cent en el conjunt del país.

Per què aquestes fites? Doncs, evidentment, perquè ens hem d'assemblar als països d'Europa que ho estan fent bé, i ens volem assemblar a aquests països. I ens voldríem assemblar a aquells que tenen un vint-i-cinc per cent de parc públic d'habitatge de lloguer a preus assequibles –Àustria, per exemple–, cosa que no passa a la majoria de països europeus. Però, en tot cas, aquesta és la fita que nosaltres ens marquem en el pla territorial sectorial de l'habitatge i que per això nosaltres també l'hem modificat en aquest sentit.

Un altre dels eixos vertebradors de les polítiques d'habitatge del Departament de Territori és garantir habitatges dignes, que vol dir que els immobles que estan envellits, que no responen o que no tenen capacitat de respondre a l'emergència climàtica, perquè tenen tancaments que no tanquen o no ens prevenen del fred ni de la calor, doncs, rehabilitar-los energèticament. I a això hi destinem més de 4 milions d'euros derivats dels fons Next Generation. I perquè, evidentment, hem d'adequar el parc d'habitatge, tot el parc d'habitatge, el públic i el privat, perquè, com diem, està envellit.

I treure l'habitatge de la lògica del mercat –vostè ho apuntava molt bé: el parai-gua legislatiu– i, per tant, garantir la funció social de la propietat, per un costat, i garantir el dret a l'accés a l'habitatge. I això com es fa? Contenció de rendes. Per cert, insisteixo en aquesta qüestió: que es publiqui la memòria de les cent quaranta zones tenses aprovada pel Govern de la Generalitat el mes d'agost; però sistema d'índexs. No un sistema homogeni, sistema d'índexs; i índex català, l'índex propi de Catalunya.

Per tant, estem aquí en aquest moment, eh?, intentant batallar que hi hagi un sistema d'índexs que no sigui homogeni i que, per tant, respongui a les necessitats de Catalunya.

I tirar endavant també, com no pot ser d'altra manera, la regulació dels habitatges d'ús turístic. Perquè els habitatges d'ús turístic són una perversió de la llei, perquè és la utilització d'aquell habitatge destinat a ús permanent per viure-hi..., destinat a una funció purament econòmica: el turisme, en aquest cas. Per tant, doncs, és evident que hem de tornar a emmarcar els usos i, per tant, limitar el que ha passat

fins ara, que s'ha destinat el que havia de ser habitatge d'ús residencial a un fi i a una finalitat diferents de la prevista per la pròpia llei del sòl.

I, efectivament, també la regulació dels arrendaments de temporada; la regulació escassa, que n'hi ha al Codi civil i també al Codi civil de Catalunya. El fet que només dos articles parlin dels arrendaments de temporada fa que aquells que no volen complir amb la llei trobin la manera d'eludir l'aplicació de la contenció de rendes, que és a través d'anar encadenant contractes de temporada, encara que sigui en frau de llei. Perquè els que fan això –els que fan això– estan eludint l'aplicació de la llei i estan actuant en frau de llei.

Per tant, tot això és el que estem fent des del Departament de Territori, posant la ciutadania i els seus drets en el centre de les polítiques públiques, aprofitant tota la capacitat que tenim per transformar i per garantir una vida digna per a les persones.

Per tant, el que estem fent és una Catalunya econòmicament pròspera, socialment justa i, com no pot ser d'una altra manera, nacionalment lliure.

Gràcies.

La presidenta

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les causes de la ruïna del sector primari; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interpel·lació al Govern sobre les causes de la ruïna del sector primari

300-00444/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyors diputats. Bueno, hemos vivido estos días las justas reclamaciones de nuestro sector primario: de agricultores, de ganaderos, también de pescadores –tienen mucho que reclamar–; en definitiva, *dels pagesos*. Y hemos podido observar la respuesta muy al estilo *pixapins, can Fanga o quemacus*, no?, con lazos verdes en las solapas –hay gente que debe tener como una especie de muestrario de distintos lazos–, aplausos urbanitas llenos de emoción contenida ante los tractores que entran en nuestras ciudades, incluso algunos con piel de gallina, *selfies* delante de los tractores, como si fueran *ninots* de falla.

Y hemos vivido también la respuesta del Govern de la Generalitat de Esquerra Republicana, haciendo honor a un clásico literario. La reunión se retrasó dos horas, no duró apenas una hora, y cuando salieron dijeron: «Sí, les hemos dicho que vuelvan de aquí quince días», al más estilo Mariano José de Larra y su clásico artículo «Vuelva usted mañana», pero actualizado en quince días.

Miren, la realidad del campo es muy dura y ustedes no hacen más que faltarles al respeto. (*Alguns aplaudiments.*)

Datos del desplome. El PIB del sector agrario de la región se ha desplomado un diecisiete por ciento en 2023. La superficie de la huerta ha pasado de veinte mil hectáreas a nueve mil. Este año hay diecisiete mil afiliados menos en España; el treinta y tres por ciento de estos de menos en Cataluña. No hay relevo generacional, se ha envejecido mucho la *pagesia*. La edad de los jefes de explotación es: un ocho por ciento, menos de cuarenta años; un cuarenta y uno por ciento, más de sesenta y cinco años. Pérdidas de producción: del cereal, setenta por ciento menos en toda la región. La fruta dulce, un drama: el Alt Penedès ha perdido un ochenta por ciento; la plana de Lleida, una media de ochenta y cinco por ciento; la pera de Girona: hemos pasado de doce mil toneladas a cuatro mil, y la cosecha de la aceituna ha perdido casi un cuarenta por ciento.

Mire, estos días, hablando con la gente del campo, no con sus sindicatos, con los cuales ustedes se reúnen, se hacen fotos, pero se niegan a que en esas fotos también

esté VOX... Pues, hablando Ignacio Garriga, Toni López, Alberto Tarradas, yo mismo, con payeses, con la gente afiliada nuestra y que trabaja en el campo, comparten con VOX que ustedes no hablan de verdad de los problemas del campo. Es más, que son los culpables de los problemas del campo, porque llevan cincuenta años vendiendo a los nuestros con sus políticas, con sus acuerdos comerciales y con sus traiciones en el seno de la Unión Europea.

Los problemas de verdad del campo son cinco: burocracia, impuestos y costes, agenda 2030 y su pacto verde, su mala gestión del agua y, por supuesto, la competencia desleal de productos del extranjero.

Burocracia. Son los primeros de la clase, aquí en Cataluña, de imponer el cuaderno digital. Consecuencia: la nueva aplicación del *pack* se ha hecho muy complicada, y el veinticinco por ciento de los agricultores no han podido cobrar las ayudas.

Miren, los agricultores vinieron aquí el año pasado, el 13 de abril de 2023, para quejarse sobre el exceso de burocracia. Han tenido que volver este año. Y han vuelto y ustedes han dicho: «No, no, vuelvan de aquí quince días.» No «vuelva usted mañana».

Exigimos una ventana única municipal para que desde los ayuntamientos puedan gestionar los temas administrativos, porque digitalmente muchas veces les es complicado con toda su burocracia.

Segundo problema: los impuestos y los costes. La situación es inviable: el seguro agrario ha subido un veinte por ciento en 2023; la seguridad social también; el gasoil y la electricidad, por las nubes; la maquinaria, subiendo; los fitosanitarios que ustedes imponen han subido un doscientos por ciento, y el precio de la paja para los ganaderos ha subido un doscientos setenta y tres por ciento. Y los productos se venden al mismo precio o los tienen que incluso rebajar.

Tercer problema –creado y auspiciado por todos ustedes, menos por la bancada verde–: el pacto verde, valga la redundancia. Ustedes en la Unión Europea establecen y defienden unas pautas que hay que cumplir escrupulosamente y que acarrear la prohibición de utilizar productos fitosanitarios que terceros países sí que pueden utilizar, permisos y carnets para todo, alimentos de gestión de fertilizantes. Energía: ustedes se imponen en Europa apoyando la descarbonización forzosa en 2050. ¿Consecuencia? Como no hacen nada de energía eólica, falta de luz y más cara. Destrucción de presas –luego falta agua–; para eso sí, para que los ríos fluyan naturalmente, pero luego hay problemas de agua.

Y todo es fruto de estas leyes que ustedes apoyan en Bruselas: pacto verde, ley europea de clima, ley de bienestar animal, ley de restauración de la naturaleza, ley sostenible de fitosanitarios y la aplicación de los distintos acuerdos comerciales. Y todo –todo– son concreciones de aquello que llaman agenda 2030 y que tanto perjudica a nuestra *pagesia*. Y, evidentemente, todo promovido por las élites de Bruselas, por millonarios, en una supuesta lucha contra el cambio climático y que criminaliza a nuestro campo y lo culpabiliza de la contaminación, cuando ha recordado esta mañana nuestro presidente Ignacio Garriga que la contaminación en España es muy poquita. No hablan con China, no, pero les dejan entrar sus productos, que sí que contaminan verdaderamente. (*Alguns aplaudiments.*)

Y a su vez saben que el campo es el sustento necesario para comer y entonces permiten la entrada de productos extranjeros, a los que no exigen nada de lo que aquí exigen a los nuestros. Todo un ejercicio de hipocresía. Y todos los partidos, como digo –Esquerra, Junts, PP, PSC, Podem–, todos, con representación en el Parlamento Europeo con sus respectivos grupos, han votado a favor de estas cuestiones. Y VOX es el único partido que votó en contra de la resolución del pacto verde europeo el 15 de enero de 2020 y que cuestiona, día a día, la agenda 2030 con sus metas.

Hay una que dice..., en la pesca establece un trato especial diferenciado para los países en desarrollo; o sea, le exijo a los europeos y españoles y catalanes unas cosas, pero a Turquía, no. Otro dice: «Instar a aplicar sistemas de promoción de inversiones en favor de países menos adelantados.» O sea, no financiamos aquí infraes-

estructuras hidráulicas, pero, sin embargo, la Comisión Europea financia a Marruecos con 8.400 millones de euros para construcción de embalses e infraestructuras modernas. Vaya respeto a los catalanes y a nuestra *pagesia*.

El agua. Ahora falta agua. ¿Y ustedes a quiénes culpabilizan? Al campo, a los turistas y a los usuarios, pero no asumen sus culpas: la falta de infraestructuras, derriban presas porque queda muy ecológico, y la última infraestructura fue de 2009, la desalinizadora del Llobregat, y la nueva, la de Tordera, no se va a hacer, no se engañen; como el Hard Rock, como el aeropuerto. ¿Por qué? Porque no llega la luz necesaria, porque ustedes son incapaces de imponer a sus alcaldes de Esquerra y de Junts que pueda pasar una línea de alta tensión o cualquier solución técnica. No harán nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por supuesto, lo más grave –que se les tendría que caer la cara de vergüenza con el despilfarro del agua–: que Cataluña pierde un veinticinco por ciento del agua en las tuberías. Pero ¿qué han hecho todos estos años? A part de promocionar la nostra estimada llengua, el català. Perdre l'aigua és una falta de respecte. Que algú que tingui a casa seva una fuita d'aigua l'ha d'arreglar. Han d'arreglar les fuites d'aigua i no ho fan. És un escàndol. Ciento treinta y cuatro mil millones de litros de agua. ¿Sabe lo que eso supone, señor *conseller*? El pantano de Sau no estaría al tres por ciento, estaría al setenta y cuatro por ciento. Un verdadero escándalo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y la última causa y no menos importante, quizá la más grave y consecuencia de todo ello: la competencia desleal. Tenemos muchos productos extranjeros aquí, que se venden aquí y no cumplen nada de lo que aquí exigen a nuestros payeses. Y esto les indigna enormemente, porque es una falta de respeto, por no decir otra cosa. Y, claro, nuestros productos son más caros. La mandarina nacional: euro y medio el quilo; la turca, 0,60. El piñón nacional, 165 euros; el chino, 45. El tomate nacional, de media, con todas sus variedades, 0,98; el de Marruecos, 0,46. Nuestro producto es más caro porque ustedes les exigen más que a los extranjeros. Esto me suena para muchas cosas también.

Y evidentemente, por ejemplo, en la mano de obra Marruecos mal paga a los trabajadores con quince euros por jornal, y entran aquí sus productos. Nosotros pagamos cincuenta, que aún es poco. Y, claro, Marruecos sigue ganando terreno agrícola en España y en el conjunto de Europa. Es el primer proveedor del mercado español, y las importaciones crecen cada año. Marruecos ha multiplicado por cuatro la venta de frutas y verduras en España en la última década. Y nuestro campo ya no es la huerta de Europa. El último año, *lo que és el tomàquet* se ha vendido principalmente de Marruecos en toda Europa. Nos ha pasado por delante, por primera vez, a las producciones españolas; o sea, también catalanas.

Señor *conseller*, acabaré con unas preguntas. Si le deja la *consellera*, que le está distraendo mucho. (*Rialles.*) ¿Reconoce este drama? Si tiene memoria... ¿Reconoce que son los responsables? ¿Piensan rectificar o piensan seguir engañando a nuestros payeses? Conteste, por favor.

La vicepresidenta primera

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputat Garriga, és que no n'ha encertat ni una. És que no sé per on començar.

Primera, crec que s'ha equivocat de fòrum. Perquè, de tot el que ha parlat, n'ha de parlar algun company seu en un altre lloc. Perquè pràcticament de res del que ha parlat tenim competències el Govern de la Generalitat. Per tant, segurament –segurament– hauria d'enviar tot aquest discurs a algun company seu, que em sembla que aquesta tarda també l'ha fet allà i que crec que farà la mateixa fi que el que ha fet avui aquí. És a dir, tenim la gran sort en aquest país que vostès no pinten re enlloc,

ni a cap ajuntament ni a cap consell comarcal, evidentment, ni a cap diputació ni enlloc. No governen enlloc i per això el país va força més bé del que aniria –bastant més bé– si governessin vostès.

Els problemes de la pagesia al nostre país, que he dit des del primer dia que nosaltres els fem nostres i que treballem des de fa molts anys al costat del sector... Per cert, no són els nostres sindicats, són uns sindicats escollits democràticament pels pagesos, les pageses, els ramaders i les ramaderes que van a votar i lliurement decideixen. Oh, casualitat!, no decideixen votar pels seus amics. De fet, estan tan lluny de vostès que la Plataforma Pagesa s'ha canviat el nom perquè ningú els confongui amb res que s'assembli a vostès. Han deixat de dir-se 6F per dir-se Plataforma Pagesa, perquè ningú pugui tenir cap dubte que no tenen res amb vostès.

Jo no m'estendré amb el nostre model, el vaig explicar ja el Ple passat en una interpellació i en dues preguntes, tenim un Ple de la pagesia d'aquí quinze dies, però sí que m'agradaria només fer esment d'algunes de les coses que vostè explica i que després resulta que no fan. És a dir, quan vostè diu que venen molts productes de fora i que els culpables som nosaltres, el mateix dia que sortien els tractors al carrer al Parlament Europeu es votava una esmena per deixar en suspens tots els tractats d'acords bilaterals de la Unió amb la resta d'estats de tercers països. I vostès van votar en contra d'aquesta esmena! (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, expliqui'm a què juguen. O fan com altres partits, que aquí diuen una cosa i allà en voten una altra. No només això, van votar vostès també en contra de la llei de la cadena alimentària. I això sí, eh?, ara diuen: «Si us plau, que es faci complir, que...» Bé, és un exercici de funambulisme polític com als que ens tenen acostumats. No només això. Si és que el seu negacionisme arriba fins i tot a la sanitat animal i els ha hagut de picar la cresta Europa, el Tribunal Superior de Justícia de Castella..., y León –perdó. És a dir, tothom els diu que on van, que així no van enlloc.

Jo els diré quin és el futur que vostès dibuixen per a la pagesia: és un futur per a la seva desaparició. És a dir, si els nostres pagesos i pageses, ramaders i ramaderes, no fan el que ja estan fent avui al nostre país, que és adaptar-se a les noves circumstàncies climàtiques del país, desapareixeran. Senzillament. Perquè no tenim quaranta-cinc graus a Figueres cada any cent dies. Els hem tingut l'any passat per primera vegada. Rècord a la història. O es podrà conrear el mateix a llocs on estem a quaranta graus vuitanta dies seguits que abans, que quan estàvem a trenta? Per tant, si seguim com vostès proposen, el futur de la nostra pagesia és la seva desaparició. El seu model els porta a la desaparició.

El problema principal de la nostra pagesia és l'augment de costos que no poden repercutir en els preus i, per tant, els no preus justos que cobren. El nostre esforç està sempre en que ells es guanyin la vida. I l'única fórmula de que es guanyin la vida és poder repercutir en els preus els costos que els martiritzen. És evident que després hi afegim tota una sèrie de problemes, com l'excés de controls, inspeccions i burocràcia. Que, per cert, Europa ha aprovat 193 normes, instruccions, directives en els darrers vuit anys; l'estat espanyol, noranta-tres; el Govern de la Generalitat, divuit. Per tant, aquest discurs que ha fet vostè l'hauria de fer on correspon, no aquí.

I, sí, nosaltres ens reunim amb tothom; ens reunim amb tothom i escoltem tothom. I intentem arribar a acords amb tothom. L'única forma de que aquest país avanci és consensuant, arribant a grans consensos per fer front als grans reptes que tenim. I nosaltres sabem molt bé quins són. Si nosaltres poguéssim decidir, si nosaltres fóssim un estat independent, tindríem un pla estratègic adaptat a les circumstàncies dels nostres pagesos i ramaders, no el que ens ha obligat a fer l'Estat espanyol. Si nosaltres fóssim independents tindríem els recursos necessaris per poder millorar, modernitzar i acompanyar els nostres pagesos, pageses, ramaders i ramaderes a poder-se'n sortir. És veritat que no ho som i que hem de jugar amb les cartes que hem de jugar, però doni per descomptat que és molt millor jugar amb aquestes que amb les seves.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, senyor conseller, per contestar. Miri, vostè ha sortit al faristol i sembla que tot va de meravella, que vostès ho fan molt bé. Sincerament, baixi del núvol, assumeixi que els pagesos tenen tota la raó. I l'hi dic sincerament, nosaltres aquí vam tindre sis reunions el dia que van vindre els sindicats; d'amagat, perquè, si no, vostè s'enfadava i els seus. Ens ho deien els pagesos. Sí, afiliats nostres, de Girona i de Lleida. Perquè vostès són molt sectaris i no ho dic jo, ho diuen les seves convocatòries. Ens han convocat a la cimera del clima? Ens han convocat a la cimera d'educació? No ens volien a la foto, ni a l'escala. Però ens és igual, nosaltres tenim els pagesos amb nosaltres. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostè ens ha dit que no té competències. Jo l'hi repasso, perquè potser..., ja l'hi dic, la consellera l'ha entretingut una miqueta. Aigua: en tenen competències, ho diu l'Estatut. Han malbaratat l'aigua, els hi he comentat abans. Tenen totes les competències sobre l'aigua, però el culpable és la pagesia, que rega malament.

Burocràcia: els hi encanten els papers, la paperassa; si en poden demanar vuit no en demanen sis. Recolzen tot lo que és la regulació i la complicació de la vida dels pagesos.

Impostos: necessiten masses diners per malgastar.

L'aprovació del pacte verd. Vostès l'han aprovat. Vostès el defensen –socialistes, comunistes, populars, partits separatistes–, dintre dels seus partits europeus. Han sigut còmplices d'aquesta traïció. No recorda vostè què portaven a les pancartes els pagesos? «No a l'agenda 2030» Són tots de VOX? Sí, són tots de VOX, ja l'hi dic, són de VOX.

Amb les mercaderies fan el mateix que amb la immigració illegal, i és que per vostès les fronteres són simbòliques, alguna cosa que s'ha d'acabar. Són feliços amb el camp qui pugui.

Jo trobo que és una miqueta barra culpabilitzar, com li he dit abans, que els pagesos reguen malament. Ha dit: «És que els anirà molt malament, s'enfonsarà la pagesia si continuen regant igual i utilitzant l'aigua com ho fan.» Sí, vostè ho ha dit, ho acaba de dir ara, ja revisarà els vídeos.

Senyor Mascort, també ha tret pit dient: «Som els que més ajudem, els que més subvencionem. Respecte de l'Estat i tal, som els que més ajudem els pagesos.» Ho ha dit avui i ho diu sempre. No ha entès res. No volen caritat, volen justícia, volen treballar. Però vostès no els deixen, perquè vostès defensen subsidi que acaba acabant amb el treball. Nosaltres defensem treball perquè no hi hagi d'haver subsidi. *(Alguns aplaudiments.)*

També diu –això..., aquesta la vaig pensar diumenge, perquè sabia que m'ho diria– que a Europa vostès defensen molt la pagesia. Vostè ho ha dit, no?, que a Europa sempre estan defensant l'esmena, tal... Està bé. Però és que tenen una reunió amb el ministre president, aquest belga que serà ministre de la Comissió Europea, el senyor Jambon, i què li demanen? *(Veus de fons.)* No, el president Aragonès –perdoni–, és que vostè forma part d'un govern. El president Aragonès. Vostè no hi era, potser no el van informar. Que es canviïn les polítiques agràries de la Unió Europea? No, no li van demanar això. Li van demanar que es controlin els productes que venen de fora i s'han produït de manera diferent? No, els hi van demanar que es pugui parlar català al Parlament Europeu, quan els catalans ja tenim una llengua pròpia que es pot parlar al Parlament Europeu, que es diu «espanyol». *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, senyor Mascort, el sector primari a la nostra regió travessa una crisi molt profunda, va cap a baix, de capa caiguda. I vostès no fan res per aturar-ho. Però l'hi he dit al començament, i em sap molt greu dir-l'hi a la cara, perquè són els responsables directes, perquè són els responsables d'aprovar aquestes normes que tant els

perjudica. L'agenda 2030 que vostè porta amb orgull a la solapa és la que arruïna els pagesos, però no perquè ho digui jo, perquè... No, per la seva aplicació, per les seves normes.

Digui'm-ne una: el pacte verd. El pacte verd els perjudica. Està previst prioritzar aquells productes que venen de fora per ajudar els de fora. Ho diu, això, una meta de l'agenda 2030. Potser li van regalar el pin i no se l'ha estudiat, però la conclusió és aquesta. Cada vegada, per culpa d'aquesta agenda 2030, tenim menys producció i més importació. I aquest és el drama de la nostra pagesia. I l'hi he dit amb xifres d'afiliats a la seguretat social, l'hi he dit amb producció agrària, que s'ha desplomat la pera de Girona... Li he donat moltes dades.

Ja acabo. Miri, senyor Mascort, i Govern en general, la pagesia no necessita «palmadetes» a l'esquena ni llacets a la solapa, la veritat; la pagesia, quan parli vostè amb ells de veritat... Visiti, com fa l'Ignacio Garriga, el pagès directament, al tractor, a la seva nau, al camp; no aquí amb corbata, al camp arremangat. Veuran que volen respecte i que volen enviar, perquè t'ho diuen, les seves polítiques a la papera de la història. I, la veritat, tindrem una oportunitat de fer-ho a les pròximes eleccions europees.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Per fi he entès on volia anar: a les eleccions europees. Aquesta és la clau. Com a mínim no se n'ha amagat. Està bé.

Només he tornat a sortir per dues coses. La primera és: alguns creiem en un model de planeta i, per tant, també del nostre país, molt més responsable. I la responsabilitat implica que un s'impliqui en tot allò que creu que és millor per al bé comú. Vostè segurament que no, ja ho sé, eh?, però alguns sí que ho creiem. I penso que un món millor és un món que no estigui contaminat, un món on la gent pugui respirar aire pur, on els cotxes no ens envaeixin tots els carrers, on la gent pugui viure de la feina que fa i pugui comprar-se un habitatge i que no guanyin els de sempre fent el que han fet sempre. I això, aquest model de món que alguns creiem que seria molt millor que el que tenim, és el que representa l'agenda 2030, encara que no els hi agradi.

De fet, si l'agenda 2030 diu que vol acabar amb la fam al món, jo no crec que ningú hi estigui en contra. Però si entrem al detall, la fita 2.c diu que defensa ajudar a limitar l'extrema volatilitat dels preus dels aliments. Qui pot estar en contra d'això? O el 2.3, que diu –la 2.3– que defensa arribar al 2030 duplicant la productivitat agrícola i els ingressos dels productors d'aliments de petita escala –agricultors familiars, pastors, pastores, pescadors, pescadores–, a través, entre altres, d'un accés segur i equitatiu a les terres. Qui pot estar en contra d'això? Vostès, evidentment, perquè vostès pensen en els que han guanyat sempre i no en els que hem perdut sempre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

És l'últim punt d'avui.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i set minuts.